

HARLEQUIN™

6
септември '93

изкушение

**НЕЩО
ПО-РАЗЛИЧНО**

Барбара ДЕЛИНСКИ

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ НЕЩО ПО-РАЗЛИЧНО

Превод: Йолина Миланова

chitanka.info

Мъжествен и нежен, предизвикателно красив — такъв се струва на Лесли Париш мъжът от рекламата на мъжки парфюми. На устните му играе съблазнителна усмивка. Лесли си представя, че той я държи в обятията си, а очите му я изгарят... И когато брат ѝ, преуспяващ бизнесмен, я пита дали не желае нещо по-специално за рождения си ден, тя посочва мъжа от рекламата и подхвърля на шега: „Бих искала да прекарам една седмица с него на вилата ни в Сейнт Бартс“.

ПЪРВА ГЛАВА

— Ало?

— Как се чувства американският Микеланджело?

— Като измамен Давид.

— След такава нощ?

— След такава сутрин. Надявах се, че ще те намеря в прегръдките си, а като отворих очи, се оказа, че съм сам. Кога си тръгна?

— Много рано. А ти така сладко спеше, че ми беше жал да те будя.

— И това ми било любовница! Да ме зареже да се боря с киселото понеделнишко настроение! Да ме остави сам! Сега лежа гол, наметнат само с чаршафа, и разпръсквам ухание на моя „Ом Премие“.

— О! Звучи съблазнително...

— Разчитам на това! Кога се връщаш?

— Утре вечер. Искаш ли да ти донеса нещо от Нови Орлеан?

— Искам само теб. Облечена в бледорозов тоалет. И да не забравиш белия си копринен пенъоар. И, скъпа...

— Да?

— Моля те, донеси ми флакон „Ом Премие“. Снощи съвсем свърши. Винаги трябва да съм на висота, нали?

— Ти си истински дявол!

Очарована, Лесли Париш поглъщаше с очи рекламата в списанието. Страхотен мъж! А любовницата му да го зареже на разсъмване! Беше скулптор — инструментите му бяха разпръснати край недовършената му творба. А леглото беше огромно и примамливо. Разхвърляните чаршафи едва прикриваха небрежно оголената плът на хълбока. Затаила с копнеж дъх, следеше изваяните мъжествени очертания на тялото и лицето му.

Тъмни, разрошени от съня, къдрици падаха на челото му. По страните се забелязваше едва набола брада. Носът му беше прав, устните — твърди и леко разтворени. Но това, което най-силно я порази, беше изражението на лицето му, уловено от фотоапарата — смесица от уязвимост, самота и любов, детски чистото излъчване на човек, току-що изтръгнат от съня.

— Ама че некадърник! — внезапно я стресна разгневеният глас на Антъни Париш и тя рязко вдигна глава. Брат ѝ стискаше телефонната слушалка и чертите му, иначе приятни, сега бяха разкривени от негодувание. — Не ме интересува колко време ще ви отнеме да бъдат подкрепени фактите! Искам да знам за какво ви плащам! — хвърли поглед на сестра си и продължи, като поклати глава: — Не, така не става. Виж какво, помисли по въпроса. Ще говорим по-късно — остави слушалката и се приближи до Лесли. Въпреки посребрените си слепоочия, изглеждаше добре за своите четиридесет години. Беше слаб и елегантен.

— Съжалявам, Лес — промърмори той, — но все пак някой трябва да се оправи с тях...

— Мислех, че това е работа на помощниците ти.

— Преди всичко е моя работа. Ако искам издателството да се пребори с конкуренцията, дължен съм да поема цялата отговорност. Нужно ни е качество. Всяка статия трябва да отговаря на истината — хвърли поглед на списанието, което все още лежеше разтворено в скута на Лесли. — Ето, „Мъжка мода“ успя да пробие, защото е една класа над другите. Но защо ли изобщо те занимавам с всичко това? Освен, ако не си променила намеренията си, и не се готвиш да се присъединиш към нас, а?

— О, не! Предпочитам да си остана черната овца на семейството. Ти отговаряш за издателството, Даян — за спортните стоки, Бренда е хлътнала по компютрите, а татко ръководи всичко. Не! Мястото ми е при моите малчугани.

— Ти обичаш работата си, нали? — зад привидно закачливия глас на брат ѝ се долавяше уважение.

— Мм, да.

— Радвам се за теб, Лес. Охоо! — изведнъж се оживи той. — Рожденият ти ден приближава.

— Мм, да.

— Красива, кръгла годишнина...

— Мм, да...

— Какъв подарък ще си пожелаеш?

— Какъв ли? Никакъв.

— Хайде де! Човек не става всеки ден на тридесет.

— И слава Богу!

— Лесли, човек е на толкова години, на колкото се чувства, а това важи най-вече за теб. Винаги си разчитала само на себе си, а сега се справяш по-добре от всякога.

— Възможно е — промълви тя замислено.

— Е, какво би желала? Часовник? Или пък... — очите му светнаха. — Едно кожено палто! Какво ще кажеш? Нещо пухкаво и много шик!

— Честна дума, Тони, нищо не искам.

— Няма да се измъкнеш лесно. Може да си независима, но си оставаш моята малка сестричка. Знаеш, че за теб душа давам. Е? — подхвана той съвсем делово, сякаш въпросът беше вече решен. — Казвай какво да бъде! За твоя тридесети рожден ден искам да е нещо изключително!

Лесли се замисли. Погледът ѝ попадна на все още разтвореното списание. Тя прокара пръст по очертанията на загорялото тяло, прехапа устни замислено и изведнъж се усмихна:

— Да прекарам една седмица на вилата в Сейнт Бартс... С него...

Три седмици по-късно Лесли пристигна на острова. Беше изморена — стана още в четири и половина, за да си събере багажа и да хване първия самолет, и потна — тръгна от Ню Йорк с вълнен пуловер в мразовитото февруарско утро. Карибско море се ширна пред очите ѝ в цялото си великолепиe, но тя откри, че няма сили да му се зарадва. Отгоре на всичко таксито спуска гума малко преди да навлезат в летището. Тя взе багажа си и продължи пеша нагоре по хълма. Крепеше я единствено мисълта за прохладната мека възглавница. Влачеше се едва-едва, а трябваше да мъкне и сака с дрехи, раничката с книгите и дамската си чанта. Опитваше се да върви под сянката на

палмите, но въпреки това във врата ѝ се стичаха струйки пот. В този миг беше сляпа за очарованието на острова. Искаше само да си легне.

Когато зад пищната тропическа растителност зърна познатата сграда с покрив от червени керемиди и бели варосани стени, Лесли извика от радост и ускори крачка, макар че краката ѝ се подгъваха от умора. Още две минути и ще бъде горе, в любимата си стая — прохладна и сенчеста, с изглед към морето и златистата пясъчна ивица. Ще се изтегне блажено...

Вече почти тичаше. На последното стъпало се спря и изрови ключа от чантата си. Влезе и усети в лицето си хладна струя въздух — климатичната инсталация беше включена.

— О, благодаря ти, Мартина! — прошепна Лесли. Жената, която се грижеше за къщата в тяхно отсъствие, още рано сутринта бе приготвила всичко за пристигането ѝ. Отначало Лесли имаше намерение да пристигне вечерта, но в последния момент промени плановете си.

Тя пусна на пода чантите и дебелия пуловер. Изтри с ръкав потното си чело, изхлузи тежките обувки и тръгна към стълбите, като в движение разкопчаваше вълнената си пола.

Вилата бе изключителна. Кацнала на скалите до самия бряг, тя беше построена на три равнища. Най-горе, на нивото на пътя, беше обширно фоайе — предната му стена беше изцяло остъклена и гледаше към морето. Най-долу, вдясно, покрай скалите, бяха прохладната кухня и всекидневната. Оттам се излизаше направо на терасата, която бе на крачка от морето.

Лесли обаче се беше устремила към средния етаж — любим на цялото семейство. Всеки бързаше да пристигне пръв и да се настани там. Имаше великолепната спалня и тази седмица на Лесли се падаше честта да бъде неин пълноправен господар.

Тя си мечтаеше за един освежаващ душ, затова първата ѝ работа беше да смъкне лилавата вълнена пола и да я метне на един стол в кабинета. Останала само по бледолилаво поло и вълнен чорапогащник, тя се чувстваше по-скоро като попарена от слана виолетка, отколкото като елегантна дама. Зашляпа към спалнята, като се измъкваше в движение от полото си. Но щом застана на прага, изведнъж се закова на място, тихичко извика и прехапа устни.

Леглото! То трябваше да е празно! Трябваше да я очаква с хладните си завивки. Трябваше да бъде само нейно през цялата тази седмица! Вместо това в него преспокойно спеше някакъв едър мъж, едва прикрит от чаршафите.

Свита до вратата, притиснала пред гърдите си смачканото поло, тя прималая от безсилна ярост. Тони ѝ беше обещал! Беше я уверил, че ще говори с останалите през тази седмица да оставят вилата на нейно разположение. Негов приятел ли беше непознатият? Или на Бренда? Или пък на Даян? Но просто не беше честно! Веднъж и тя да пожелае нещо... Да си пожелае... Изведнъж нещо проблесна в съзнанието ѝ. Мека слънчева светлина се промъкваше през зелените листа на палмите и изпълваше цялата стая с някакво вълшебно сияние. Вентилаторът тихичко бръмчеше над главата ѝ и усилваше лекия полъх, който идваше откъм морето. Но очите на Лесли бяха приковани към леглото и към безгрижно простряната на него фигура. В този мъж определено имаше нещо познато. Дългият загорял крак, мускулест и в същото време изящен, който се подаваше под чаршафа, явно принадлежеше на изключително висок човек. Лесли съзерцаваше като омагьосана потъналото в сън тяло. То беше... зашеметяващо!

Непознатият спеше по гръб, спокойно отпуснал ръка на гърдите си, а другата му ръка, отметната настрани, сякаш те приканваше... приканваше те да...

Лесли се приближи на пръсти, все още стиснала полото си. Направо не беше за вярване! Тя бе виждала това лице и преди! Дори в съня си то излъчваше детска чистота и уязвимост... Тъмните къдрици, гордият профил, едва покаралата брада... — вече ги беше виждала при други обстоятелства...

Погледът ѝ още веднъж се плъзна надолу и сърцето ѝ изведнъж лудо заби. Нямаше никакво съмнение — беше виждала това лице! И това тяло! Само че този път го нямаше ателието с разпръснатите инструменти, нямаше я недовършената статуя. И кадифената плът на хълбока, от която Лесли не можеше да откъсне поглед, сега беше скрита под чаршафа. И... леглото не беше в рекламното студио, а в тяхната собствена вила.

Неволно Лесли подуши въздуха, като се опитваше да долови аромата на парфюма „Ом Премие“. Напразно. Дали защото носът ѝ беше запушен? На всичко отгоре този път не успя да се сдържи

навреме и... се разтърси от силен пристъп на кашлица. Когато се съвзе, с ужас забеляза, че мъжът на леглото се размърда.

Той пое дълбоко дъх и за миг смръщи чело, после се обърна на другата страна и покри главата си с ръка. Чаршафът се смъкна надолу застрашително и Лесли само преглътна. Тя отново вдигна поглед към лицето му и в същия миг едното му око се отвори и се втренчи в нея. Когато се отвори и другото, Лесли забеляза топлия им кафяв цвят. Мъжът премигна, намръщи се и продължи да се взира в нея. Най-сетне като че ли се сети нещо, защото скочи като ужилен.

— Мили Боже! Ужасно съжалявам! Вече сте тук! Трябваше да съм станал и да съм се облякъл! — той отново се намръщи, погледна навън, после взе от нощното шкафче часовника си и се втренчи в него объркано: — Не разбирам! Още няма един? Но нали трябваше да пристигнете довчера?

— Тръгнах по-рано... — избърбори Лесли едва чуто, после поклати отчаяно глава. — Направо не е за вярване.

— Кое?

— Ами... Вие.

— Сбърках ли нещо? — гласът му звучеше съкрушено и в същото време гальовно, сякаш едничкият смисъл на живота му беше да се грижи за нея.

— Вие... сте тук. Не мога да повярвам!

Окончателно събуден, мъжът я погледна и се усмихна невинно:

— Тук съм.

Оставаше само да каже: „Че къде другаде бих могъл да бъда?“ В този миг той се надигна и тя установи, че тялото му сякаш изпълва цялата стая. Съвсем обезсърчена, Лесли промълви:

— Той го направи...

— Кой, вашият брат? Ами да. Та той ви обожава! Сигурен съм, че нищо не би ви отказал.

— Дори и... мъж? Дори вас? — смущението й прерасна в смазващо унижение. — Трябваше да съм тук сама... — думите излизаха от устата ѝ с огромно усилие. Едва сега си даде сметка, че този великолепен мъж беше манекен — плащаха му, за да доставя удоволствие на жените, така както и нейният собствен брат му беше платил да прекара седмицата с нея.

Страните ѝ пламнаха. Мъжът се намести по-удобно в леглото и се усмихна приятелски:

— Скучно е да си сам — погледът му я обгърна цялата.

Тя стоеше наред стаята в лилавия вълнен чорапогащник, притиснала до гърдите си полото... „Сигурно приличам на горски елф, помисли си Лесли. Или пък... на кралски шут.“ И тя отстъпи назад, като отвърна:

— Никак не е скучно — припомни си плановете да чете, да се пече гола на скалите, да скита из острова до насита... Какво по-хубаво от това?

Лесли тръсна глава. Не беше честно! А виновникът за това...

— Знаете ли, това е *мое* легло — опита се да придаде на гласа си необходимата твърдост тя, но без особен резултат. Този войнствен изблик беше отчаян опит за самозащита и отразяваше собственото ѝ мъчително състояние. Ужасена, че брат ѝ беше взел на сериозно нейното закачливо подмятане, тя усещаше, че силите я напускат.

— Това не е ли централният апартамент? — спокойно се осведоми мъжът.

— Точно така. И в момента е на *мое* разположение!

Човекът в леглото повдигна вежди и плъзна поглед по фигурата на Лесли:

— Моля — разполагайте се. Между другото — той се вгледа угрижено в нея и се наведе напред — не изглеждате съвсем добре. Как се чувствате?

Без никакво желание да бъде интересна или духовита, Лесли само поклати глава:

— Как ли? Станала съм по тъмно, за да хвана самолета, и по-добре не ме питайте как стигнах дотук. Във всеки случай, цялата съм плувнала в пот и в момента мечтая само за един хладен душ. Освен това, имам чувството, че ще ми се пръсне главата и май доста съм настинала. С една дума, чувствам се ужасно.

Мъжът скочи от леглото и Лесли стисна очи — беше ѝ дошло твърде много.

— Значи, естественият ви глас не е носов? — попита той развеселено. В същото време ръката му я прегърна през раменете и почти я повлече към банята.

Тя покорно се остави да бъде водена и отвърна с голямо усилие, като проклинаше мислено хремата си.

— Не, не е така носов...

— Жалко. Това ви придава особено очарование. Такъв един дълбок зноен глас... Много е секси.

— Как няма да е зноен в тая жега... — Лесли се чувстваше изморена, мръсна, потна... Всичко друго, но не и секси.

До вратата на банята той се спря и сложи ръка на челото ѝ:

— Имаш температура. Почакай малко!

Лесли се облегна на стената и замаяна, затвори очи.

Беше готова да се откаже дори от хладния душ. Искаше само да се просне в собственото легло. Изобщо не я интересуваше, че досега в него беше лежал някакъв непознат. Краката вече не я държаха. Тя се мушна в леглото и тихичко изпъшка. Обърна се по гръб и затвори очи. Когато след малко една ръка се опита да повдигне главата ѝ, Лесли отчаяно простена:

— Оставете ме на мира...

— Не може, първо аспирина — учтиво, но твърдо заяви нейният рицар. — Имаш ли нужда от още нещо? — тя поклати глава и изгълта хапчетата. — Ето, готово — той остави чашата настрана и нагласи удобно Лесли на възглавницата. В следващия миг тя усети как ръката му издърпва вълнения ѝ чорапогащник.

— Ей, какво правиш?! — извика тя потресена и опита да се отскубне, но силните му ръце я задържаха.

— Не се ли чувстваш по-добре?

— О, да! — действително беше така.

— Сега не искаш ли да си вземеш един душ?

— Още не. Нямам сили.

— Тогава аз ще вляза да се изкъпя. Къде ти е багажът?

— Горе... — с отпаднал глас изрече тя. Нямахше сили дори да отвори очи. Ако този човек беше решил да я ограби, не можеше да го спре. А и единственото, което в този миг я интересуваше, беше собственото ѝ измъчено тяло.

Известно време притихналата Лесли не даваше никакви признаци на живот. Едва когато аспирина започна да действа, тя се почувства по-добре и болката, стегнала в клещи главата ѝ, се превърна в слабо пулсиране.

Тя отвори очи и първото, което видя, беше мъжът, подарен ѝ за рождения ден. Той седеше до леглото, гол до кръста, само по къси панталонки. Лесли неволно се сви от унижение, докато гледаше прекрасното стегнато тяло насреща си. Отпочинал, той изглеждаше още по-привлекателен, отколкото в онази реклама. А до него тя се чувстваше най-жалкото създание на света.

— Не мога да повярвам! — окаяно продума Лесли и съвсем посьрна, като видя широката усмивка на мъжа.

— Пак ли?

— Това изобщо не може да бъде!

— Кое?

— Това... — тя махна с ръка към него. — Не вярвам Тони да ме постави в подобно положение!

— Доколкото знам, това е било твое желание...

— Но аз само се пошегувах! Как може Тони да не го е разбрал! Освен това нямах предвид някой реално съществуващ човек...

— Все пак си пожелала определено лице и тяло... Тоест мечтата ти е била свързана с реално съществуващ мъж.

— С платения фотомодел ли? Разбира се, че съществуваше! Но не съм очаквала Тони да го наеме за една седмица! — тя извърна пламналото си лице и стисна очи. — Чувствам се отвратително. Може би, когато дойда на себе си, ще се смея на всичко това, но сега ми е толкова зле, че главата ми ще се пръсне...

Пружината до нея натеза. Тя цялата се стегна, но не помръдна. Една хладна ръка започна да отмята влажните кичури от челото ѝ. Докосването беше леко и успокояващо...

— Откога се чувстваш така? — в плътния му глас се долавяше толкова загриженост, че Лесли послушно отвърна:

— От снощи.

— Боли ли те гърлото?

Тя поклати глава, отвори очи и срещна неговите, които внимателно я наблюдаваха.

— Знаете ли, не можете да останете повече тук.

— Нима? — очите му светнаха закачливо. — И защо?

— Защото аз съм тук.

— Добре си живеем двамата, какво толкова? — прегърна я през рамо, преди тя да успее да се отдръпне. — Освен това аз съм твоят

подарък. Не можеш да ме изхвърлиш с все опаковката.

— Опаковката ли? Тя почти не се забелязва...

— И все пак си я забелязала...

Тя въздъхна и затвори очи. Усети как ръката му започна бавно да масажира слепоочията ѝ.

— Чудесно е...

— Нали?

Тя отвори очи добави бързо:

— За главоболие. Но това не променя нещата. Вие... Ти не можеш... — тя сложи точно навреме ръка на устата си и кихна. — По дяволите! — и кихна пак. После пое подадената ѝ кърпичка. — Какъв кошмар...

— Защо не си вземеш един душ? А аз през това време ще ти направя нещо за пиене...

— Не можеш да останеш!

— Обядвала ли си?

— Дали съм обядвала? Още не съм закусвала! Старите хора казват: ако си настинал, храни се добре, ако те тресе, не яж. А аз какво да правя, като съм пипнала и двете?

— Не се тревожи, момиченце. Ей сега ще оправим нещата — той скочи от леглото, отиде до сака ѝ и започна да рови вътре. — Какво искаш да облечеш? Някоя нощница?

Тя изведнъж си спомни проклетата реклама, от която започна всичко, и го изгледа иронично.

— Нещо розово? Или белия копринен пенъоар? Не, благодаря.

Мъжът вдигна глава и за миг я погледна учудено. После изведнъж се сети, поклати глава укорително и пак се наведе над сака. Дали защото си спомни за рекламата, дали защото, благодарение на аспирина вече идваше на себе си, Лесли внезапно осъзна нелепото си положение — сгушена само по бельо в разбърканото легло, тя наблюдаваше как някакъв съвсем непознат мъж рови в сака ѝ.

— Почакай, сама ще се оправя! — рязко каза тя, докато се надигаше от възглавницата. Почти веднага успя да открие любимата си тениска, станала бледосиня от пране. Тя беше мека, удобна и според Лесли достатъчно широка и безформена, за да не предизвиква излишно любопитство.

— Ако търсеше нещо по-секси — обърна се тя към мъжа, който мълчаливо я наблюдаваше, — сбъркал си адреса.

После извади от сака тоалетната си чантичка и с достойнство тръгна към банята, без да осъзнава небрежното очарование на своето облекло. Мъжът я изпрати с поглед.

Лесли хлопна вратата на банята и скри лице в ръцете си. Ама че в каша се беше забъркала! Как можа да допусне... Тя, разумната, предпазлива Лесли? Стиснала устни, с резки движения тя започна да сваля грима от лицето си. И за какво ѝ беше целият този маскарад? Дори гримът не можеше да скрие колко ужасно изглеждам, безпощадно отбеляза тя, докато размазваше студения крем по страните си. После изми остатъците от крема и за миг прохладната ласка на водата стопи ожесточението ѝ.

Грешката си беше само нейна... Това можеше да се очаква. Защо изобщо ѝ трябваше да разговаря с Тони за личния си живот — дори и на шега? И без това той от години я увещава да се ожени, да си намери любовник, да не живее като монахиня, да се отпусне... Но беше ли успял „да се отпусне“ самият той вече шест години след развода си, въпреки живота, който водеше? Не че го упрекваше. Той се беше оженил млад и бе останал верен съпруг. До края. Лаура беше тази, която го заряза с три деца, и избяга с някакъв красавец. Тони работеше много, беше добър баща и все пак беше човек, а не машина. Така че защо да не отдели малко време и за себе си?

От друга страна, каза си тя, докато влизаше под душа, Тони я познаваше достатъчно, за да осъзнае в каква нелепа ситуация я поставя. Не беше ли разбрал досега, че тя е по-различна? Още в колежа се стремеше да избяга от цялата показност и фалш на средата си. После дойде онази история с Жо Дюран и задълго отрови вярата ѝ в мъжете. Но нали Тони не знаеше за Жо? Никой не знаеше. Самата тя се тормозеше много, ала не бе в неин стил да излага на показ мъката си...

След няколко минути излезе изпод освежаващата струя на душа, изтри се енергично, навлече тениската и избърса косата си. После застана пред огледалото и се огледа критично.

— Бледа си като смъртта, Лесли — беше първоначалната сурова преценка. Ала парата от огледалото постепенно се разсея и крехките нежни черти, изплуваха една след друга — големите, леко

раздалечени, очи, малкото носле и деликатната уста, русите кичури, паднали по челото, и стигащи до раменете...

Настинката беше достатъчна, за да помрачи удоволствието ѝ от слънчевия остров. А и този красив манекен! Само като си помислеше за професията му и за всички жени, които е забавлявал...

Обезсърчена, Лесли поклати глава, излезе от банята и се запъти към спалнята. Мъжът го нямаше там, а от нощното шкафче бяха изчезнали всичките му вещи. Нямаше го и куфарчето му. Леглото бе идеално оправено. Лесли зашляпа боса насам-натам, като се озърташе. Но нямаше и следа от манекена!

Кой знае защо, вместо да се пъхне в леглото и да благодари на Бога, че я е избавил от натрапника, тя заслиза по стълбите към кухнята — нали бе обещал да ѝ приготви нещо за пиене. Той наистина беше в кухнята, но стоеше пред прозореца с гръб към нея, потънал в собствените си мисли. Не усети присъствието ѝ.

Тя се спря със затаен дъх. Изглеждаше по-възрастен, отколкото ѝ се беше сторило отначало. Въпреки че тялото му бе стегнато, на слепоочията му издайнически проблясваха сребърни нишки, които обаче му придаваха благородство. В него нямаше нищо противно и отблъскващо. Лесли не беше съвсем наясно какъв точно трябва да бъде един жиголо, но във всеки случай не като този мъж!

Изведнъж тя кихна и рязко прекъсна съзерцанието му. Той се обърна към нея, но на лицето му отново бе изписано безгрижие.

— О, ето те и теб! По-добре ли си вече?

— Горедолу — смотолевы тя. Как можа да ѝ хрумне мисълта, че старата тениска ще я предпази от очите на толкова опитен любовник? Те се плъзнаха надолу по гърдите ѝ и тя опита да се скрие от тях в едно кресло до прозореца.

— Защо не си в леглото? — попита я той.

— Почудих се къде си изчезнал... — обясни тя с нотка на оправдание в гласа си, после изви глава към ширналата се зад прозореца синева на морето. — Нали щеше да има нещо за пиене? — това пък прозвуча прекалено грубо, сепна се Лесли.

— Ей сега ще е готово — прозвуча глухият му отговор.

Лесли чу да се отваря вратата на хладилника и се обърна. Нейният кавалер беше приклепнал и усилено ровеше из препълнените рафтове.

— Като че ли някой се е погрижил за твоето пристигане още преди мен... — промърмори той учудено, докато отместваше някаква огромна маруля, за да достигне яйцата.

— Мартина е напазарувала. Тя е истинско съкровище. Минава да наглежда къщата, докато ни няма, а когато сме тук, идва да чисти. Трябва само да ѝ звъннеш от Щатите и тя зарежда къщата с продукти, включва климатичната инсталация, с една дума, прави всичко необходимо.

— Никога ли не давате под наем къщата?

— Никога. Понякога я отстъпваме на приятели, но най-често я ползваме самите ние. Знаеш ли — опита се да изрече най-небрежно Лесли, — тук, на острова има страхотни хотели...

Той сякаш не чу примамливото ѝ предложение и прибави едно шише мляко и бучка сирене към растящата купчина от продукти пред себе си.

— Мм, превъзходно сирене... Има ли лимони? А, ето ги!

— На колко си години? — погледна го Лесли.

— На тридесет и девет.

— На цели тридесет и девет?! — не успя да скрие изненадата си тя. — И не си ли вече над тези неща?

— За готвенето ли става дума?

— Говоря за професията ти. Мислех, че си по-млад...

— Трябва ли да съм по-млад, за да изпитвам по-голямо удовлетворение от работата си?

— Нямах предвид това... Не можеш да останеш тук цяла седмица! Трябва да си тръгнеш!

Той сложи тиганчето на котлона и пусна в него бучка масло.

— И да те оставя болна? Няма начин. Още не съм изкупил вината си, че не бях готов да те посрещна...

— Няма нужда да се оправдаваш! Ясно ми е, че хората в твоите... кръгове са свикнали да стават по-късно — късно ли? Когато бе пристигнала във вилата, вече беше един на обяд! — Нали вечер работите до късно и изобщо... Е, разгледа ли вече острова? И кога всъщност пристигна?

— Вчера. И дойдох тук направо от летището. Всъщност цяла нощ четох. Книгата беше доста скучна, но вече бях стигнал до средата,

а не обичам да зарязвам нещо недовършено... Така че си легнах едва призори.

Лесли преглътна, кихна и затвори очи. Изведнъж усети, че краката ѝ се отделят от земята.

— Какво правиш?!

— Нося те в леглото. Не се бой. Старичък съм, но няма да те изпусна.

Изведнъж главата ѝ се замая и вече нищо нямаше значение. Тя усети допира на хладните чаршафи, въздъхна облекчено, сви се на кълбо и затвори очи.

Когато отново ги отвори, слънцето се беше плъзнало надолу и лъчите му падаха косо в стаята. Лесли примигна, все още замаяна от съня, и... Видя високата фигура, отпусната в креслото до леглото.

— Добро утро! — очите на верния ѝ страж се усмихваха.

— Добър вечер!

Той взе от нощното шкафче две хапчета и чаша, пълна с лед и прясно изцеден лимонов сок. Лесли покорно глътна двата аспирина, изпи сока и се отпусна назад.

— Не е лошо да... си пийнеш студена лимонада — всъщност тя помисли, че не е лошо някой да се грижи за нея. Някой, който ѝ бе подарен. За рождения ден. — Като малка много обичах пухкавите играчки с панделка, на която е избродирано името им. А ти... Имаш ли си име?

За миг погледите им се срещнаха и сърцето ѝ спря да бие. Този човек я привличаше неудържимо. Отново първо се засмяха очите му, а после усмивката озари цялото му лице:

— Оливър Еймс е на вашите услуги, госпожице.

ВТОРА ГЛАВА

— Оливър Еймс — повтори бавно Лесли. — Красиво име. Това ли е името, под което работиш като фотомодел?

— Да — ъгълчето на устата му потрепна.

— А истинското ти име? Или... нямам право да питам за него? — тя изобщо нямаше представа за правилата в неговата професия.

— Защо да нямаш право? — наблюдаваше я с жив интерес. — Стига да не го разпространяваш наляво и надясно.

— Да го разпространявам ли? — едва не подскочи Лесли. — Как ли пък не! Тръгвам още сега! Триумфално ще вляза в Манхатън с твоето име на уста — ето, това е сладурът, когото брат ми... ми купи. Обикновено всяка жена и сама може да си намери мъж...

Той свъси вежди и за миг тя се уплаши, че го е засегнала. Но гласът му не звучеше обидено, а само любопитно:

— Ти не можеш ли?

— Изобщо не търся.

— А ако търсеше? Сигурен съм, че в Ню Йорк има мъже, които биха дали мило и драго за някоя Париш.

Лесли му хвърли вледеняващ поглед и процеди:

— Искаш да кажеш, биха се продали? Да, знам, че има такива. Парите са чудесна мъжеловка — затвори очи и уморено потъна назад във възглавницата. Плетеният стол изскърца. Ала едва когато Оливър се отпусна до нея на леглото, тя ги отвори и видя, че пътят ѝ за отстъпление е препречен.

— Не исках да ти причиня болка, Лесли — в гласа му се долавяше съчувствие, а не раздражение. — Кой те е наранил?

Тя не искаше да разговаря за това и само сви рамене. И все пак, в дъното на топлите му тъмнокафяви очи имаше нещо, което го отличаваше от останалите мъже, караше я да забравя какъв е. А какъв беше всъщност? Защо така ѝ се искаше да протегне ръка и да разроши косите му, да докосне твърдите очертания на устните му, да погали

рамото му? Какво събуждаше у нея отдавна забравени чувства? Защо я вълнуваше толкова силно, че я докарваше почти до опиянение?

— Името ти... — прошепна тя с пресъхнали устни. — Истинското ти име... Каж ми го! — впери в него поглед, изпълнен с очакване.

— Оливър Еймс — засмя се той.

— Подиграваш ми се. Какво лошо има във въпроса ми?

— А какво лошо има в моя отговор? Името ми наистина е Оливър Еймс. Всъщност какво му има на името?

— О, нищо! Много е хубаво. Харесва ми. Само дето е... толкова лесно за произнасяне... Направо е като измислено — усещаше, че дрънка глупости. Но той беше толкова близо до нея, а гласът му — толкова завладяващ, че тя не може да събере мислите си.

— Ако ти харесва, някой ден можеш да съобщиш това на родителите ми, защото заслугата е тяхна.

— Не, не бих могла... — тя замълча. Платен любовник, и... родители. Страхотно! И все пак ѝ стана любопитно: — А те... Родителите ти... знаят ли с какво се занимаваш?

— Естествено.

— И нямат нищо против?

— Ами да.

— Защото... Това, че позираш... И всичко останало... — тя сви рамене неопределено. Оливър погали ръката ѝ с крайчеца на пръстите си. Лесли имаше чувството, че той се забавлява.

— Всъщност те дори се гордеят с мен.

— О, така ли?

— Родителската любов е безгранична.

— Сигурно е така — успя само да промълви тя. Беше толкова близо до нея, че цялата гореше и това едва ли се дължеше само на високата ѝ температура. — Ще се заразиш, ако седиш толкова близо до мен — предупреди го и се отдръпна.

— Какво от това? — гласът му беше мек.

— Закъде си тогава? — отчаяно се опитваше Лесли да отблъсне магията му, като редеше плахите си, несвързани мисли. — Искам да кажа... На кого му е притрябвал фотомодел със зачервен нос и влажен поглед? Или... Любовник със запушен нос, който киха непрекъснато?

И без това в твоята професия се излагаш на опасността от какви ли не заболявания...

— О, значи това било. Страх те е да не прихванеш нещо от мен.

— Не ме е страх.

— Тогава защо трепериш?

— Защото... Не ми е добре.

За неин ужас ръката му отново се озова на челото ѝ.

— Температурата ти е спаднала. Дори не си толкова бледа. Не те тресе. Има нещо друго.

— Всъщност изобщо не ме тресе! — рязко заяви тя, гласът ѝ обаче я издаваше. А най-ужасното беше, че това си беше чисто физическо привличане. Вярно, че този мъж бе „специалист“ в професията си, но фактът, че беше успял да ѝ въздейства по подобен начин, направо я съсипваше. — Само съм нервирана и причината за това си ти! Дявол да го вземе, защо не си някой нагъл и отвратителен тип, пълен с разни гадинки...

— За съжаление не мога да ти предложа никакви гадинки... — спокойно отвърна той.

— Знам — тъжно изрече Лесли. Той излъчваше чистота, спретнатост и от него буквално лъхаше добро здраве. А и тя имаше доверие на Тони. Брат ѝ явно не можеше да се похвали с особено добро чувство за хумор, но я обичаше. Можеше да разчита на него. Нали точно за това беше скрила от него историята с Жо Дюран! В противен случай кой знае какво щеше да се случи с Жо... Не, Тони никога нямаше да допусне някакъв съмнителен тип да прекара цяла седмица на вилата с малката му сестричка. Той щеше да провери и лично да се увери, че човекът е безупречен... И чак тогава да го наеме.

— Е? — тихо се обади Оливър и доближи лицето си до нейното.

— Какво? — прошепна тя.

— Каква е присъдата, ваша светлост? Ще позволите ли да ви целуна или ще трябва да го направя насила?

— Насила? — усещаше топлия му дъх и тялото му. Ръцете му, мушнати в ръкавите ѝ, стигнаха до напрегнатите ѝ рамене и ги погалиха. От главата до петите я обляха горещи вълни. Той нямаше да го направи насила. Просто нямаше да има нужда.

— Моля те, недей... — направи тя последен плах опит.

— Недей какво? Да не те докосвам? Да не те целуна? Да не се грижа за теб?

— Моля те, остави ме — бореше се не с него, а със себе си.

— Ти ме остави... — прошепна той.

— Да не би това да влиза в задълженията ти? — в гърлото ѝ заседна буца. Лесли изведнъж се сви и посърна. Той бе нает! Нает да я обича... Не трябваше да го забравя.

Пръстите му се плъзнаха по нежния ѝ врат. Тя стисна очи и извърна глава.

— Какво има? — ласкаво прошепна той. — Хайде, Лес, кажи ми...

— Това е... унижително.

— Защо?

— Защото Тони... е нагласил всичко.

— А ако те уверя, че едното няма нищо общо с другото?

— Трудно бих могла да ти повярвам — плахо отвори очи и срещна изпитателния му поглед.

— И таз добра! Толкова си млада, а вече си недоверчива.

— Понякога се чувствам на не повече от дванадесет. А съм недоверчива, защото за мен животът е нещо много повече от обикновена... сделка.

— Ами ако приемем, че просто си отишла на предварително уговорена среща с непознат?

— Чудесна идея — присмя се Лесли.

— Може пък и да излезе нещо.

— Едва ли!

— И защо да не излезе?

— Защото не вярвам, че човек може да избере партньора си по каталог. Рекламите са подходящи в търговията, но в живота... — впери поглед в тавана и насмешливо изрече: — Мъжът е висок, мургав и представителен. Наближава четиридесетте. Борсов посредник е, има порше и конезавод недалеч от Ню Йорк.

— Добре звучи. Давай нататък.

— Звучи отвратително! Изобщо не ме интересува колко е висок! Нито колко пари има в банковата си сметка! А като си помисля само, че и аз ще бъда предложена като стока...

— Да... Проклятието на рода Париш...

— Най-вече то! — отсече, внезапно добила смелост в яда си. — Така че, Оливър Еймс, ако толкова държиш да ме целунеш, имай предвид, че сама си изкарвам хляба с работа като детска учителка, карам старо волво, мразя светските събирания, обичам да скитам сред природата и предпочитам самотата пред компанията на разни натрапници! — пое дъх и го погледна. — Освен това имам старомодни разбирания и не спя с всеки срещнат!

Той с усилие сподави смеха си.

— Значи да не ме е страх, че мога да прихвана нещо?

— Можеш. Настинката.

— Ще рискувам.

Беше сигурна, че е успяла да го обезкуражи и упорството му я свари неподготвена. Напразно си повтаряше кой е и какъв е — само мисълта, че е толкова близо, бе достатъчна да замъгли разсъдъка ѝ. Оливър се наведе към нея и тя затвори очи. Чуваше тежкото му дишане. Докосна с устни очите, слепоочията ѝ и продължи надолу. Най-вече я учуди това, че ласките му не я дразнят. Те бяха толкова нежни и криеха неподозирано очарование. Устните му се спуснаха по страните ѝ, потърсиха нежната извивка зад ухото, опариха я с дъха си... Несъзнателно, тя склони глава към него.

— Хубаво ли ти е? — успя само да прошепне Оливър.

— Мммм.

— Наистина ли ти е приятно?

— Много.

— Радвам се — промълви той между две целувки.

В някакво опиянение Лесли отвори очи и устните им се сляха — топли, живи, търсеци.

— Не трябваше... — неуверено прошепна тя.

— Защо? Нали и двамата го искаме? — не се насищаше на устните ѝ той.

Тази целувка я разтърси цялата, проникна в най-съкровената ѝ същност, преобрази я.

— Спокойно, Лес — прошепна той, обгърна раменете ѝ и се вгледа в очите ѝ.

— Недей... — усещаше, че губи контрол над себе си. Беше твърде... хубаво. И все пак, като че ли погледът му също беше леко

замаян. Или само така ѝ се струваше? Страшно ѝ се искаше да повярва, че наистина е успяла да го развълнува.

— Целуни ме — с усилие си пое дъх той. — Само ме целуни.

Лесли поклати глава и тогава ръцете му потърсиха гърдите ѝ, жадно ги замилваха... Безсилна както да го отблъсне, така и да отвърне на ласките му, тя прехапа устни, за да не извика. Очите ѝ го избягваха, но гърдите ѝ издайнически се повдигаха, съживяваха се под пръстите му... С последни сили тя улови китките му, опита се да го спре.

— Оливър, моля те...

— Ще ме целунеш ли?

— Не искам.

— Може да ти хареса!

— Точно от това се страхувам...

Настъпи неловко мълчание. Оливър напрегнато я изучаваше, сякаш тя беше същество от някакъв друг свят. Очите ѝ го гледаха умолително. Чувстваше се уязвима, а този мъж я привличаше неудържимо. Той пръв наруши мълчанието.

— Имаш очи на сърна. Казвал ли ти го е някой?

Опасността беше преминала. Тя въздъхна с облекчение.

— Не, никой.

— Е, сега вече знаеш — той се изправи. — Не бих могъл да сторя нищо лошо на една сърничка — толкова неспокойна и игрива, толкова крехка и уязвима.

— Да не си поет? Странно, аз пък мислех, че си скулптор.

— Заблуда...

И в същия миг Лесли видя... Този път просто нямаше как да сбърка... Видя безспорното доказателство за неговата възбуда. Преизпълнена от ново чувство, тя се сгуши в чаршафите и мигновено заспа.

Когато се събуди, вече се беше смрачило. Оливър ѝ беше приготвил омлет и пресен сок. Тя изпи аспирина и се остави на грижите на Оливър, този път — без да протестира. Чувстваше се още твърде отпаднала и ѝ се искаше да помързелува. Нямаше желание да спори и да настоява за незабавното заминаване на Оливър. Освен това ѝ беше приятно някой да я глези.

През нощта на няколко пъти се буди — не беше свикнала да спи толкова дълго. И всеки път виждаше Оливър, свит на стола до леглото,

зачетен в книгата си или задрямал. Искаше ѝ се да го погледа докато спи, но нямаше тази възможност — той се будеше при най-малкото ѝ помръдване.

— Как се чувстваш? — той докосна челото ѝ с ръка.

— По-добре.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

— Все пак ще ти донеса — скочи и се отправи към кухнята.

Лесли замислено проследи силуета му, посребрен от лунната светлина, и се учуди на породилата се между тях близост и непринуденост. Той се върна, подаде и чаша сок и не откъсна поглед от нея, докато тя не изпи чашата до дъно.

— Скоро ще се удавя.

— Не се бой. Ако започнеш да се давиш, спасителят е насреща. Сега бъди послушна и заспивай!

— Хм, значи „бъди послушна“... Имаш късмет, че наистина съм кротка. Ами ако беше попаднал на някоя тигрица?

— Щеше да се наложи да я вържа за леглото. Заспа ли?

— Почти. Колко е часът?

— Два и двадесет.

— А ти няма ли да си лягаш?

— Това покана ли беше?

— Не. Само проява на известна загриженост. В края на краищата, ако не пазиш силите си, вероятността да се заразиш става по-голяма.

— Хей! Кой тук е докторът?

— Охо, и такъв ли има?

— Да, представи си. И той ти заповядва веднага да заспиваш.

— Не ми се спи.

— Не може да не ти се спи. Трябва да спиш. Болна си.

— Да, и откакто съм тук, не правя нищо друго, освен да спя — тя се надигна. — А сега ми се иска да се разходя по брега.

— Няма да стане, момиченце — тя се озова обратно на възглавницата. — Засега те пускам не по-далеч от банята.

— Хайде, стига. Ти се разхождай до банята. И си представяй, че си сред вълните и скалите...

— Ами да. Тъкмо ще имаш стимул да оздравееш по-бързо.

— Доктор Еймс, говоря напълно сериозно. Наистина не съм изморена — въпреки тъмнината усети как погледът му я пронизва. Той мълчаливо стана и тръгна към грамофона.

— Тогава да послушаме малко музика. Какво да бъде?

— Каквото ти решиш — намести се по-удобно на възглавницата. В същия миг се уплаши, че ще се наложи да слуша някаква поп-какафония. — Всъщност почакай...

— Късно е. Аз избирам.

След минута стаята се изпълни с нежни акорди на Дебюси. Не след дълго Лесли дълбоко спеше. Събуди се на разсъмване. По небето играеха бледорозови и виолетови сияния и изпълваха стаята с причудливи отблясъци. Беше сама. Трябваше да използва момента и да се измъкне от леглото. Оливър Еймс можеше да се прави на доктор колкото си иска, но тя щеше да се разходи по брега. Босите ѝ крака стъпваха безшумно, очакваше всеки миг нейният телохранител да изскочи отнякъде и да я върне в леглото. Успя безпрепятствено да стигне до стълбите и слезе на пръсти в кухнята. От Оливър нямаше и следа. Тя натисна бравата и плъзгащата се врата изскърца. Лесли изтръпна и замръзна на място. Никой обаче не се появи. Без да се бави нито миг повече, тя тихичко се промъкна на терасата. Пое си дълбоко въздух и изведнъж установи, че се чувства много по-добре. За пръв път, откакто беше пристигнала на острова, успя да усети неговото несравнимо ухание — свежия мирис на сол, пясък и пищна тропическа растителност, който караше мисълта да се рее безгрижно и волно... Усмехната, прекоси терасата, спусна се по стълбите, като дишаше с пълни гърди, и се затича към брега. Лицето ѝ грееше от щастие. Краката ѝ потъваха в кадифено мекия пясък. Беше чудесно! Сетивата ѝ — жадни, разбудени, нетърпеливи, се изпълваха с наслада. Седна с кръстосани крака, зарови пръсти в сребристобелия пясък и загреба пълна шепа, а после остави меките струйки да изтекат между пръстите ѝ. Погледът ѝ откриваше блещукащите мидени черупки, мъничките тайни на огромното, лениво поклащащо се море, долавяше пулса му — ритмичен и нежен. Отпусна се на лакти и се загледа в далечината, като се любуваше на бледорозовото утринно небе.

Радваше се, че е тук. Точно от това имаше нужда — да се зареди с топлина и слънце, красота и спокойствие, да освободи мисълта си, да поскита на воля и просто да поседи на брега. Напоследък я измъчваха

все повече въпроси. А сега накъде? Какво всъщност искаше от живота? Вярно, че работата с децата все повече я увеличаваше, обаче... Нещо ѝ липсваше.

Обърна се по корем и погледна към кацналата сред скалите вила. Къде ли беше Оливър? Едва ли се беше изнесъл, обзет от разкаяние. Най-вероятно се бе ориентирал към някоя от спалните на горния етаж.

Лесли обходи с поглед прозорците на вилата, но не забеляза никакви признаци на живот. Вероятно още спеше, наметнат небрежно само с един чаршаф... Носът ѝ вече не беше запушен — днес най-после щеше да вдъхне аромата на неговия любим „Ом Премие“. Какъв ли беше? Сладникав? Тръпчив? Свеж? Възбуждащ?

До вчера той, изобщо не влизаше в плановете ѝ, а днес, само при мисълта за него, сърцето ѝ започваше да пърха като птиче. Напълно объркана, обви коленете си с ръце. Ала само след миг скочи и бавно тръгна по влажната ивица пясък. Вълните заличаваха следите от босите ѝ стъпки, тя се навеждаше да вдигне някоя раковина, любуваше ѝ се замислено и я хвърляше обратно сред вълните. Взираше се в морето, като напразно се мъчеше да си спомни нещо особено злепоставящо, свързано с Оливър. За съжаление, единственото, което успя да измисли, беше професията му. Платена усмивка, продукция на фабриката за мечти. Луксозно пакетирана мъжественост. Очи, създадени само за любов. Отличник в професията си.

Разстроена, се просна на пясъка, склучи ръце под главата си и затвори очи. Скоро слънцето щеше да изгрее. Щеше да направи хубав тен...

Оливър Еймс трябваше да си отиде! Час по-скоро. Как иначе щеше да се пече необезпокоявана? Усмихна се, като си спомни своето първо лято на острова. Беше само на осемнадесет — без амбиции за бляскаво бъдеще, но с надежди за чудесна младост. Тук, на плажа, откри, че с горнище на бански бие на очи много повече, отколкото ако го свали. Откри също, че смелостта ѝ беше щедро възнаградена — ласките на слънцето ѝ доставиха неизразима наслада. Тя се чувстваше свободна, истинска и неподвластна никому. Бе чудесно.

Вдигна поглед към вилата и примижа. Скоро слънцето щеше да огрее покрива. Докога щеше да спи Оливър? Затвори очи и си го представи изтегнат гол под слънцето. Дълги, великолепно изваяни крайници, гладка кожа, гърди, покрити със златист мъх... Затаи дъх и

рязко се изправи, широко разтвори очи, и прехапала устни до болка. И в същия миг го видя. Застанал до прозореца на нейната спалня, с ръце на кръста, той поклащаше укорително глава. Тя сведе поглед. Чу стъпките му по терасата и се наежи:

— Пет пари не давам за лекцията ти, Оливър! Ето на, излязох! И още съм жива! И смятам да си изкарам почивката както намеря за добре! — спря да си поеме дъх и продължи: — Безкрайно съм ти благодарна за грижите, но стига толкова! Чувствам се отлично! Вече мога сама да се грижа за себе си!

Оливър едва не я задуши в прегръдката си. Очите му сияеха, сърцето му биеше до нейното.

— За Бога, изглеждаш толкова съблазнителна! — изръмжа той и изпревари съпротивата ѝ с една безкрайна целувка. След това се осведоми най-невинно: — Добро утро, мила, как спа?

— Добро утро ли?

— Защо, не е ли утро? И то чудесно! — продължаваше да държи Лесли в прегръдките си, плътно притиснал тяло до нейното.

— Да, но... За теб не е ли малко рано? Очаквах да се появиш някъде към обяд. Защото си легна доста късно.

— По-скоро беше рано. Минаваше три. Но аз обичам да ставам рано — зад топлия ласкав глас се криеше нещо недоизречено.

Само че Лесли предпочиташе да не навлиза в подробности. Плахо го отблъсна, а той и не направи отида я задържи. Тогава, за нейно голямо учудване, откри, че не изпитва кой знае какво облекчение. Нещо повече, когато Оливър преспокойно се запъти към водата, я прониза разочарование. А щом той се топна щастливо и с плавни, красиви движения започна да се отдалечава от брега, тя направо се почувства изоставена.

Отпусна се на пясъка, нацупила устни като сърдите дете, и се загледа в ритмичните загребвания на Оливър. Плуваше великолепно и Лесли щеше да се учуди, ако беше обратното — от този род мъже се очакваше да имат достъп до подобни скъпи вили, до разни имения с басейни. Винаги трябваше да са на ниво. Сигурно и сега се питаше дали Лесли го наблюдава от брега. Тя злорадо се извърна и с най-голямо любопитство заразглежда близката палма.

След минута Оливър изскочи от водата. По тялото му блещукаха хиляди капчици. Не можеше да откъсне поглед от него. Сърцето ѝ

бясно биеше.

— Чудесно беше! — възкликна той, все още задъхан, и се отпусна на пясъка до нея. Лежеше, затворил очи, а Лесли се взираше в него. Наистина си го биваше. Тялото му беше чудесно, без да е съвършено — на лявото му рамо имаше бенка, а точно под ребрата — мъничък белег. Подарък от ревнив съпруг? От пренебрегната обожателка? Забеляза още един белег — ниско долу, под корема, почти скрит от банския. Удар под кръста от неудовлетворена клиентка?

— Апандисит — скромно обясни Оливър.

Лесли стреснато вдигна поглед и срещна усмивката му.

— Аз пък мислех, че е белег от сражение.

— Този е точно такъв — посочи малкия белег под ребрата си. После се върна на белега от операцията. — Още не е изчезнал. А мина доста време.

— Кога те оперираха?

— Миналата зима. Не съм от примерните пациенти — засмя се той. — Измъчиха ме, но и аз не им останах дължен.

— Искаш да кажеш, че сестрите не са били до една покорени от чара ти?

— Поне не задълго. Може би и аз не облекчавах задачите им, ала ми омръзна да се отнасят с мен като с вързоп — да ме разкарват насамнатам, да ме бодат... Обличаха ме, събличаха ме, миеха ме — също като някоя кукла. Не, благодаря.

Лесли завидя на сестрите, че са докосвали това тяло...

— Значи предпочиташ самият ти да се грижиш за някоя кукличка? Особено ако си струва — изведнъж млъкна и преглътна.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— Често ли преглъщаш толкова шумно? — закачи я той.

— Само когато ми идва да си глътна езика.

— Е, хайде. Говори, не се притеснявай — хвана ръката ѝ.

— Искях само — плахо започна тя — да те попитам защо го правиш?

— Кое?

— Защо си станал фотомодел и се продаваш? Все си мисля, че си могъл да избереш нещо по-солидно.

— Значи не одобряваш моето... занимание?

— Може би не разбирам. Свикнала съм с по-сериозни... занимания. Имам предвид истински професии.

— Например работа в детска градина?

— Аха.

— А къде остава забавлението? — подпря се на лакът и се вгледа в нея. — Не може да нямаш никакви странични интереси, нещо, с което да се занимаваш просто ей така?

— Значи за теб всичко това е просто ей така?

— Не всичко, Лесли, и ти много добре го знаеш — стори й се, че долавя в гласа му раздражение. Разбира се. И това беше част от играта. Нали Тони го беше наел!

— Виж какво... — започна тя, забила поглед в краката си, — цялата тази работа изобщо не ми харесва. Разбирам желанието на Тони да ме зарадва, но мисля, че достатъчно се позабавлявахме. Сега вече можеш да си вървиш.

— Там е работата, че не мога.

— И защо?

— Защото изобщо не сме се забавлявали. Ти беше като пребита, а аз само те наливах с разни сокове. Не мисля, че Тони ще остане доволен.

— Бъди спокоен, той изобщо няма да разбере. Ти само си иди у дома, а аз ще имам грижата да те похваля за превъзходно свършената работа.

— Не е само това... Така мечтаех да се попека, да поплувам...

— Добре тогава. Ще ти запазя стая в някой хотел на острова.

— Не искам стая в хотел.

— Но повече не можеш да останеш тук! — отчаяно извика тя. — Не ти ли стана ясно?!

— От какво се страхуваш, Лесли? Защо си неспокойна?

— Няма такова нещо.

— Погледни ме. Защо не ми кажеш?

— Няма нищо за казване.

— Погледни ме! — настоя Оливър и изведнъж, без предупреждение, я събори на пясъка: — Сега вече ще ми кажеш какво не е наред!

Тя не можеше да помръдне, но извика отчаяно:

— Това, че *ти* си *тук*! Аз... — внезапно притихна, като хипнотизирана от искрящия му поглед.

— Зная — прошепна Оливър. — Имаш нужда от някой, който да те обича — покри лицето ѝ с целувки. — Имаш нужда от мен...

ТРЕТА ГЛАВА

Прав е донякъде, помисли Лесли. Тя *имаше* нужда от мъж, който да я обича. Именно да я обича, а не само да се люби с нея. Липсваше ѝ сериозната връзка, която да осмисли живота ѝ. Това искаше да каже, когато посочи на Тони онази реклама. Изпитваше нужда от любов. От мъж, семейство, дом. Но Оливър Еймс, чието най-голямо достойнство беше тялото му, не бе човекът, който можеше да ѝ ги даде. О, безспорно, той беше привлекателен. Тялото ѝ не оставаше безучастно... И толкова. Ала само това не стигаше. Веднъж се поддаде на страстта си и се оказа последна глупачка. Повече обаче нямаше да повтори същата грешка.

— Ти имаш нужда от мен — тихо повтори Оливър.

— Не е вярно — едва успя да прошепне тя.

Оливър сплете пръсти с нейните.

— Вярно е. Не го ли разбираш? Не го ли чувстваш?

— Чувствам го, но това ме плаши. Не мога, Оливър, не виждаш ли? — тя отчаяно стискаше ръката му. — Една връзка за мен означава много. За теб — само поредното забавление. Възможно е да съм някакъв анахронизъм, като динозаврите, ала вече е късно да се променям. А и не искам. Съжалявам, Оливър...

— Няма за какво да съжаляваш — засмя се Оливър, загледан в морето. — Ти си цяло... чудо.

Лесли гледаше изправения му гръб, напрегнатите му мускули. Каза му това, което мислеше. Стана и бавно тръгна към стълбите.

— Лесли?

Тя се спря с наведена глава. „Хайде, Лесли, давай! Докажи му, че думата ти на две не става. Дай му да разбере, че хич не те е грижа за него!“ Обаче мълчеше. Оливър Еймс може и да бе съмнителен тип, ала не ѝ беше безразличен. Никак даже.

— Лесли? — гласът му прозвуча зад нея. Този път тя се обърна към него. Изглеждаше уязвим — също като на онази реклама. И не позираше. Излъчваше нещо силно, дълбоко и истинско.

— Чуй, Лесли, имам едно предложение... — забелязал уплашеното ѝ изражение, Оливър се опита да я успокои, като едва сдържаше усмивката си: — Това е твоята отпуска. Искат ти се да прекараш незабравими дни. Какво ще кажеш тогава да престанем да се държим като куче и котка? Ти ще останеш на втория етаж, аз — в спалнята на третия. Денем ще обикалям по острова, така че почти няма да се изпречвам на пътя ти. Ще си живееш напълно необезпокоявана... А ако случайно това ти омръзне, можеш лесно да ме намериш.

— Много скоро ще ти омръзне — предупреди го тя.

— Едва ли! Тук е неопишимо красиво и не може да ми омръзне. Още повече, че ще мога да ползвам кухнята, а пък съм си донесъл и един куп книжки.

— Добре. Но нищо не обещавам.

— Не искам никакви обещания.

— Все пак, защо предпочиташ да прекараш една доста скучна седмица точно тук, вместо да отседнеш в някой от курортите? Мисълта ми е, че там е пълно с жени и...

Нещо в погледа на Оливър я накара изведнъж да млъкне.

— Не съм дошъл заради многото жени. Нито за да разнообразя скучния си живот. Така че една безгрижна и спокойна седмица ще ми се отрази добре. Дори да не ти се вярва.

— Наистина не ми се вярва. Ще ти се види доста трудно да издържиш — след живота, на който си свикнал в Ню Йорк...

— Понякога точно животът в Ню Йорк се издържа трудно. Изморен съм, Лесли. Имах нужда от място като това. Може би и ти си права — вероятно остарявам за живот без корени. Може би една спокойна седмица ще ми се отрази добре, кой знае. Ще оформи характера ми. Ще ме преобрази. Ще ме вкара в... правия път — говореше искрено и този път Лесли му повярва.

— На твое място не бих разчитала особено много на това — въпреки всичко промърмори тя, но вече без враждебност в гласа. Вярно е, че се беше надявала вилата да бъде на нейно разположение. Вярно е, че неговото присъствие доста усложняваше нещата. Ала той ѝ допаднаше.

— Какво ще кажеш за предложението ми? — нетърпеливо попита Оливър.

— Какво мога да кажа? След всичките ти приказки за формиране на характера, бих се срамувала от себе си, ако ти откажа — изгледа го с присвити очи. — Разчиташе точно на това, нали?

Той само сви рамене и тръгна нагоре по стълбите.

— Хей! Къде отиваш? — извика след него Лесли.

— Изчезвам! Както обещах — без да се обръща, потъна във вътрешността на къщата.

Лесли се изтегна усмихната в един от шезлонгите на долната тераса и се загледа в една рибарска лодка навътре в морето. Около час по-късно усети някакво гъделичкане в носа си и това я изтръгна от съзерцанието. В първия миг помисли, че се готви да кихне, ала скоро разбра, че причината е съвсем друга. Вдигна глава, подуши въздуха и... се отправи към къщата, изпълнена с любопитство. Докато се изкачваха по стълбите, усети, че стомахът ѝ стърже от глад. Едва когато влезе в кухнята, разбра какво е имал предвид Оливър, когато твърдеше, че няма да сучае.

— Какво си сготвил? — очите ѝ нетърпеливо зашариха наоколо.

Оливър седеше до масата, погълнат от четене. Пред него, в една чиния, все още имаше капчици от ягодов сироп.

— Белгийски палачинки — отвърна той, без да вдигне глава от книгата. — Има две останали. Вземи си.

И наистина, в чиния, покрита с фолио, имаше още две топли палачинки. Лесли видя и купичка с ябълки, сироп, захар и разбита сметана. Ако не беше миксерът, който все още съхнеше до мивката, би помислила, че лакомствата са пристигнали от скъпа сладкарница.

Оливър се надигна, пусна в мивката празната си чиния и избърбори на минаване покрай нея:

— Като свършиш, остави всичко така. После ще се върна да почистя.

Само след миг тя остана сама и незабавно започна да пирува. Беше толкова вкусно! Като свърши със закуската, почисти масата и се качи да си вземе бански. Въпреки че от Оливър нямаше и следа, не биваше да рискува. Облече цял бански с дълбоко изрязан гръб, но напълно „приличен“. Спокойна, че ще може да се пече необезпокоявана от никой, грабна плажното масло, метна през рамо хавлията и бодро закрачи към брега.

Попече се на слънце, върна се в кухнята да си вземе книгата и нещо разхладително, после се изтегна в един шезлонг под сянката на палмите и се зачете. От време на време лекото плискане на вълните я унасяше... Така прекара няколко часа. Усещаше как под целебното действие на слънцето, топлината и пълноценната почивка, настинката ѝ минава. Възвръщаха се силите ѝ, а с тях — и радостта от живота. Оливър удържа на думата си и не се появи през целия ден, поне Лесли не го видя никъде. Чувстваше се все по-спокойна и свободна, почти забравила за съществуването му.

Привечер, когато влезе в къщата, откри на кухненската маса една бележка:

„Вечерята е готова. Аз излизам с мотора. Залезът откъм Кастелето е цяло чудо. Ако не се върна до сутринта,верявам ти сака с книгите. Горещо ти препоръчвам...“

Остана като втрещена, загледана в бележката. Моторът. Разбира се, че не го беше чула от брега. Бе отишъл чак до Кастелето! Стръмният и неравен път дотам се ползваше с лоша слава. Намръщи се и смачка бележката. В случай на злополука щеше да наследи книгите му много утешително! Едва ли щеше да остане очарована от подбора му на книги...

Изведнъж се стресна. Не се ли беше отнесла със същото предубеждение и към музикалните му вкусове? А той ѝ поднесе такава приятна изненада. Ами ако... И, обзета от любопитство, тя разтвори смачканата бележка и продължи да чете:

„Горещо ти препоръчвам последния роман на Робърт Лъдълм. Сигурно ще ти хареса...“

Когато Лесли си купуваше същата книга, преди да замине за Сейнт Бартс, си бе помислила същото. Значи той също обичаше авантюрите. Бяха част от неговия живот, докато на Лесли ѝ стигаше само да прочете попадналите ѝ под ръка приключенски романи.

Поклати глава, отвори торбата, оставена на кухненската маса, и заизважда разни пакети. Креолска лангуста, картофени кюфтенца, пресни сладкиши от „Ла Ротисери“... Впечатлена от изключителната му осведоменост за малките тайни на острова, тя се запита дали не е бил тук и преди. Пак... по работа? С някоя друга жена?

За щастие, бе прекалено гладна, за да ревнува. Нахвърли се на вечерята и Оливър се изпари от мислите ѝ. После седна да чете, докато се измори и си легна. Тази нощ се събуди само веднъж, малко преди полунощ — чу стъпките на горния етаж, усмихна се облекчено и отново заспа.

Неделята обещавахе да бъде също толкова хубав ден, колкото и съботата. Лесли отново прекара цялата сутрин на плажа, лениво изтегната под ослепителното слънце. Днес обаче, точно когато се канеше да отиде до вилата, за да се разхлади и хапне нещо, чу стъпки на терасата. Видя приближаващия се Оливър, помъкнал одеяло и огромна кошница.

— Здравей! — той остави на пясъка кошницата и разгърна одеялото. — Как е?

— Не е лошо — отвърна тя предпазливо. Отново се бореше със себе си — хем искаше да избяга от него, хем умираше да разбере какво има в кошницата... — Какво си донесъл?

— Разни вкусотии. Да не си гладна?

— Малко.

— Добре тогава — за секунди върху разстланото одеяло се появи купчина пресни плодове, бутилка вино, хляб и сирене. Оливър измъкна две чаши и с галантен жест ѝ подаде едната.

Тя протегна ръка към хляба.

— Още е топъл. Само не ми казвай, че си го пекъл ти.

— Не съм. Затова пък знам една чудесна малка фурна.

— И аз я знам. И се чудя дали си идвал тук и преди.

— На Сейнт Бартс? — лапна едно гроздово зърно и пъкна друго в устата ѝ. — Не! Но чета... И разпитвам. Дори от пътеводителите можеш да научиш някои интересни подробности.

Опрян на лакът, спокойно отпиваше от виното си. С всеки изминал ден кожата му добиваше все по-наситен загар, забеляза Лесли, като едва се сдържаше да не го докосне. Напълни устата си с хляб и

сдъвка усилено. Когато най-после се овладя, успя да отбележи спокойно:

— О, пътеводителите! За тях няма тайни. А когато семейството ми за пръв път дойде тук, Сейнт Бартс все още представляваше голяма загадка за нас. И в това имаше някакво очарование...

— Все още го има. Има и много уединени кътчета...

— Така е. Имаме късмет.

— Май не обичаш гълпите...

— Не им обръщам внимание. Дори ги приемам за нещо неизбежно. Големият град си има своите предимства и недостатъци и ако човек предпочита да живее там, трябва да е наясно с това.

— В централната част на града ли живееш?

— Не съвсем. На острова.

— Там ли преподаваш?

— Да.

— И къде започна работа?

— Отначало започнах в центъра на града. Искях да работя в детска градина, а там те никнеха като гъби. Но след година почувствах нужда... да се поотдалеча.

— От семейството, така ли? — беше проникателен.

— Да.

— Не го ли харесваш?

— Напротив, много обичам всички — заяви Лесли. — Просто имах нужда от известна независимост. И от възможност да видя нещата и от другата страна...

— Какво имаш предвид?

— Например все още нерешените проблеми на крайните квартали. Вярно е, че там имаше някакви домове за целодневни грижи, където работещите жени можеха да оставят децата си. Но тези домове, макар че улесняваха жените, не бяха от голяма полза за самите деца. Те имат нужда от хора, които не само да ги пазят, хранят и обличат, а и да ги разбират, да ги обичат, да ги учат на нещо.

— Значи откри, че там можеш да бъдеш по-полезна?

— Открих, че там мога да направя нещо сама. Заедно с още една жена наехме къща и направихме детски дом. Съставихме подходяща учебна програма, намерихме още едно момиче, готово да работи с нас и нещата потръгнаха. Осъществихме следващата година създадохме подобни

домове в съседни градове, а в момента планираме откриването на още два.

— Никак не е лошо — Оливър я погледна с уважение.

— Понякога ме обхващат съмнения. На моменти административната работа е толкова много, че едва не измества преподаването. Но засега се справям.

— Сигурно много обичаш децата.

— Да — тя отхапа от хрускащото хлебче. — Те са искрени. И беззащитни. Казват всичко, което им е на сърцето. Плачат, когато нещо ги нарани. Смят се, когато им е весело. Чудесно е да си с някой, който не се преструва.

— Всичко това май не говори много добре за нас, възрастните.

— Позна — тя си взе чепка грозде, вдигна лице към слънцето и затвори очи. — Страхотно е. Благодаря ти за този пикник.

— Няма за какво. Има и друго страхотно нещо.

— Какво е то? — отвори очи и срещна ласкавия му поглед.

— Тенът на лицето ти.

— Сигурно е от виното. И от слънцето... — не спомена само най-важната причина — присъствието на самия Оливър.

— Наистина изглеждаш добре. И гласът ти се е оправил. Значи настинката е попреминала, нали?

— Като че ли, докторе — пошегува се тя и едва устоя на палаво искрящия му поглед. Топлината на очите му раздвижи кръвта и ускори пулса ѝ. Запита се дали изобщо някоя жена би останала равнодушна пред очарованието, което Оливър излъчваше.

Прехапа устни и извърна глава. Тъкмо тогава Оливър скочи и се запъти към морето, като подхвърли само:

— Ще отида да се топна! — и остави Лесли да се любува на гъвкавото му атлетично тяло.

Той бързо се отдалечаваше от брега и Лесли отново насочи вниманието си към яденето. Но мислите ѝ бяха заети с него. Този разкошен пикник, снощната вечеря... Беше много мил. Освен това държеше на думата си и ѝ даваше възможност да бъде сама през по-голямата част от времето.

Тя въздъхна, затвори очи и се отпусна на кърпата. Отново усети топлите ласки на слънцето. Тях поне можете да приемете спокойно. Този мъж беше нещо по-различно. Бе в състояние да ѝ дари блаженство, ала

можеше и да разбие сърцето ѝ. Да му даде ли шанс? Да рискува ли? Трябваше да издигне бариера между двама им, която да я предпази от невероятното му въздействие. Да притъпи усещанията си — както за удоволствията, така и за болката... Сигурно виното я замайваше. Разсмя се.

В същия миг Оливър излезе от морето. Все още със затворени очи. Лесли чуваше тежкото му дишане, усещаше как приближава, как се бърше с хавлията и се отпуска задъхан до нея. Почувства погледа му.

— Как е? — прозвуча спокойният му топъл глас.

— Всичко е наред — отдъхна си, когато той затвори очи.

Лежаха един до друг, обгърнати от дружелюбно мълчание. От време на време се надигаха да си вземат някой плод от кошницата, да се разхладят в морето или да почетат. Лесли първа си събра нещата и се прибра във вилата, взе си душ и си поръча кола по телефона.

Облече си жълта рокля и отиде да вечеря в едно малко ресторантче край морето. Очарована, съзерцаваше прекрасния залез. Последните лъчи на слънцето игриво се гонеха във водата. Понякога погледът на Лесли се спираше върху лицата на насядалите на откритата тераса двойки. Загорели от слънцето, бликащи от жизненост, те седяха прегърнати, сплели ръце, склонили глави един към друг с изражение на безкрайна близост. Тя почувства самотата по-болезнено от всякога. Наблюдаваше ги и се питаше откъде ли идват, дали са женени, или щастието им е само временно романтично опиянение от очарованието на острова...

Когато се прибра, Оливър го нямаше. Тя обиколи безцелно стаите, после взе започнатата книга и седна да чете. Нали исках тъкмо спокойствие и усамотение, повтаряше си непрекъснато. Но ѝ се наложи да прочете една страница три пъти, докато разбра за какво става дума...

В понеделник сутринта настигната ѝ бе само неприятен спомен. Събуди се рано, ала Оливър я беше изпреварил — зърна сред вълните тъмнокосата му глава. Морето блещукаше примамливо, обаче тя предпочете да отиде в кухнята и да приготви закуската — бекон, яйца и топли кифлички. Храната бе повече от достатъчна за двама. Лесли

хапна набързо и се върна в стаята си. Изведнъж ѝ хрумна да се поразходи до града и да си купи вестник. Така и направи. Взе хавлиената кърпа, плажното масло, широкополата сламена шапка и тръгна. Прочете си вестника в едно кафе, после се запъти към градския плаж.

Разпъна кърпата, измъкна през глава пухкавата си хавлиена туника, после се огледа, за всеки случай, и смъкна горницето на банския си. Беше чудесно! Точно както бе мечтала. Лежеше и усещаше слънчевите ласки по кожата си. И все пак се учудваше колко лесно свали горницето си тук, сред толкова много хора. А на вилата просто не би могла да го направи. За това имаше основателна причина и тя много добре я знаеше.

Намаза се с плажно масло, като примижаваше срещу слънцето, и легна. Бе топло и спокойно. Истинско блаженство.

Защо на вилата не можеше да се отпусне така? Наистина ли множеството хора я караше да се чувства в безопасност? Лениво се загледа в хората, които продължаваха да прииждат. Бяха добре сложени и почти нищо не прикриваше телата им. Е, и тя беше добре сложена. Защо тогава се стесняваше Оливър да я види гола?

Ясно си спомни как изглеждаше стегнатото великолепно тяло на Оливър тази сутрин. Широки загорели рамене, тънък кръст, изваяни крака... С една дума, той с нищо не отстъпваше на останалите мъже тук, на плажа. Ами ръцете му — те така умело наливаха виното, разрязваха сиренето, слагаха зърната грозде в устата ѝ... Колко хубаво би било същите тези ръце да я намажат с плажно масло...

С безкрайно смущение откри, че при тази мисъл зърната на гърдите ѝ се втвърдяват. Огледа се притеснено и бързо се обърна по корем. Ядоса се на себе си. Що за глупости си представяше? Нима мъжките ласки бяха започнали да ѝ липсват? Нима вече беше забравила разочарованието от онзи път, когато безразсъдно беше повярвала на мъж? Вярно, че оттогава беше изминало доста време, ала никога досега въображението ѝ не е било така дръзко, не е събуждало в тялото ѝ подобен копнеж.

Отвори едното си око и огледа налягалите наоколо мъже. Не изпита нищо. Съвсем нищо. По дяволите този Оливър!

Отново се обърна по гръб и опита да съсредоточи мислите си върху своя настоящ живот. Детските домове процъфтяваха. Дотук

добре. До есента щяха да бъдат шест. Чудесно.

И какво? Да продължи да преподава? Или да специализира нещо, за да получи научна степен? Имаше много възможности, една, от които беше да се присъедини към корпорацията, ръководена от Тони. Отхвърлила предложението му, досега беше стояла настрана от всичко това, ала все пак бе в течение на нещата. За това, че корпорацията трябва да разшири дейността си, се говореше непрекъснато. Образуваха се все нови и нови клонове и тя би могла да поеме управлението на всеки един от тях, стига само да пожелаеше.

Работата обаче беше там, че не желаше. Не искаше да разполага с власт и не вярваше в силата на всемогъщия долар — от всичко това просто ѝ ставаше лошо. Според нея съществуваше подмяна на ценностите. Нещата губеха истинската си стойност. Дори браковете се сключваха по сметка, а не по любов. Ето случаят с Тони. Ожени се за Лаура, защото тя изглеждаше точно като жената, от която всеки голям началник има нужда. Но възникна един непредвиден проблем — всеки друг голям шеф, който видеше Лаура, изведнъж решаваше, че я желае, а тя... не отказваше никому.

Ами сестрата на Лесли, Бренда? Тя си опитваше късмета за втори път. Първият ѝ съпруг, нейната училищна любов, в един момент разви неподозирана склонност към хазарта. Можеше да проиграе огромни състояния и харчеше всеки спечелен от Бренда долар. Горкичката Бренда! Джон се оказа едно голямо разочарование. Дано имаше повече късмет с Лари...

После, другата им сестра — Даян. Слабичката миловидна Даян, чието единствено желание беше да стане шампионка по гимнастика, докато не разбра, че всички пари на света не са в състояние да ѝ донесат титлата, нито златния медал. И тъй като не можеше да се примири с второ или трето място, заряза гимнастиката и... семейството ѝ повери ръководството на клона за спортни стоки. По-добре малка, отколкото никаква утеха. За съжаление обаче, поставената задача се оказа свръх силите ѝ. Дори Тони го забеляза. Не в много подходящ момент Даян се влюби в Брад Вайс, който бе вицепрезидент на преуспяваща фирма. И благодарение на него, нещата като че ли потръгнаха. Той имаше нюх за бизнеса. Ала за нещастие, бракът им се оказа в опасност. Съпругът ѝ скиташе, от време на време се завръщаше разкаян, колкото да успокои наранената гордост на жена

си, след което продължаваше подвизите си с нови сили... А Даян все по-често подхвърляше на Лесли, че ѝ завижда за това, че е необвързана.

Ох, само да знаеше! Поклати глава уморено, отново се обърна по корем и опита да се настрои на вълната на тихите звуци край нея — веселите гласове, писъкът на чайките... Грохота е, помисли тя, да останеш сляп за цялото това очарование, погълнат от ежедневните си проблеми. Съвсем скоро трябваше да вземе решение как ще живее занапред. Ала засега щеше да си почива и да се наслади на всичко.

Ласките на слънцето постепенно я унесоха, дишането ѝ стана равномерно и спокойно, тя сякаш се разтваряше в топлото лъчисто сияние, обзета от чудна лекота и блажено безгрижие. От време на време отиваше да се разхлади във водата — движеше се плавно, почти като насън. После се връщаше, изтягаше се на кърпата и отново затваряше очи. Беше вълшебно. За първи път, откакто бе дошла на острова, се почувства частица от него.

Слънцето приближаваше зенита си. Доволно усмихната, извърна глава и хвърли поглед към обляния от слънце плаж. В този миг усмивката ѝ замръзна и цялото блаженство изведнъж се стопи. До себе си видя един мъж, изтегнат по корем на кърпата си, извърнал глава настрани. Беше тъмнокос, с леко посребрени слепоочия... Той! Кога беше дошъл? Как я бе открил? Гърбът му лъщеше, намазан с плажно масло, дишането му беше равномерно. Значи е дошъл доста отдавна, а тя просто не го е забелязала, сляпа за всичко друго, освен за слънцето.

За втори път тя смутено се обърна по корем. Първия път само си беше представила Оливър и зърната на гърдите ѝ предателски се надигнаха. А сега той беше съвсем наблизо. Трябваше бързо да реши какво ще прави. С широко отворени очи и разтуптяно сърце, обмисляше всички възможности. Можеше съвсем небрежно да си сложи горницето и най-спокойно да продължи да се пече. Но на него веднага всичко ще му стане ясно и тя щеше да се чувства още понеловко. Можеше просто да се облече и да си тръгне, обаче така щеше да развали хубавия си ден. Беше дошла на плажа, беше ѝ много приятно и, по дяволите, Оливър нямаше така лесно да развали всичко... Щеше да остане тук, да се радва на слънцето и... Цял ден да лежи по корем, щом се налагаше!

Обзета от отчаяна решимост, рязко се обърна по гръб и извърна глава в посоката, където беше Оливър. И изведнъж срещна погледа му. Пое си дълбоко дъх и едва успя да прошепне:

— Оливър! Как ме стресна!

Беше самата истина. Трябваше ѝ още време, докато свикне с факта, че той е наблизо. Той кротко се усмихна, като чу, че само я е стреснал, сякаш беше очаквал да я види смаяна, смутена, възмутена, разгневена... После, без да откъсва очи от нея, промълви разкаяно:

— Много съжалявам! Не исках...

— Откога си тук?

— Дойдох преди десетина минути, не повече. Чудесен плаж. Онзи, до вилата, сигурно ти е омръзнал.

Тя само сви устни и поклати глава, но изведнъж усети, че зърната на гърдите ѝ настръхват и изгуби кураж. Колкото можеше по-непринудено, се извъртя по корем.

— Човек винаги има нужда от малко разнообразие — дори успя да се усмихне, въпреки че не ѝ бе до усмивки. Затвори очи, ала само след миг пак ги отвори, защото Оливър каза:

— Не вярвах, че ще го направиш, Лес.

Нямаше смисъл да се преструва, че не разбира.

— Защо?

— Изглеждаш някак сдържана...

— Обикновено е така — призна тя със същия полушепот, с който се водеше целият им разговор.

— А защо не и сега? — Оливър се изпъна и подпря с ръце брадичката си. В гласа му не се долавяше и следа от подигравка. Само ласкаво любопитство и нескрита симпатия.

— Не зная. Може би защото тук има много хора, при това — все непознати.

— И се чувстваш в безопасност?

— Мисля, че да.

— Просто си една от многото.

— Аха...

— Като на... преглед при гинеколог?

— Хайде, Оливър... За какво е всичко това?

— Просто се опитвам да разбера защо се съблече пред всички, но не и пред мен.

Стори ѝ се, че долавя в гласа му обида. И наистина, когато го погледна, лицето му излъчваше онази детинска уязвимост, която я караше да трепери. Прехапа устни, неспособна да му отговори.

— Недей... — примъкна се по-близо до нея и ласкаво прокара пръст първо по устните, а после докосна рамото ѝ. — Хей, да не изгориш!

— Няма страшно — чувстваше се странно спокойна и не се възпротиви дори когато ръката му не се отдръпна от гърба ѝ, а продължи милувката си. Известно време лежаха мълчаливо, вперили поглед един в друг.

— Оливър? Какво е да си фотомодел?

Ръката му спря да се движи за миг, след това продължи успокояващата си ласка.

— Ами... Как да ти кажа? Забавно е.

— Вече го каза. Но... Много съм слушала за неприятната страна — как едно и също нещо се повтаря часове наред, докато стане. Не е ли така?

— Може и така да се каже — съгласи се той. — На мен обаче не ми се е случвало.

— Толкова ли си добър? — закачи го тя, но Оливър спокойно отвърна:

— Не. Просто... се получава — в този миг и двамата си спомниха за рекламата на „Ом Премие“.

— А понякога... Не е ли малко неудобно?

— В какъв смисъл?

— Не те ли притеснява, когато се снимаш съблечен?

— Според мен в голото тяло няма нищо срамно — усмихна се той.

— Значи, ако това беше нудистки плаж, ти щеше... — погледът ѝ бе достатъчно красноречив.

— Не — отвърна той без никакво колебание.

— Защо?

— Щеше да ми е неудобно.

— Неудобно? Ти имаш съвършено тяло.

— А ти откъде знаеш? Не можеш да бъдеш напълно сигурна, докато...

— Вече съм почти сигурна. Не е останало почти нищо скрито.

— Знаеш ли, някои мъже биха се обидили след подобно констатация — вдигна вежда той.

— Хайде, хайде! Много добре разбра какво имам предвид. Наистина ли ще ти е неудобно да се съблечеш... чисто гол?

— Тук, близо до теб, определено ще ми е неудобно.

— Заради мен?! — значи и с него се случваше същото.

— Да — придърпа кърпата си още по-близо до нея. Лицата им почти се докосваха. — Не вярвам, че бих могъл да лежа невъзмутимо като всички тези мъже. Разбрах го, когато минавах отгук и видях колата ти на паркинга. Идвал съм тук и преди, така че знаех... — ръката му спря съвсем близо до гърдите на Лесли. Тя потръпна от близостта, ала не отклони поглед от неговия. — Тук е пълно с красиви жени, Лес, но нито една от тях не ме вълнува. Изведнъж видях теб и...

— Звучи като стих от песен — подразни го тя, вдигна глава и пропя: — И тогава, ах! Изведнъж те видях... — после осъзна, че лежи по гръб и се изчерви.

— Говорех сериозно — той я погали с opakото на ръката си. Лесли разбра, че казва истината.

— Знам — прошепна тя.

Ако нещо не беше наред, отдавна щеше да се е издал. Щеше да го усети по гласа му, по усмивката, по някой жест... Щеше да е принудена да изслуша някоя многословна изповед, а истината винаги е проста и няма нужда от излишни думи. Оливър не каза нищо повече, само омагьосаният му поглед бе сериозен, напрегнат и пламтящ от... страст.

— Кожата ти е толкова мека... — прошепна той.

Лесли едва си пое дъх и тихо промълви името му. Имаше чувството, че в този миг се изтръгва от мрака на небитието, че животът най-после продължава...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Устните ѝ се разтвориха. Оливър се подчини на техния неволен повик, докосна ги със своите, вля им от своя огън... Целуваха се бавно, нежно, упоително, докато Лесли затвори очи. Цялата гореше, а той я разпалваше все повече и повече. Сякаш се опитваше да се изплъзне от целувките и я принуждаваше сама да търси устата му, да се стреми към него, да бъде ненаситна...

— Оливър! — прошепна тя и се притисна към него, а ръката му погали възбудените ѝ гърди. — Не мога...

— И аз — с дрезгав глас отвърна Оливър и я погледна. — Очаквам всеки миг да ни арестуват — но не отдръпна ръката си. Лесли едва не простена от сладката болка. Умолително сплете пръсти в неговите, без да отблъсне ръката му. Просто не можеше.

— Мислиш ли, че няма и други като нас? — огледа се, готова да предизвика света. — Аз поне не виждам.

— Не си се загледала, затова.

— Хайде, Оливър... — очите ѝ светнаха закачливо.

Прегръдката им ги скри от очите на другите. Изведнъж Оливър каза усмихнато:

— Мисля, че е крайно време да поспя... — и се отдръпна лекичко, без да откъсва поглед от нея.

Лесли разбра какво означаваха тези думи, оцени усилията му и също се усмихна.

— Щом ще спим... — тя придърпа ръката му и отпусна глава на нея. — А харесва ли ти Сейнт Бартс?

— Да — кратко отвърна той.

— Не си особено въодушевен.

— Напротив, тук е чудесно.

— И все пак?

— Като гледам толкова влюбени, се чувствам малко самотен.

— Толкова ли държиш да бъдеш с някоя жена?

— Не с *някоя*. А с жена, с която да мога да си поприказвам сериозно и от сърце. Липсва ми близост, сърдечност и топлота, които виждам навсякъде — на плажа, в кафенетата, по магазините... Признавам си, че дори им завиждам.

— Това чувство ми е познато — вдигна глава — Оливър, как мислиш, какви са тези хора — съпрузи, любовници, приятели?

— От всичко по малко. Онези там, например, са съпрузи. Виждаш ли халката му?

— А нейната къде е?

— Я, наистина. Хмм... Теорията се разклати.

— Оливър, бил ли си женен?

— Не — приближи глава до нейната.

— Защо?

— Не съм искал.

— Нали казваш, че ти липсва топлина и...

— Топлината се излъчва от присъствието на любимата жена, а не от брака сам по себе си.

— Така е. Ами децата? — би трябвало да се очаква, че те не интересуват особено мъже като него. И въпреки това, Лесли помисли, че бащинството би му отивало. — Не би ли се оженил, за да имаш?

— Само за да ги имам, не. Такъв брак би бил истинска катастрофа.

— А ако бракът е добър?

— Коя святна жена ще се съгласи на брак с... такъв като мен? Нали разбираш, професията ми и изобщо... Ами ти?

— Нямам проблеми, свързани с професията.

— Тогава защо не си омъжена? Ти си подходящият тип — сърдечна, способна на дълбока привързаност... — ласкаво прокара пръст по страната ѝ. — И толкова обичаш децата... Не искаш ли да имаш свои?

— Цитирам: „Брак, сключен само с такава цел, би бил истинска катастрофа...“

— А ако бракът е добър?

— Ако... Там е работата. А какво се получава на практика? Лавина от разводи. Накъдето и да погледнеш — разстроени бракове или хора, които не са щастливи един с друг. Ти може би приемаш тези неща естествено, но аз, колкото и често да се сблъсквам с тях, никога

няма да свикна. Сърцето ми се свива само като си помисля колко хора страдат. Те са навсякъде около мен — в собственото ми семейство, сред познатите ми... Децата в нашите домове често произхождат от разпаднали се семейства и страдат, без да са виновни.

Оливър се загледа в развълнуваното ѝ лице.

— А защо, според теб, се разпадат всички тези бракове?

— Знаем ли? Единият тръгва на една страна, другият — на друга. Всеки преследва своите цели. Мисля, че ни е нужна повече искреност, по-голямо доверие един към друг. Може би самите времена са такива и любовта придобива други измерения, приспособява се към съвременния начин на живот — един вид емоционална еволюция. Вземи например онази двойка. Ако това наистина не е съпругата му, нищо чудно и самата тя в момента да се забавлява с някой друг... Но ако и четиримата са щастливи, какво право имаме да ги съдим?

— Значи одобряваш изневяратата? — повдигна учудено вежда той.

— Не, разбира се. Мисълта ми беше, че най-важното е хората да се обичат, че много неща могат да бъдат простени на влюбения човек. Лошото е, че понякога това причинява болка на друг.

— Приемаш го много лично.

— Така е.

— Преживявала ли си нещо подобно?

Изведнъж тя се стресна, осъзнала, че допуска Оливър в „забранена“ зона, и нехайно махна с ръка.

— Няма значение! — после се усмихна насила: — Освен това, всичко може да бъде само илюзия. Между тези двамата, например, може да няма нищо сериозно. Не е трудно да се влюбиш на такова място. Един тропически остров посред зима винаги излъчва нещо...

— Нещо дръзко и възбуждащо, като, например... да лежиш на плажа полугол... — и двамата се разсмяха.

— Нещо такова.

— Защо не се обърнеш по гръб? — закачи я той.

— А защо ти не се обърнеш?

— Защото все си представям как *ти* се обръщаш и ми става... горещо.

— Странно...

— Знаеш ли, хайде да се поотдалечим един от друг и да си представяме, че сме сами на плажа. Може и да излезе нещо.

— Не ми се вярва. Можем да го направим и тук.

— Кое? — опули се той.

— Да си лежим спокойно... — усещаше близостта му толкова осезателно, че собствените ѝ думи изведнъж ѝ се сториха абсурдни. Въпреки всичко пусна ръката на Оливър и, като избягваше погледа му, плавно се обърна по гръб с чудесно изиграно безразличие. — Ето. Твой ред е.

— Аз... — изруга наум и се изкашля смутено. — Мисля да се поотдалеча.

— Недей! — погледна го умолително тя. — В края на краищата всичко е само въпрос на въображение.

Очите им се срещнаха, после неговите се спуснаха надолу, потърсиха гърдите ѝ и останаха приковани там.

— Всичко ли? Сигурна ли си? — погледът му сякаш притежаваше физическа сила. Дишането ѝ стана неравно и тя усети до ухото си горещия дъх на Оливър: — Гърдите ти са много красиви...

— Това важи за три-четвърти от жените тук.

— Да, но аз го казвам на теб.

— Нямаше нужда.

— Да те намажа ли с плажно масло? — попита Оливър, все едно че не я беше чул. — Много ме бива.

— Оливър! — предупреди го тя, макар че в гласа ѝ вече се долавяше поражение. — Обеща, че ще ме оставиш на мира и няма да ме измъчваш.

— Измъчвам ли те?! — тя само кимна. Умолителният ѝ поглед беше достатъчно красноречив. — В такъв случай наистина ще е най-добре да се поразходя — целуна я по носа и се отдалечи, преди да успее да му отговори.

Тя се повдигна на лакти и видя как той се топна във водата, за да скрие възбудата си. След малко изскочи от вълните и замислено закрачи по брега.

Така ѝ се искаше сега да е до него, раменете им да се докосват, а босите им крака да оставят следи по влажния пясък... Оливър беше весел, искрен и сърдечен, слушаше я с неподправен интерес. С него можеше да се разговаря за всичко. И не беше някой самовлюбен красавец, както тя очакваше. За него беше по-важно да я изслуша, а не да се опита да я смае. Всъщност не бе споменал почти нищо за себе си.

Още по-добре, въздъхна Лесли и отпусна глава на кърпата. И без това животът на един фотомодел едва ли щеше да я заинтригува особено. Иначе добре си беше научил урока: „Гърдите ти са много красиви...“ Дрън-дрън! Намерил на кой да го разправя. Дори тук той просто изпълняваше професионалния си... дълг и тя не трябваше да го забравя. А така ѝ се искаше да му повярва! Да повярва, че за него гърдите ѝ наистина са красиви, че действително предпочита нея пред останалите жени на плажа. И изобщо пред всички други жени. Само да можеше да му повярва!

Тя рязко се изправи, сложи си горницето на банския, облече хавлиената туника и събра нещата си. За днес ѝ стигаше. Сега имаше нужда от една дълга разходка, докато се поуспокои. Щеше да седне в колата и да кара бавно, накъдето ѝ видят очите...

Когато се върна във вилата, вече можете да разсъждава трезво. Тя беше Лесли Париш, тридесетгодишна, неомъжена, дошла да прекара почивката си в семейната вила. Оливър Еймс бе само един гост и се намираше тук по някаква ирония на съдбата, макар че в цялата работа пръст имаше и Тони.

Легна си и почти веднага заспа. Явно Оливър се бе върнал скоро след нея, защото когато тя се събуди той вече беше на терасата и четеше, излегнат в един шезлонг.

Лесли се изкъпа, облече банския си и се появи на терасата. Докосна приятелски рамото му и се загледа в морето. Оливър наруши мълчанието пръв:

— Добре, че си се върнала. Притеснявах се за теб.

— Било е излишно — облегна се на перилата. Все пак се почувства длъжна да обясни: — Реших да пообиколя острова.

Той кимна разбиращо, но Лесли усети, че е засегнат от внезапното ѝ изчезване.

— Трудно ми беше да открия кърпата си — усмихна се той. — Но, ако бях зърнал гърдите ти, веднага щях да се ориентирам.

— Оливър!

— О, извинявай — в гласа му прозвуча разкаяние.

— Просто, не можах да се сдържа.

— Обратното щеше да ме учуди повече.

— Липсваше ми — говореше сериозно. — Така хубаво си приказвахме!

Отново изричаше собствените ѝ мисли. Но Лесли не се предаде. Заби поглед в босите си крака и промълви:

— А, точно за това исках да си поговорим!

— Слушай, Лесли, нещата са толкова прости... Изобщо не бях тръгнал да те преследвам. Още предния ден бях ходил на този плаж, а като видях колата ти, реших да те потърся. Какво толкова? Не съм искал да ти досаждам. А преди малко само се пошегувах за... гърдите ти — изведнъж млъкна и понеже тя се засмя, попита: — Казах ли нещо смешно?

— Ти си смешен. Като започнеш да се оправдаваш, си направо чудесен. Всъщност исках да говоря с теб за друго. В Густавия има едно много приятно ресторантче и си мислех... Понеже не ми се ходи сама... Защото всички други ще бъдат по двойки, а нали и ти каза... — спря, за да си поеме дъх, и се учуди защо Оливър не ѝ се притича на помощ, а само я наблюдава с нескрит интерес. — И реших да те попитам дали имаш нещо против да те поканя на вечеря...

— Нямам — незабавно отвърна Оливър.

— Можеш да не ми отговаряш веднага. Помисли. Аз... Не обещавам нищо, освен хубава вечеря...

Широка усмивка озари лицето му.

— Една хубава вечеря е тъкмо това, от което имам нужда.

Тя въздъхна облекчено и също се усмихна:

— Добре тогава. Ще запазя маса за осем и половина — внезапно се почувства неудобно, обърна се към него и каза: — Тогава — до довечера...

Вечерта я възнагради богато за цялото смущение и усилия, които ѝ костваше да отпрати поканата си. Беше изпитала остра нужда от нечие приятелско присъствие и ето — имаше го. А той, освен че изглеждаше страхотно в моряшката си риза, беше наистина очарователен. Оставяше я тя да насочва разговора, като в същото време го превръщаше в безкрайно интересен, и то — без никакво усилие. И се оказа, че с него може да се разговаря за всичко — за Уолстрийт, за политика, за най-обикновени човешки проблеми... Лесли се отпусна и се разприказва за работата си, за общуването с децата, за проблемите с родителите... Оливър я слушаше внимателно и вземаше живо участие

в разговора. Единствено когато ставаше дума за самия него, някак се отдръпваше. Накрая Лесли реши, че няма право да проявява излишно любопитство — та нали той беше тук по... работа. Успя да оцени ненатрапчивото му напомняне за характера на тяхната връзка. Защото в присъствието на толкова внимателен и съпричастен събеседник и при цялото очарование на вечерта би било прекалено лесно да забравиш всичко останало. Всичко...

Вторник беше спокоен ден — ден за почивка и за спомени. Тя зърна Оливър само веднъж, и то за кратко. Поздравиха се с усмивка. Беше тръгнал да търси подарък за сестра си и попита Лесли дали не може да му препоръча нещо. Като сподави желанието си да научи нещо повече за сестра му, тя му предложи да се отбие в един малък бутик в Густавия, където сред богатата колекция от ръчно щамповани платове и дрехи, непременно щеше да открие нещо подходящо. Оливър благодари и тръгна, без изобщо да спомене предишната вечер. Още по-добре. „Нали толкова искаше да бъдеш сама, сега имаш тази възможност“, мислеше тя.

Но „сама“ не означава „самотна“, а изпитваше точно самота. Тягостното чувство се засили още повече с настъпването на вечерта. Лесли си изпече риба на скарата, приготви салата и някакъв екзотичен коктейл в черупка от кокосов орех и отиде да хапне на плажа.

Оливър се върна доста късно и, след като не я откри в къщата, извика от терасата:

— Лесли!

— Тук съм! — щастливо се обади тя. — Долу, на плажа!

След малко той беше при нея и веднага зърна оставената настрани табла, озарена от сребрилата лунна светлина.

— Тук ли си вечеряла, на тъмно?

Тя седеше, обгърнала коленете си с ръце. Облечена бе с една тънка блуза и широка тензухена пола. Вдигна поглед към него и отвърна:

— Когато вечерях, не беше толкова тъмно — помисли тревожно, че сега ще ѝ кимне приятелски и ще изчезне в къщата, доволен, че през

време на отсъствието му е била в безопасност. Но за нейно огромно облекчение, Оливър приклепна до нея.

— Ще те притеснява ли компанията ми? — попита я някак неуверено.

— Не — тихо отвърна Лесли. — Дори ще ми бъде много приятно. Днес се чувствах малко... самотна.

— Щях да дойда, ако ме беше повикала.

— Но нали те нямаше?

— Върнах се преди повече от час.

— А къде обикаля цял ден? — любопитства тя.

— О! Разхождах се, бях в Густавия...

— Откри ли нещо за сестра си?

— Аха.

— А вечерял ли си?

— Хапнах по пътя.

Кой знае защо, тя се почувства ненужна. Пое дълбоко въздух и каза:

— Ей, да не те задържам. Ако имаш някаква работа...

— Забрави ли, че аз те попитах дали мога да остана? А и тази вечер си толкова хубава, толкова... женствена!

— Приятно ми беше да облека нещо леко — лицето ѝ пламна.

Предишната вечер също беше облякла рокля от някаква мека тъкан, но в нея беше блестяща и изискана. А сега изглеждаше крехка, беззащитна и се чувстваше уязвима.

— Наистина си прелестна... Завиждам на мъжете, с които се срещаш... — говореше необичайно нежно.

Сърцето ѝ се преобърна.

— Няма никакви мъже.

— Все пак, не може да не се срещаш с хора...

— Само когато се налага.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах. Разбира се, че когато живееш сред хора, не можеш да останеш изолиран. Всички тези рождени дни, тържествени открития, разни чествания... Понякога е по-лесно да ходя на такова място с кавалер, отколкото сама.

И двамата замълчаха. Чуваше се само плясъкът на вълните. Когато Оливър проговори, гласът му беше равен, безизразен:

— Затова ли снощи ме покани на вечеря?

— О, не! — възкликна напълно искрено тя. — Снощи беше съвсем различно! Снощи... Просто исках... — безсилна да довърши, умолително впери поглед в него.

— Вярвам ти, Лес — взе ръката ѝ в своята. — За мен онази вечер означаваше много. Отдавна не ми е било толкова хубаво.

— Това не говори добре за всички онези жени, които...

— Няма никакви жени! — рязко я прекъсна той, а ръката му силно стисна нейната. — Мисля, че е крайно време да се изясним, Лесли. Аз не съм жиголо.

— Не съм казала подобно нещо...

— Но си го помисли. Недей да отричаш! Ръката ми е на пулса ти и мога безпогрешно да доловя всяка лъжа.

— Можеш да доловиш само страх. Понякога направо ме плашиш.

— Кажу ми, наистина ли не си го помислила? Дори не ти е минавало през ум, така ли?

— Ами... Аз...

— За жиголо ли ме смяташе? Да или не?

— Да. Но какво друго можех да помисля? Получих те като подарък за рождения си ден. Брат ми те „нае“ за една седмица. Възможно ли е да има някакво друго обяснение?

— Да. Възможно е — тонът му отново бе дружелюбен.

— Тоест? Тони не те е наел?

— Не. Само говори с мен, обясни ми ситуацията и ми предложи, ако искам, да дойда. Вилата щеше да е на мое разположение, но всички други разходи си поех сам.

Земята под краката на Лесли се завъртя. Облекчението ѝ беше огромно, смайването — също. За да прикрие неудобството си, изведнъж разпалено се нахвърли върху брат си:

— Ах, този мошеник! Можеше поне да поеме всички разноси, щом те е вкарал в играта! — измъкна ръката си, дръпна се настрана и седна с кръстосани крака, с разпиляна около нея пола и отпуснати в скута ръце. — Просто не знам за кое по-напред да му се сърдя — дали за това, че хитрува на дребно, или за това, че се е опитал да ме пробута като някоя залежала стока...

— Никой няма да те купува, Лесли! — засмя се той. — И никой не се е опитвал да те продаде. Аз самият имах нужда от почивка. Така че Тони само ми предложи да дойда тук. А това, че не разсеях заблужденията ти още в самото начало, а си позволих да се пошегувам малко, то е... Ами то е като глазурата на тортата!

— Чудесна глазура, няма що! — промърмори тя. — През цялото време си мислех, че изпълняваш... възложена поръчка. Но ти като че ли си доста близък с брат ми. Отдавна ли се познавате?

— Запознахме се преди една година. Заедно играем тенис.

— Той ли нагласи всичко? С рекламата на „Ом Премие“ и изобщо...

— Не, чиста случайност беше, че тази реклама се появи точно в неговото списание.

— Ясно — навела глава, мрачно се взираше в полата си. От една страна, искрено се радваше, че Оливър Еймс не е наемният любовник, ослепителният плейбой, за какъвто го взе от началото. От друга, беше смазана от унижение.

— Лес — долетя гласът му, — какво има?

— Чувствам се като пълна глупачка!

— И защо?

— Мислех, че си жиголо... — тя яростно тръсна глава. — И какви работи ти наговорих! Сигурно си ме мислил за смахната!

— Напротив. Всъщност ми беше забавно.

— За моя сметка!

— Най-вече за моя. И все пак, кажи честно, не беше ли весело?

— Мисля, че можеше да ми кажеш истината. Не ми беше особено весело, а сега — още по-малко — тя извърна глава.

— Ехей! — тихичко я повика той и протегна ръка към нея. — Стига толкова. Нищо страшно не е станало. Освен това, много от нещата, които каза, се отнасят и за платения фотомодел, не само за... платения любовник. А мнението ми за теб изобщо не е пострадало, уверявам те.

— Когато те видях в леглото си, се почувствах ужасно унижена. Реших, че Тони ти е платил, за да дойдеш.

— Горкичката! Никой не ми плаща, за да отида, където и да било. И никой не може да ме задържи някъде, ако на мен самият не ми е приятно да остана. Не съм дошъл по задължение. Щом съм тук,

значи съм искал да дойда. Освен това — галеше ръката ѝ той, — винаги мога да си тръгна.

Все още се чувстваше объркана и несигурна, така рязко беше променена представата ѝ за Оливър. Той е фотомодел. Просто манекен. Какво толкова? Един друг свят, съвсем различен от нейния, и дори коренно противоположен. Вдигна глава и го погледна. После, без да се замисля, коленичи и обви с ръце врата му. След малко усети, че и неговите ръце я обгръщат.

— Как да разбирам това? — дрезгаво попита той.

— Като извинение — притисна се към него, за да усети близостта му. — И като благодарност.

— За какво?

— Че не са ти платили, за да ми доставиш удоволствие...

— А аз... Доставям ли ти удоволствие? — прегръдката му бе толкова силна, че Лесли едва дишаше. Все пак успя да прошепне:

— Да... С теб ми е... хубаво...

— Най-после го призна! — той внимателно я положи на пясъка и се наведе над нея, като отметна косите от лицето ѝ. — Толкова си красива, Лесли! Дори да бяха съществували „всички онези жени“, пак щях да мисля, че ти си най-прекрасната.

— Пълнолунието ти е размътило мозъка.

— Не вярваш ли, че си красива?

— Може би съм симпатична, но чак красива... Не съм красива.

— Ако не беше отблъсквала упорито „всички онези мъже“, нямаше аз да съм първият, който ти го казва.

— Казвали са ми го — уморено въздъхна тя. — Но като си помислиш, че всичко е само част от играта...

— Не и при мен, Лес. Повярвай ми — гласът му става напрегнат. — Просто приеми, че за мен ти си най-красивата. Ще го направиш ли?

— Сигурно и аз полудявам.

— Това не е лудост. Просто... — без да довърши, се наведе и устните им се сляха в гореща, дълга, главозамайваща целувка. Той пое дъх с нейното име на уста, отново се наведе и впи устни в нейните, сякаш искаше да я изпие до дъно, да се наслади до насита на това, което тя му предлагаше щедро и доверчиво...

Цялата тръпнеше и всичко наоколо се въртеше. Тя зарови пръсти в тежките къдрици на Оливър и пое с пълни гърди свежия им дъх.

Устните му се спуснаха надолу, потърсиха топлата извивка на шията ѝ, меката вдлъбнатинка...

— Как сладко ухаеш — опари я дъхът му. — Толкова е хубаво!

Ръцете и устните му я докосваха с безкрайна нежност. Силното му тяло излъчваше страст, която се предаваше и на нея. Краката им се преплетоха, ръката на Оливър ставаше все по-смела, все по-нетърпелива...

— Желая те, Лес — мълвеше той, — имам нужда да те дишам, да те докосвам... Още... И още... — гърдите ѝ изпълваха ръцете му, по цялото ѝ тяло се разливаше огън. — Хубаво ли ти е?

— О, да, Оливър, да...

После изведнъж простена, устреми цялото си тяло нагоре и широко разтвори очи. Погледите им се срещнаха, сърцето ѝ спря да бие. Бавно, много бавно Оливър разкопча блузата ѝ.

— Мечтая за това още от вчера, на плажа. Хубаво ли ти е?

Беше не просто хубаво, беше вълшебно, несравнимо с нищо!

— Оливър?

— Да, мила? — целуваше гърдите ѝ.

Тя направи отчаяно усилие да заговори за това, което я измъчваше:

— Наистина ли тогава, на плажа не се шегуваше за гърдите ми?

Оливър вдигна глава и я погледна право в очите:

— Не, Лес, тогава не се шегувах. Просто твоето тяло ме вълнува така, както никое друго — и я целуна.

Тя потръпна, въздъхна и се притисна към него.

— Радвам се, че не е било шега. Но нали и това, което сега става между нас, също не е шега?

Оливър притихна за миг, после бавно, неохотно се откъсна от нея, целуна вдлъбнатината между гърдите ѝ за последен път и започна да закопчава блузата ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо... — прошепна той. Лесли бавно се връщаше на земята. Краката ѝ още се подгъваха, ръцете отказваха да я слушат... Оливър ѝ помогна да седне и тя остана така — неподвижна, задъхана, замаяна, като изтръгната от водовъртеж, с широко разтворени очи.

— Какво има, Оливър? — гласът му ѝ се беше сторил напрегнат и понеже подозираше причината за това, Лесли побърза да поеме

вината върху себе си. — Аз съм виновна за всичко. Аз сама ти се хвърлих... на врата...

— Изобщо не става въпрос за това — прекъсна я той и дълбоко си пое дъх. — Знаеш ли, може би ти беше права — сигурно е от пълнолунието... — той се изправи и ѝ протегна ръка да стане. — Хайде да влезем вътре. Имам нужда да пийна нещо — взе таблата и тръгна към вилата.

Лесли направи огромно усилие да го последва. С всяка крачка все по-ясно осъзнаваше какво щеше да се случи, ако Оливър не бе спрял навреме. Дишането ѝ все още бе неравномерно, краката ѝ трепереха, а дълбоко в нея някаква струна плачеше и молеше за още ласки. Но разумът, в чийто глас досега не се беше вслушала, вече започваше да я укорява...

Влезе в хола и се сви в едно от дълбоките плетени кресла, сякаш да се скрие от приближаващата буря, която се бе зародила още с пристигането ѝ.

Оливър се приближи към барчето. Тя го наблюдаваше неспокойно. Забеляза колко е напрегнат. Раменете му бяха някак изопнати, гърбът му — неестествено изправен. Наля си чаша бренди, после сипа още една и ѝ я подаде. Докато той надигаше чашата си, Лесли въртеше своята в ръце и замислено се взираше в кехлибарената течност.

Придобил решителност, Оливър се изправи пред нея:

— Лесли, искам да ти кажа, че...

— Не е необходимо да се извиняваш!

— Но ти трябва да знаеш!

— Сигурно е било от пълнолунието...

Безсилен да разреши собственото си затруднение, той отново отпи от брендито и бавно закрачи пред прозореца.

— От самото начало знаех, че е лудост. Но дори да е така, тя е по-силна от мен.

— Най-обикновено физическо привличане — размишляваше на глас Лесли, без да чува Оливър. Тя сведе глава и скри лице с ръцете си. — Не трябваше да го допускам. Ще ми бъде за урок. И този път...

— Не мога да избягам от това... — продължаваше Оливър. — А се опитвах... И само затъвам все по-дълбоко — изведнъж се сепна и пристъпи към нея. — Лес...

Тя все още криеше лицето си, безсилна да спре бликащите сълзи. Свита в креслото, подвила нозе като малко момиченце, беше олицетворение на страдание и безнадеждност.

— О, Лесли! — дрезгаво повтори Оливър и коленичи пред нея, взе чашата от ръцете ѝ и внимателно я постави на пода. — Не плачи, мила! — опита да свали ръцете от лицето ѝ, но безуспешно.

— Изобщо не плача. Остави ме на мира! — изхлипа тя.

Оливър я обгърна с ръка и я притегли към себе си.

— Защо плачеш, Лес? Трябва да ми кажеш — ласкаво разроши косата ѝ. — Какво има? Моля те, кажи ми!

— Чувствам се... объркана.

— Заради това, което стана?

— Заради... всичко... — плачеше безутешно.

Оливър я притегли на пода, без да я изпуска от прегръдката си. Облегна се назад, настани я в скута си и лекичко я залюля. Остави я да се наплаче, само от време на време милваше косата ѝ.

— Извинявай... — успя да прошепне тя с треперещ глас. — Измокрих ти ризата. Отдавна не ми се беше случвало.

— На всеки му се случва понякога — протегна ръка да избърше сълзите ѝ. — Сега ще ми кажеш ли какво те измъчва?

— Не мога...

— На мен можеш да кажеш всичко.

— Не и това, което самата аз не разбирам...

— Кажи за какво си мислиш.

— Мислите ми са съвсем объркани...

— Заедно може и да оправим бъркотията.

— Не, Оливър. Това е нещо, с което трябва да се справя сама.

— Сигурна ли си?

Тя кимна с тъжна, уморена усмивка и някак плахо попита:

— Оливър... Не може ли просто да поседим така още малко?

— Защо да не може? — нежно потърка брадичка в косите ѝ.

Известно време мълчаха. Склонила глава на гърдите му, чуваше ударите на неговото сърце. Така и не се залови да разплита обърканите си мисли. Просто се наслаждаваше на мига. Съществуваха само те двамата. Оливър и Лесли. Без минало, без бъдеще. Само в този миг. Неусетно се отпуснаше, дишането ѝ стана спокойно и равномерно. Блажено затвори очи... Изведнъж се стресна и рязко вдигна глава.

— Оливър? Не усещам аромата!

— Какъв аромат? — очите му леко се отвориха.

— На твоя „Ом Премие“.

— Не употребявам парфюм.

— Ама как? Изобщо?

— Никога — прегърна я още по-силно. — Мислех, че вече си заспала...

Следващата съзнателна мисъл на Лесли беше, че слънцето отдавна е изгряло, че лежи на килима, че цялото ѝ тяло е изтръпнало, а ръката на Оливър я е обгърнала през кръста...

ПЕТА ГЛАВА

Последното я събуди напълно. Внимателно се измъкна и седна. Ръката му тупна на пода, но Оливър спеше непробудно. Лесли се протегна да поразкърши схванатото си тяло. Полата и блузата ѝ бяха смачкани. Опитваше да си спомни какво всъщност се беше случило. Загледа се в Оливър и в паметта ѝ постепенно изплува всичко.

Тъжно се вираше в отпуснатото тяло. Съзнаваше, че е почти влюбена. И точно в него ли намери да се влюби? В мъж, за когото свободата означаваше всичко, в мъж, който не обичаше да се обвързва, но милиони жени в Америка бяха луди по него!

Качи се в спалнята си и се просна по очи на леглото. В какви ли други реклами се беше снимал? Облечен? Съблечен? Полу?

Знаеше, че тези реклами са се появявали не само в „Мъжка мода“ и „Ескуайър“, но и във „Вог“, „Космополитен“... Къде ли не! И толкова очи са се любували на лицето и тялото му! Това го поставяше в изключително благоприятна позиция, даваше му възможност да избира между куп почитателки — една от друга по-привлекателни. Тогава какво, за Бога, го беше довело тук? И защо ѝ даваше напразни надежди?

Обърна се по гръб и втренчи поглед в тавана. Какво толкова беше намерил в нея? А и тялото ѝ едва ли криеше особена прелест за мъж като него. Вярно, че не беше жиголо, както бе помислила първоначално, но все пак беше чаровният идол на много жени, поразително красивият фотомодел, идеалът им... Докато той беше поел по пътя на славата, Лесли вървеше по своята пътечка. И не би се отклонила от нея, също както и той не би го направил. Постепенно проумя, че само с мислене нещата няма да се оправят, измъкна се от леглото, взе душ, облече плажната рокля и слезе до бакалницата в Густавия.

Когато се върна, Оливър вече беше станал и се печеше на плажа. Дълго го наблюдава от терасата. Той лежеше съвсем неподвижно, човек би могъл да го помисли за великолепна бронзова статуя, ако не

беше тъмната ивица на банския му. Ами какво щеше да бъде, ако... Той сам каза, че в голото тяло няма нищо срамно.

Тя тръсна глава, смутена от натрапчивата мисъл, и бързо влезе в кухнята. Направи си чай с лед, взе си книга и пак излезе на терасата, където се отпусна в един шезлонг.

Неусетно задряма, но изведнъж се стресна и отвори очи. Все още замаяна, се протегна, за да се събуди напълно, и се огледа. Неочаквано срещна вперения в нея, тревожен поглед на Оливър.

— Оливър! Как ме стресна!

Приседнал на ръба на шезлонга, до краката ѝ, той се усмихна тъжно.

— Напоследък двамата с теб като че ли само това правим. Много ли се уплаши?

— Всичко е наред — механично погледна към китката си и леко се намръщи, като не видя часовника. — Имаш ли представа колко е часът?

— Може би към един... Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Сигурна съм.

Той взе тъничката ѝ ръка в своята и заговори:

— Лесли, снощи...

Ръката ѝ се изплъзна от неговата и пръстите ѝ нежно докоснаха устните му.

— Не казвай нищо! Не трябва. Наистина няма смисъл! Мисля, че и двамата се поувлякохме. Нищо не се е случило.

— Знам, но все пак, толкова ми се искаше...

— Моля те! — нетърпеливо го прекъсна тя. — Недей! Нищо не можеш да поправиш. Само ще го развалиш.

Той остро се засмя, сви устни и горчиво поклати глава.

— Значи за всичко е виновен този остров. Колко просто разрешение!

— Може би нещата не са толкова прости, но нека ги оставим такива, каквито са — тихо, но твърдо заяви Лесли. Думите бяха излишни. Нямаше нужда нито от оправдания, нито от уверения в привързаност. — Не се притеснявай, нищо не е станало против волята ми. Не съжалявам за нищо.

— За нищо ли? — очите му внезапно потъмняха.

— Е... За нищо непоправимо. Пък и вчера си беше за вчера. Днес вече сме сряда. Не възнамерявам да прекарам остатъка от почивката си, като си блъскам главата в стената. Времето лети и докато се усетя, ще бъда отново в Ню Йорк. Хайде да не анализираме. Съгласен ли си?

Улови погледа ѝ и сякаш проникна в душата ѝ. Направи го властно, неумолимо, откри най-тайните пътечки, надникна в най-съкровените кътчета, остави я с разтуптяно сърце...

— Оливър? Кажи, съгласен ли си?

— Съгласен съм, Лесли. Не се притеснявай! — той се надигна. — Отивам да си облека нещо. Мисля да отида с колелото до града.

— Защо не вземеш колата? Няма да ми трябва.

— Благодаря ти, но с колелото ми е по-приятно. Пък и в Ню Йорк не мога да си позволя това удоволствие. Страх ме е да не повредя... скъпоценната стока — изгледа я насмешливо. — Със синини и драскотини не ставам за пред камерата — тръгна, преди Лесли да си беше отговорила на кого се присмива той — на нея, на работата си или на самия себе си.

Това всъщност нямаше значение. Поне за нея. Защото наистина беше безсмислено да се анализира до безкрай — точно това каза и на него. Освен това, скоро щеше да си бъде в Ню Йорк. Вместо да я успокои, мисълта я потисна.

Оливър беше отишъл в града и цял следобед щеше да е сама на плажа, така че най-сетне се осмели да свали горницето на банския си. Докато се мажеше с плажното масло, със задоволство установи, че кожата ѝ придобива златист тен. Дали той щеше да забележи? Представи си едно друго тяло, изтегнато до нея на пясъка и се изчерви.

За нейна радост, вечерта двамата се срещнаха. Оливър най-неочаквано застана на вратата.

— Здравей, Лес!

— Здравей! — вдигна глава и едва успя да прикрие огромното си облекчение.

— Какво правиш?

— Решавам кръстословица. Безнадеждна работа.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Благодаря, но искам да се справя сама! — упорито възкликна тя. — Ако ще дни наред да не мръдна оттук!

— Значи обичаш главоблъсканици?

— Ами да! — някак предизвикателно заяви Лесли. Оливър изглеждаше все така неустойимо привлекателен. Тя се нуждаеше от нещо, което да насочи мислите ѝ в друга посока.

— Добра ли си? — попита я той със светнали очи.

— Не съм си мерила силите, но мисля, че съм доста добра.

— Искаш ли да поиграем на думи?

— Ами... Защо не.

— Обичаш ли?

— А ти? — на лицето ѝ бе изписано смайване.

— И още как!

Играха на думи чак до полунощ, за разнообразие направиха няколко игри на бесило, пиха кафе и пак се върнаха към разчертаните квадрати. Дали заради късния час, който създаваше някаква особена близост между двамата, или заради самото присъствие на Оливър, но Лесли се чувстваше все по-уверена, по-оживена и весела. Към два часа започнаха да се появяват все повече думи от една и съща област, думи прости и недвусмислени. Какво пък, та нали всичко беше само игра...

Нежен. Чувствен. Възбуда.

— Браво, Оливър!

Легло.

— Хайде, Лес. Можеш и повече.

— Опитвам се. Но няма никакви гласни.

Мъжествен.

— Я, колко било лесно!

Ласка.

— Не е лошо. Нали нямаше гласни?

— Намерих. Хайде, ти си!

Слънце. Топлина. Копнеж.

— Охо, тридесет точки, Оливър! Наистина те бива!

Курорт. Почивка. Мечта.

— Добре, Лесли! Наистина добре!

Секс.

— Оливър! Думата не струва!

— Така ли? Я виж — донесоха ми цели осем точки.

— Да, но дори не се удвояват! Проигра добрата възможност!

— Мога да преценя и сам — съсредоточено промърмори той. —
Давай, ти си!

Възбуда. Стенание. Гърди. Мръсник.

— Хей, Оливър, не мислиш ли, че играта загрубява? Освен това „гърди“-те не стават. Липсват ти две квадратчета, мошенико!

— Хайде, Лес! Къде ти е чувството за хумор? „Гърди“ е страхотна дума!

— Не става. Опитай пак!

Става.

— Не е честно. Това го чу от мен!

— Да, Лес. Ти обаче нямаш букви за него. Пък и този блясък в очите ти... Нещо не ми харесва...

— Гледай си играта! Думата ти не беше нищо особено. А какво ще кажеш за това?

Трепет.

— Умножава се по три... Плюс двойното „т“, дванадесет. Двадесет и две... Охо, цели шейсет и две точки! Хайде, запази преднината!

Известно време тя водеше. Накрая беше ред на Оливър.

Любов.

Не се удвояваше, не се утрояваше. Даже нямаше двойна буква... И въпреки това, думичката печелеше. И двамата го разбраха.

Четвъртъкът започна най-приятелски. По някакво негласно споразумение прекараха целия ден заедно. Лесли приготви закуската — омлет с гъби, после слязоха на плажа, а следобед и двамата се качиха на мотора и се отправиха към Густавия.

— Сигурна ли си, че не те е страх? — попита я Оливър, преди да тръгнат, докато ѝ слагаше каската.

— Разбира се. Толкова пъти съм излизала с мотора!

— Пътят е тесен.

— Ще се държа здраво — тя се намести удобно зад него, обгърна го и потеглиха.

Опиянена от слънцето и вятъра, Лесли се притискаше до Оливър, усещаше силния му гръб и ѝ се искаше този миг да не свършва...

— Как е? — той хвърли бърз поглед назад и докосна ръката ѝ.

— Познай! — весело отвърна тя, сгуши глава на гърба му и притвори очи от щастие.

Това чувство не я напусна нито когато слязоха от мотора и тръгнаха по кея, нито по-късно, когато обикаляха по улиците. Скитаха без посока, разглеждаха магазините, не бързаха за никъде. Държаха се за ръка като деца, слепи за всички наоколо, преизпълнени от собственото си щастие.

От време на време сядаха в някое малко кафе, приказваха си, потопени в атмосферата на градчето, поглъщаха се с очи... Направиха няколко дребни покупки — шишенце парфюм, красива кутийка и рокля от розова, ръчно рисувана коприна, в която Лесли се влюби от пръв поглед. Тя знаеше, че тези три неща винаги ще крият особено очарование заради всичко, с което бяха свързани. Съжаляваше само за едно — на връщане торбата с покупките беше между нея и Оливър.

— Какво ще кажеш да поплуваме? — попита я той, когато пристигнаха.

— Не зная. Нещо ме мързи и май ще ида да поспя. Снощи стояхме до късно, а днес се мотахме. Пък и този свеж въздух...

— Защо поне не дойдеш с мен на плажа? И там ще можеш да поспиш.

И тя направи точно това. Последното, което видя, преди да потъне в сън, беше бронзовият гръб на Оливър сред вълните. По едно време се размърда в съня си, докосна нечие топло тяло и се сгуши в него. Събуди се в прегръдките на Оливър. Очите му бяха затворени, а лицето му излъчваше спокойствие и безкрайна нежност.

— Оливър? — тихичко прошепна тя.

— Ммм? — той не помръдна.

— Спиш ли още?

— Познай.

— Наспа ли се?

— Съвсем. Само още не мога да си отворя очите.

— Наистина ли? — закачливо го погледна тя.

— Наистина. Свикнал съм да седя до късно, така че... — размърда се, но все още не отваряше очи.

Лесли имаше рядката възможност да разгледа отблизо великолепното му тяло — гладката като коприна кожа, златистите

косъмчета, изваяните мускули, гордата осанка... Поддаде се на изкушението и докосна с върха на пръстите си кадифено меката кожа на хълбока.

— Хей! — Оливър скочи като ужилен и улови ръката ѝ. — Знаеш ли как ме погъделичка! — гледаше я само с едно, широко отворено кафяво око. — Скучно ли ти стана?

— А, не...

— Искат ли да се пораздвижиш?

— Този път позна.

— А гладна ли си?

— Ммм...

В един миг сякаш между тях прелетя искра. В следващия Оливър притегли Лесли към себе си и силно я прегърна.

— За Бога, Лес! — нежно възкликна той и телата им усетиха познатия трепет. Изправиха се, все още замаяни, със сияещи лица. — Хайде да вечеряме в града! Имам нужда да хапна нещо горещо и... люто.

— Сериозно? Мислех, че предпочиташ нещо леко и изискано.

— За всичко си има време, Лес — прошепна Оливър.

Докато се приготвяше за вечерята, тези думи не излизаха от ума ѝ. Изкъпа се, разреса грижливо косата си и си сложи мъничко грим. Извади от торбата новата розова рокля, разгърна я и се полюбува на нежните шарки. После застана пред огледалото и я облече, като кръстоса презрамките и умело ги завърза отзад. Погледна отражението си.

Роклята сякаш беше създадена за нея — така плавно обгръщаше нежните очертания на тялото ѝ, озаряваше лицето ѝ с розовото си сияние...

Когато се срещнаха пред вилата в осем, той наистина остана поразен. Известно време само мълчаливо се взираше в нея, сякаш да запази в паметта си всяка частица от прелестния образ, и промълви:

— Прекрасна си, Лесли! Тази вечер си просто неотразима!

И тя наистина се чувстваше красива и изключителна. Въпреки всички различия помежду им, въпреки блестящите красавици, които сигурно изпълваха живота му, Оливър я накара да се чувства така, сякаш за него не е имало, няма и никога няма да има друга като нея. Че е единствената.

В ресторанта седнаха на уединена маса за двама и Оливър през цялото време не свали очи от нея, в резултат на което Лесли ядеше като насън, разговаряше като насън и сърцето ѝ беше преизпълнено с обич и копнеж.

Седнала в малкото ресторантче, обгърната от топлия, сякаш зареден с любов въздух на Сейнт Бартс, Лесли изведнъж осъзна, че връщане назад няма. Повярва най-после, че означава за Оливър толкова, колкото и той за нея, че двамата са създадени един за друг, и пламналото между тях чувство е дълбоко, чисто и истинско.

— Искаш ли десерт? — като в просъница чу гласа му.

— Не — едва чуто прошепна тя. Ръката му погали нейната.

— Сигурна ли си? — не вярваше, че го е чула. Лесли кимна унесено. След малко седяха в колата на път за вилата. Когато слязоха и тръгнаха по каменистата пътека, Оливър я прегърна и уверено я поведе. Минаха зад вилата, покрай скалите и се спуснаха на плажа.

Струваше ѝ се, че е очаквала този миг през цялата вечер, през цялата седмица, през целия си живот... Освободена от всякакви задръжки, понесена на крилете на любовта, тя се надигна на пръсти и обви ръце около врата му. Изведнъж усети, че краката ѝ се отделят от земята и в същия миг Оливър я залюля нежно, а тя се притисна към него.

— О, Лесли, откага мечтая за това... — внимателно я пусна на земята, наведе се над нея и докосна с устни топлата кожа на врата ѝ. Ръцете му я стискаха така здраво, сякаш се боеше да не я изгуби. — Толкова си красива!

— И ти — нежно разроши косата му.

Зениците му бяха разширени и в тях се отразяваше сребрилата светлина на луната. Погали лицето, пламналите страни, нежната извивка на ухото ѝ и прошепна дрезгаво:

— Искам да те целуна, Лес. Искам да те покрия с целувки...

Разпалена от любимия глас, от силните ръце, тя се притисна до него и повдигна глава. Заедно с устните им се сляха душите и сърцата им.

Усещаше как под ненаситните му устни се разтваря за любовта му цялата, как копнее за близостта му... Ръцете му се плъзнаха по

тялото ѝ.

Изгаряше я непознат огън, ръцете ѝ нетърпеливо обгръщаха приведеното над нея тяло, изваяните рамене, силния гръб, плъзгаха се по мускулестите бедра... Все по-осезателно долавяше възбудата му и я обзе небивало щастие — най-сетне се увери, че нейното собствено тяло е сторило чудото! Но самата тя вече едва се владееше и тръпнеше от допира му.

Чу дълбокия му дрезгав глас:

— Нямах нищо отдолу, нали? — вгледа се в изящните черти на лицето ѝ, обляно от лунна светлина.

— Не — прошепна тя, а очите ѝ бяха огромни и... невинни.

— Заради мен ли?

— Искях да се чувствам по... различно. И успях.

— А сега?

— Още повече — едва си пое дъх тя.

— Ами ако... свалим тази рокля?

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите така отчаяно, че тя успя само да кимне. Та нали тъкмо това искаше, нали цялото ѝ същество копнееше за това... Напълно изгуби власт над себе си. Вдигна ръце към възела на врата си и срещна две други ръце, които кротко, но твърдо я спряха.

— Нека аз... — прошепна Оливър и след дълга упоителна целувка се зае с възела. Докато сръчните му пръсти се справяха с него, очите му не се откъсваха от нейните.

Когато усети, че розовият плат, обгърнал гърдите ѝ, се свлича, тя изведнъж се поколеба. Знаеше, че тялото ѝ не е божествено. И въпреки че Оливър беше видял по-голямата част от него, вече не беше същото. Но връщане назад нямаше. Прочете го в особения замъглен поглед на Оливър, усети го по странния трепет някъде дълбоко под сърцето си... Роклята бавно се плъзна надолу и след миг се свлече в краката ѝ. Оливър обгърна раменете ѝ.

— О, Лес! — задавено промълви той.

— Аз... Наистина ли...

Едва тогава видя безпокойството в погледа ѝ.

— Това ли те тревожеше?

— Тялото ми... Не е нищо особено...

То беше пред погледа му, окъпано от златисто сияние, и той, като омагьосан, не можеше да откъсне поглед от него. Не каза нищо, но ласките на силните му горещи ръце бяха достатъчно красноречиви.

— Оливър...

— Това ли те тревожеше? — едва чуто повтори той, като не спираше да я милва. Лесли само простена, замаяна от ласките му. Оливър повдигна брадичката ѝ. — Тялото ти е вълшебно, Лес. Всяка частица от него. Толкова е топло... — докосна челото ѝ с устни. — И меко... — целуна страните ѝ. — И крехко, и... — не довърши, ала я обсипа с толкова много целувки, че този път Лесли окончателно се предаде, повярва във вълшебството на мига и... в своето собствено вълшебство.

Изведнъж усети до голото си пламнало тяло хладния допир на ризата на Оливър. Почувства се палава и дръзка, зарови глава там, където под разтворената яка пулсираше топлата плът, но разбра, че това съвсем не ѝ е достатъчно. Целуна топлото му рамо, а ръцете ѝ трескаво се заеха с дългата редица копчета, измъкнаха от панталона ризата и я съблякоха с властен нетърпелив жест.

— Толкова отдавна копнея да ме докоснеш, Лес, да усетя красивите ти ръце...

— Ще направя всичко, което поискаш, Оливър — прошепна тя, а дланите ѝ пробягаха по раменете, плещите и хълбоците и затърсиха гърдите му. Оливър затвори очи и простена.

— Още, Лес, не спирай... — едва успя да прошепне. Тя откри каква наслада ѝ носи неговото удоволствие и започна да съживява и разпалва тялото му. Ставаше все по-смела, устните ѝ смениха пръстите, езикът ѝ докосваше нежната кожа на гърдите му, играеше със зърната им... Оливър притегли бедрата ѝ към своите, очите му диво пламтяха и я предупреди задъхано:

— Лесли, мила, не зная колко още мога да издържа... Толкова много те желая! — трескаво разкопча панталона си и смъкна ципа, но когато се готвеше да свали всичко от себе си, Лесли протегна ръка и го спря.

— Почакай! Остави на мен! — сля устни с неговите, погали го с връхчетата на гърдите си и плъзна ръцете си надолу, към доказателството за неговата неимоверна възбуда...

Оливър отново простена. Отблъсна я почти грубо, свлече от себе си панталоните и гащетата, захвърли ги настрани и отново я прегърна. Допирът ѝ подежда като електрически удар. Тя тихо извика.

— О, Лес!

— Оливър!

— Ела! — властно я притегли към себе си, повдигна я и горещите ѝ, тръпнещи бедра го обгърнаха. Оливър коленичи и нежно положи на пясъка скъпоценния си товар.

— Моля те, Оливър, моля те... — повтаряше тя и усещаше нетърпеливата му ръка.

— Искаш ли го?

— Да! О, да!

— Сега, мила — опари я дъхът му.

— Не мога да издържам повече, наистина не мога!

— И аз!

Всеки от тях потъваше в очите на другия, долавяше с цялото си същество колко изключителен е мигът. Не само телата, но и душите им, устремени една към друга, щяха да се слоят. И нямаше да съжаляват за нищо, каквото и да им донесеше утрото. Важното бе, че сега, в този миг, са живи, истински и се желаеха.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Цялата се разтвори, за да го приеме. Той проникна в нея бавно, като внимаваше да не ѝ причини болка. Устните ѝ се разтвориха в безмълвен вик от неизпитвана досега наслада.

— Само ако знаеше... — достигна до нея въздишката му.

— Зная! — прошепна тя, вплела крака в неговите, блажено затворила очи, цялата изпълнена от неговата топлина...

Тялото ѝ откликваше на неговото безпогрешно, устните ѝ се сливаха с неговите, ръцете ѝ го обгръщаха, сякаш никога нямаше да го пуснат, телата им се движеха в един и същи ритъм...

— Оливър! — извика тя, обляна от гореща вълна.

— Това е, мила... — тя усети как нещо запулсира в нея. — Това е... О!

Когато вълните на екстаза я заляха и накараха тялото ѝ да се гърчи от удоволствие, отново извика името му. Оливър притихна за миг, после простена от изпитаната върховна наслада и, останал без сили, се отпусна върху нея. След миг се надигна на лакти, за да

освободи задъхалата се Лесли от тежестта си, и нежно се вгледа в лицето ѝ.

— Хубаво ли ти беше, Лес? — тя само кимна, преизпълнена от щастие. — И на мен — тихо каза той. — Ти беше страхотна. Всичко беше прекрасно... А аз... Добре ли се справих? — въпросът му прозвуча шеговито, но Лесли почувства колко важен е отговорът за него.

Отметна тъмния влажен кичур коса от челото му и го погледна усмихнато. После заговори:

— Май за професионален разбивач на женски сърца се справяш твърде добре...

— Радвам се — в същия тон ѝ отвърна той, — че миналото ме е научило на нещо и ме е направило достоен за теб.

— Думите ти ме правят безкрайно щастлива...

— Това не са само думи, Лес! — изведнъж стана сериозен. — Не може да не си разбрала, че никога преди не ми е било толкова хубаво. И... Че сега целият съм в пясък...

— И не само ти! — едва успя да го каже и Оливър скочи на крака и я задърпа. — Какво правиш? — извика тя и изведнъж започна отчаяно да се съпротивлява. — О, не, Оливър Еймс, забранявам ти! Не и сега! Луд ли си? Ще измръзнем!

— Напротив, водата сега е по-топла — грабна я на ръце и я понесе.

— Оливър! Досега трябваше да си заспал, изтощен от умора. На какво прилича това?

— Ей сега ще видиш!

— Но, Оливър! — чу плисъкът на вълните в краката му и се вкопчи по-здраво във врата му. — Хайде, не си играй!

— Хайде, Лесли, пусни ме! Да не искаш да ме удушиш? — с кадифен гласец я увещаваеше той.

Тя го стисна още по-здраво. И тогава я... погъделичка. Тя разпери ръце и... цопна сред вълните. Оливър обгърна с ръце кръста ѝ и я привлече към себе си.

— Мръсен номер! — избълбука тя и го погледна разгневено, но в този миг телата им се докоснаха и Лесли занемя.

— Хайде, прегърни ме...

— Как ли пък не! За да ме погъделичкаш пак, нали?

— Няма, обещавам ти!

Колебанието ѝ не продължи дълго. Ръцете ѝ щастливо се склочиха около врата му.

— Единственият проблем е, че още целият си в пясък...

— О! — изведнъж се хвърли в морето и я повлече със себе си.

Този път тя се изправи със смях, а лицето ѝ, обърнато към Оливър, сияеше.

— Още един мръсен номер!

— Важното е, че и двамата сме вече чисти — прошепна той между две целувки. Краката ѝ го обгърнаха. — Хладно ли ти е?

— Когато съм до теб? Изключено.

— Права си, както винаги.

— Не знам дали съм права, но поне съм искрена.

— И вероятно искрените хора ти допадат?

— Допадат ми само те.

— И друг път съм те чувал да го казваш все така разпалено.

Каж ми, Лесли, какво ти се е случило?

Рязко се отдръпна от него и го погледна в упор.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам, че се е случило нещо, че някой те е наранил. Това, което не знам обаче...

— ... няма нужда да го узнаеш — бързо довърши Лесли.

— Трябва. Искам да знам защо взимаш някои неща толкова навътре. Защо винаги се стремиш да се разграничиш от семейството си? Защо си така зле настроена към мъжете?

— Не зная. Това е минало... И то е доста неприятно за мен...

— Тогава — той я понесе към брега — побързай да ми го разкажеш, докато е още тъмно и не мога да видя как се изчервяваш... Разкажи ми го още сега! Или...

— Или какво?

— Ще видиш какво! Ще станеш моя пленничка, ще те разпъна под най-жаркото слънце и ще те държа така, докато се опечеш или... проговориш.

— Звучи интересно.

— Но е опасно.

— Опасностите винаги са ме привличали...

— Лесли, не се шегувай и не мисли, че ще се измъкнеш лесно!
— внимателно я остави на пясъка. — Вземи си нещата и да се прибираме. Трябва да поговорим.
— Имам друга идея...

ШЕСТА ГЛАВА

Много по-късно Оливър си позволи да отбележи, че е направо ненаситна. Но това му допадаше и желанието му никак не бе намалало, въпреки огромното задоволство, което бяха изпитали преди малко на плажа. Проникваше в нея с такава жар, сякаш се боеше да не я изгуби.

Отпуснаха се в шезлонга, останали без сили, и мина доста време, докато лениво се надигнаха, събраха дрехите и се прибраха във вилата. Загърнаха се в халати, влязоха в библиотеката и Оливър се разположи удобно, като се приготви да слуша.

— Е, Лесли — заяви той непоколебимо, — можеш да започваш.

— Не си ли уморен?

— Не съм. И кой беше *той*?

— Мисля, че няма значение — подви крака под себе си и го погледна умолително.

— Аз пък мисля, че има.

— Това си е *моето* минало. Разпитвам ли те за твоето?

Лицето му придоби онова насмешливо изражение, което беше виждала неведнъж.

— То е доста скандално и потресаващо, а жените в него са толкова много, че няма да знам откъде да започна.

— Ами да приемем — подхвърли тя, — че и *моето* също. Да предположим, че съм водила двойствен живот и... неволно съм успяла да те заблудя.

— Не би могла лесно да ме заблудиш. А и... — лукаво присви очи — ти сама ми каза още в началото, че не спиш, с когото ти падне... Помниш ли? Така че, Лес — наведе се към нея и разроши косите ѝ, — целият съм в слух! Да се върнем на въпроса за искреността. Защо винаги, когато говориш за миналото си, долавям в гласа ти горчивина? А преди малко усетих направо ожесточение. Казваш, че ти е необходима единствено искреност, ала защо... — говореше ѝ като на дете — тихо, търпеливо. Обаче личеше, че за нищо на света няма да отстъпи.

— Няма никаква връзка с нас двамата, Оливър.

Той седеше срещу нея, отпуснат небрежно, но погледът му я следеше изпитателно...

— Как да няма връзка, щом все още не ти излиза от главата? За мен е важно да знам какво те измъчва. Не виждаш ли, че се опитвам да те разбера?

Последните му думи удариха право в целта. Свела глава, Лесли дълго размишляваше върху тях. Възможно ли бе и те да са част от илюзията? А толкова ѝ се искаше да повярва, че Оливър действително държи на нея... Накрая тя се предаде и заговори бавно, с усилие, приковала поглед в земята:

— Историята е съвсем обикновена. От малка винаги са се отнасяли с мен като с една Париш. Живеехме в най-хубавата част на града, посещавах частно училище, дружах само със... себеподобни, тоест хора, които могат да имат всичко, което пожелаят. О, не, че нямах приятели! Някои от тях запазих и досега. Но повечето ме разочароваха. Бяха някак... повърхностни. Отегчителни. Опитвах се да извлекат полза от всичко. И може би беше напълно естествено един ден да се разбунтувах срещу такъв живот. Бях последната издънка на големия род Париш и някак... живеех в сянката на другите. А бях седемнадесетгодишна и имах свой поглед върху нещата. Винаги съм била материално обезпечена и тъй като винаги щях да бъда, лесно обърнах гръб на материалната осигуреност.

— И стана... хипи, едно от децата-цветя... — намеси се Оливър, който я слушаше с огромен интерес.

— Не стигнах чак до там. Просто тръгнах по свой път. Непрекъснато се опитвах да докажа своята... индивидуалност — станах вегетарианка, участвах в бойкота на абитуриентските балове, дадох зрелостната си стипендия на приюта в Оксфам и... с трима приятели проведохме голяма експедиция с колела.

— С колела? — повтори той с весело учудване.

— По-точно... с мотори.

— А останалите трима?

— Най-добрата ми приятелка от училище и... двамата ѝ братовчеди.

— Братовчеди ли?

— Да — заговори бързо и някак оправдателно: — Не мисли, че между нас е имало нещо. Бяхме прост... добри приятели. И не се опитвахме да си го изкараме на света. Бунтът ни се състоеше в това да живеем колкото се може по-просто и по-близо до природата. Хранехме се в разни долнопробни заведения, нощувахме в най-евтините хотели или на открито. Всичко, което можеше да стресне нашите родители, ни доставяше огромно удоволствие. И все пак, не съжалявам, че поживяхме сред природата... И преди бях излизала извън града, но това беше нещо... съвсем различно.

— Сигурно е било забавно — изрече Оливър без особен ентузиазъм.

— Беше! Наистина! Презирахме всичко, получено наготово. После... Лятото свърши и тримата ми приятели се завърнаха у дома, при мама и при татко.

— Ами ти?

— Отидох в колежа Бъркли — Оливър неволно потръпна и тя се разсмя. — Не беше чак толкова зле. Въпреки бунтарската си жилка, няхах нищо против да науча нещо. Чувствах се спокойна и сигурна в себе си, а и самата мисъл, че ще поживея далеч от къщи и от всички Париш, много ми допадаше.

— Не те ли държаха изкъсо?

— Не. Имаха ми доверие.

— А ти оправдаваше ли го?

Тя помълча за миг, после кимна.

— Поне никога не съм мислила да ги лъжа. Не бях пропаднала, по-скоро бях идеалистка и исках да намеря своето място в света. Каквото и да ми струва. Но никога не бих опозорила семейството си. Поне в смисъла, който аз влагам в тази дума.

Известно време помълчаха. Чуваше се само плисъкът на вълните и шепотът на вятъра отвън. Лесли за миг се заслуша унесено, после продължи, нетърпелива да стигне до края, очевидно неприятен за нея:

— Първата година мина направо чудесно. Обичах да уча и се справях добре — обясни тя някак стеснително. — Открих, че човек може да бъде едновременно сериозен и независим. Постигнах някаква вътрешна хармония. Дори — смирение. По онова време собственото ми аз ме интересуваше повече, отколкото заобикалящият ме свят.

Харесваше ми да бъда това, което съм — очите ѝ се присвиха от болка, сякаш след всичко това следваше едно горчиво „но“.

— И какво се случи после?

От известно време Лесли сякаш беше забравила за присъствието му и сега се стресна. Потръпна, а пръстите ѝ нервно мачкаха полите на халата.

— Запознах се с един... студент по медицина — извърна глава, за да не срещне съсредоточения му поглед. — Беше висок, красив, забавен... И много интелигентен. Беше си поставил високохуманни цели... — в гласа ѝ зазвуча подигравка. — Готвеше се да става лекар, спасител на света.

— Познавам този тип мъже — подхвърли Оливър. Почти можеше да отгатне какъв ще е краят.

— Както и да е — въздъхна Лесли, — продължихме да се срещаме и нещата се задълбочиха. Не се виждахме често. И двамата бяхме доста заети, особено той. Дори си мисля, че ако прекарвахме повече време заедно, всичко това нямаше да се случи. Бях млада, изпълнена с мечти, а той беше... благородният принц, за когото по цял ден мечтаех... — понижи глас до шепот. — Мечтаех за чудесния живот, който ни чака... нас двамата... Той искаше да се присъедини към Корпуса на мира. И аз му се възхищавах — такава смелост, такава човеколюбив... Представях си как двамата ще заминем за Южна Америка или някъде в Африка... Как той ще лекува хората, а аз ще уча децата... Струваше ми се толкова хубаво... — затвори за миг очи, после поклати отчаяно глава. — Но всичко се разби на пух и прах...

— И защо?

— Той беше женен...

— А ти не си знаела?

— Разбира се, че не знаех! — пламна тя. — Не бих го направила с женен мъж! Въпреки всичките ми приказки, че искам да предизвикам света, разбиранията ми за морал винаги са били доста... старомодни. Когато той си тръгваше, винаги мислех, че отива да учи — в гласа ѝ се появи язвителна нотка. — Нали знаеш, един студент по медицина е най-заетият човек на света. Нищо чудно, че дори най-бездарните карат пациентите си да ги чакат с часове...

— Не всички лекари са такива, Лес, и ти го знаеш. Някои наистина отиват в Корпуса на мира, други дават допълнителни

дежурства безвъзмездно, а повечето преглеждат пациентите си навреме, доколкото е по силите им. Често пъти какъв лекар и какъв човек си са две съвсем различни неща.

— Не съм толкова сигурна — горчиво отвърна тя, — въпреки че имаш известно право. Доколкото знам, Жо е станал първокласен лекар. Освен това, аз имах не по-малка вина за случилото се — като забеляза учудения поглед на Оливър, поясни: — Бях толкова наивна, че приемах всичко за чиста монета. Той ми беше обяснил, че когато приключи с четенето, му се иска да се измъкне от цялата тази обстановка... Затова винаги той идваше при мен, а аз... не го посещавах никога. Била съм една... наивница — безмилостно заключи тя.

— Обичаше ли го?

— Обичах... човека, за който го смятах — устата ѝ се присви сурово. — Връзката ни продължаваше вече шест месеца, когато изведнъж реших да го изненадам... Да му занеса вечеря в квартирата... Знаех адреса — преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и продължи с усилие: — Той живееше в едно много хубаво общежитие, недалеч от медицинския институт. Общежитие с кокетни балкони, цветни алеи и тук-там... детски люлки. Намирах се в едно семейно общежитие... Видях табелката „Сем. Жо Дюран“. Нямаше грешка. Прибрах се в квартирата с изстиналата вечеря и разбитите си илюзии...

— А той? — Оливър хвана ръката ѝ.

— Той ли? — остро се изсмя тя. — Не знаеше, че съм ходила дотам и съм разбрала всичко. Мислеше си, че така може да продължава до безкрай. Появи се след няколко дни — аз вече се бях посъзвела. Доколкото бе възможно... Успях да се овладеея и... Беше много забавно. Хвърлих се в прегръдките му, уверявах го, че винаги ще го обичам, че много ми е липсвал... Той ми отвърна нещо в същия дух... И тогава му съобщих, че ми е хрумнала чудесна идея — защо не се пренесе да живее при мен? Чудех се как не се бяхме сетили по-рано — имаше толкова предимства — той щеше да спести пари, а аз щях да му готвя, да се грижа за него... И най-важното — щяхме да сме заедно, а нали толкова много се обичахме...

Оливър я погледна с нескрито възхищение, но въпреки това не се сдържа и отбеляза:

— Била си способна на такова коварство?!

— Бях способна на всичко — погледна го Лесли без капка разкаяние. — Той беше разбил сърцето ми. Чувствах се омърсена и никому ненужна. Трябваше по някакъв начин да му го върна, а нямах желание да го изнудвам. Реших да го поизмъча...

— И успя ли?

— А ти как мислиш? — отвърна тя някак уморено, без гордост и без злорадство. — Той започна да мънка какво учене щяло да бъде това, трябвало да ме отпраща всеки път, когато искал да чете сериозно, а това никак нямало да му бъде приятно, нито пък на мен... Казах му, че що се отнася до мен, ще ми бъде много по-приятно да го виждам над книгите, отколкото да не го виждам изобщо... — очите ѝ искряха. — Той опита да отклони въпроса. И тъй като предложението ми го било сварило съвсем неподготвен, се опита да ме люби.

— А ти...

— Разбира се, че не можех да се любя с него! Дори го ритнах в... слабините. Казах му да се прибере вкъщи при жена си и да... прави любов с нея.

— Наистина ли му го каза?

— Разбира се. И изобщо не съжалявам. Бях отчаяна и наранена. Видях на лицето му безкрайно учудване, после — огромно объркване и най-накрая — истински ужас. Испитах известно удовлетворение. И приключих цялата тази история с твърдото решение никога повече да не се оставям да ме правят на глупачка... — след като изля натрупалото се ожесточение, Лесли заговори по-кратко: — Това е всичко. Въпросът е приключен и, както виждаш, дори не умрях от мъка. И бях по-разочарована от себе си, отколкото от него. Нали аз допуснах да хлътна така по него! А наистина си вярвах, че го обичам. Мислех си, че най-после съм срещнала мъж, който е по-различен, който се стреми да изживее пълноценно живота си, а не се катери бясно по стълбичката към успеха. И се излъгах... Знаеш ли, кое го притесни най-много, когато разбра, че съм узнала истината — да не вдигна шум до Бога и да проваля плановете му за кариера в Бостън. Бостън! Никаква Кения или Сомалия! Господи, как се излъгах...

Известно време Оливър не продума, вперил поглед в нея, подпрял брадичка на юмука си. Когато тишината стана непоносима, Лесли стана и се приближи до прозореца.

— Сега вече знаеш защо съм толкова предпазлива — подхвърли през рамо.

Босите му крака стъпваха по килима съвсем безшумно и Лесли не усети кога се е приближил до нея. Едва когато ръцете му я обгърнаха, тя се стресна и опита да се освободи. Но той не я пускаше. Накрая тя се предаде и отпусна глава на гърдите му.

— Толкова съжалявам — промълви той.

— Защо ти? — сви рамене Лесли. — Вината не е твоя.

— Но се чувствам... отговорен. Заради твоя Жо.

— Първо, не е мой, и второ, откъде го измисли? Единственото общо между вас е, че и двамата носите панталони. Той беше лъжец и голям лицемер. А ти не си. Ти никога не си ми давал празни обещания. Никога не си опитвал да се представиш в по-благоприятна светлина. Дори напротив.

— Ти нищо не знаеш за мен! — започна той с дрезгав глас.

— Зная достатъчно. Тони също те познава. Мислиш ли, че щеше да остави сестра си насаме с някакъв... съмнителен тип? Освен това... не ми се присмя, когато чу разказа ми.

— Нима някой е посмял да ти се присмее? — неволно повиши глас той. Верен рицар в блестящи доспехи, готов да брани честта й... Така ли беше в действителност?

— Никой не ми се е присмивал, защото на никого не съм дала подобна възможност. И ако се окаже, че някой е разбрал за тази история — предупреди го полушеговито-полусериозно, — тозчас ще те сваля от блестящото ти седло, рицарю!

Той се разсмя и й отвърна в същия тон:

— Все пак по-добре е да паднеш от коня, отколкото да те сритат в слабините. Хей, ти си била опасна жена, Лес!

— Само когато ме предизвикват. Иначе не държа да съм опасна.

Той я прегърна и се вгледа в любимите черти, сякаш искаше да ги запечата завинаги в паметта си.

— О, Лесли — прошепна, — така бих искал...

— Шшт... — ласкаво сложи пръст на устните му. — Моля те, не казвай нищо... Животът тук е толкова прост, толкова истински... Също както да лежиш гол под слънцето.

— Но все пак... съществува и Ню Йорк.

— Не и тази седмица — твърдо изрече тя. — Не и сега.

— А не се ли заблуждаваме така? Не се ли опитваме да заровим глави в пясъка като щраусите и да избягаме от истината?

— Ню Йорк е друго. А ние сме тук и само настоящето има значение. Поне за мен — очите ѝ молеха. — Разбираш ли, Оливър?

— И още как, мила! — промълви с внезапна решителност. После устните им се сляха с отчаяно ожесточение, сякаш искаха да спрат мига, да го удължат до безкрай... Изведнъж краката на Лесли се отделиха от земята и когато отвори очи, вече беше в огромното легло, а Оливър, надвесен над нея, шепнеше името ѝ с безкрайна нежност: — Лесли, Лесли, обичам те, както никой не те е обичал... Искам да бъда с теб...

Погледна го с преизпълнено от любов сърце, ала не каза нищо — само ръцете ѝ се разтвориха в щедра, ненаситна, отчаяна прегръдка. Неспкойните пръсти на Оливър развързаха халата ѝ и докоснаха потръпващото тяло. Тя затвори очи от неизказано блаженство, а две горещи устни покриваха с целувки всяка частица от нея. Това не беше предишната, малко несръчна мъжка нежност — а сякаш жива вода, способна да заличи парливите спомени, да я накара да повярва, че тя самата е истинско чудо...

И тя повярва. В нея се разливаше топлина, обгръщаше я и я изпълваше цялата. Такава нежност, такава огромна наслада... Накрая, сякаш след цяла вечност, заспаха прегърнати, безумно щастливи, с ведри и спокойни лица.

— *Честит рожден ден, мила!*

Сгуши се в него със затворени очи. Цялото ѝ лице сияеше.

— Ммм... Значи не си забравил?

— Забравя ли се такова нещо? — галовно измърка в ухото ѝ любимият глас. — Цели тридесет години не са шега работа! Охоо, какво е това? — нежно отметна косите от врата ѝ.

— Кое какво е?

— Тази бръчица.

— Каква бръчица?

— Ей тази — Оливър лекичко прокара пръст по врата ѝ. — Сигурно е от възрастта. Казват, че шията първа я издава.

Лесли отметна глава назад, вдигна вежди и го погледна с едно огромно виолетово око:

— Сигурен ли си?

— Как иначе? Нали в моята професия лицето е всичко. А бръчиците около очите, оплешивяването, двойната брадичка са много важни.

— Не думай! — подразни го тя. — И какво ще се случи, когато все пак годините си кажат думата?

— О, нямам сериозни причини за безпокойство — пренебрежително махна с ръка той. — Мъжете не остаряват бързо, а и възрастта само работи за тях. Придава им някакво достойнство, уравнивесеност и благородно излъчване. Да му мислят жените! Ей, не се мръщи така — челото ти се сбръчква!

Тя шеговито замахна и Оливър наведе глава точно навреме, за да се предпази. После я сграбчи в прегръдките си и я разцелува. Отначало тя се съпротивляваше, ала не за дълго.

— Не се притеснявай — Оливър се вгледа в светналото ѝ лице. — Ти имаш трапчинки, а не бръчки. И не изглеждаш на тридесет. Готов съм да се закълна, че си от жените, които с годините стават още по-чаровни.

— Оливър Еймс — тържествено заяви Лесли, — това звучи направо като реклама! Остава само операторът да изскочи отнякъде!

— Не е зле да надникна зад завесите.

— Или под леглото.

— Ако е прекарал там цялата нощ, изобщо не му завиждам! Горкият, сигурно е получил сътресение на мозъка...

— Наистина си непоправим! — въздъхна тя и поклати глава.

— Освен това съм страшно гладен! Ставай, отиваме на закуска! Всъщност никъде няма да ходиш! Днес ти се полага да получиш закуска в леглото! — и той скочи.

Досега Лесли не го беше виждала гол на ярката слънчева светлина и се втренчи в него като омагьосана. Оливър улови погледа ѝ и се засмя.

— Всъщност все повече започвам да чувствам годините си. Особено след тази нощ. Ти направо ме изтощи — наведе се и я целуна по челото. — Закусваме и тръгваме на обиколка по острова! Как ти се струва?

— Страхотно! — усмихната, се мушна под чаршафа и затвори очи.

След малко Оливър се върна с табла, претрупана с всевъзможни вкусотии. Закуската се превърна в истинско пиршество. Чак към обяд се измъкнаха от леглото, изкъпаха се и тръгнаха към плажа. Изтегнаха се на пясъка съвсем голи и Оливър не пропусна да отбележи:

— Твърде дръзко за една истинска дама. Без горнище на градския плаж, чисто гола тук, пред очите на чужд мъж — той поклати глава укорително, а след малко попита най-невинно: — Та как завърши историята на детето-цвете?

Лесли лежеше по гръб с лице, обърнато към слънцето.

— Не остана много за разказване...

— Не се ли премести да довършиш образованието си в Ню Йорк?

— И да пожертвам независимостта си? Никога.

— Но не беше ли Бъркли свързан с потискащи спомени?

— Напротив, отначало така ме беше яд на Жо, че дори изпитвах някакво злорадство при мисълта, че... ще го смуцавам с присъствието си. Вярно е, че илюзиите ми бяха разбити и много страдах, обаче не беше болка за умирање. Много по-лошо щеше да е да зарежа Бъркли и да се върна у дома с подвита опашка. Така че продължих да уча с неотслабнало желание, дипломирах се и оставих зад гърба си историята с Жо.

— И се завърна у дома?

Тя кимна.

— За тези три години наистина успях да порасна. Не само, че натрупах известен опит, но и разбрах, че вече съм достатъчно силна, за да заема мястото си сред останалите Париш. А и обичам Ню Йорк.

Със затворени очи Оливър протегна ръка, намери нейната и нежно стисна пръстите ѝ.

— А аз мислех, че не обичаш гълпите.

— Не ги обичам, когато отивам на работа, когато чакам реда си в химическото чистене или в супера. Ала обичам театрите, музеите, празнично оживените улици по Коледа... Затова живея извън града, но близо до него. Така винаги имам избор — извърна глава към Оливър, който се засмя одобрително.

— А ти не се ли уморяваш да си винаги в кипежа на нещата?

— Примириявам се в името на удобството. Пък и имам една малка виличка в Бъркшир и мога да прекарвам почивните си дни там. Чудесно е!

Лесли се замисли какво ли прави той през почивните си дни. Дали има с кого да играе на думи? И изобщо... Но не се осмели да го попита. В края на краищата, никой никому не беше обещавал вечна любов и вярност до гроб... Тя самата беше на принципа „по-добре никакви, отколкото измамни надежди.“ Така беше по-безопасно. Безнадеждно, но безопасно.

— Какво се умълча? — прошепна Оливър.

— Бях се замислила.

— И за какво?

— За това колко хубаво е тук и как бих искала да остана още една седмица — това беше истина, изречена по заобиколен начин.

— А не можеш ли? — надигна се на лакът и я погледна.

Тя поклати глава със затворени очи и се усмихна.

— Не мога... Децата ме чакат — въздъхна тежко и придаде на гласа си повече важност. — За нас бизнес дамите, работата никога не свършва. Понякога ми се иска да бъда безгрижно момиче... Хей, какво правиш? — тя подскочи и отвори очи.

— Мажа те с плажно масло — делово отвърна Оливър.

— Нали вече се намазах?! — чувстваше как под силните умели ръце на Оливър тялото ѝ оживява. — Оливър! — изгледа го предупредително. Ръцете му се движеха бавно и съсредоточено. — Оливър! — неволно повиши глас тя. — Използваш най-стария трик от книгите — прелъстяване с плажно масло!

— И какво като е най-старият — измърмори той, докато описваше плавни кръгове около гърдите ѝ.

— О, Боже! — едва успя да промълви тя, прехапа устни и изви пламналото си тяло.

— Не, мила, това съм само аз — отбеляза Оливър, обгърна раменете ѝ с ръце и я покри с тялото си. Очите му излъчваха невинност, вълнуваха я. Потъваше в бездната им и всичко останало преставаше да съществува. — Само аз... И ти.

Лесли обви ръце около врата му.

— Тези мъжки модели били ненаситни. Ако съм знаела...

— Устните ти били по-сладки от мед. Ако съм знаел...

И тя се предаде на мига. Отвърна на ласките му с цялата нежност, на която бе способна. Не можеше да не му вярва. Любовта и доверието бяха едно. Можеше пак да се е излъгала, можеше пак да страда, но... Да става каквото ще!

— От два дни не съм виждала някой от нас прилично облечен — отбеляза Лесли.

Беше събота сутринта и те тъкмо излизаха от морето. Изведнъж тя срещна погледа на Оливър и нещо в изражението му я стресна. Не за първи път виждаше това изражение. То беше доста странно — малко тъжно, отнесено, някак тревожно... Такова, че всеки път като го видеше, сърцето ѝ се свиваше.

— Какво ти е? — пристъпи към него. — Оливър?

Той си пое дълбоко дъх и я погледна:

— Извинявай, Лес. Не те чух.

— Не беше нещо важно.

Той ѝ се усмихна, а в очите му се върна закачливата светлинка и Лесли изпита огромно облекчение.

— Знаеш ли, може би наистина трябва да се облечем, преди да сме забравили как — притегли я към себе си.

Беше си пак предишният Оливър — шеговит и сърдечен. Необичайно напрегнатият поглед беше изчезнал. И все пак, на какво се дължеше той? Самата Лесли се чувстваше все по-объркана. Свикна да бъде много щастлива, ала как щеше да завърши всичко? Повтаряше си, че не трябва да мисли за утре, а все не успяваше. С всеки изминал ден Ню Йорк ставаше все по-реален. Тогава всичко щеше да бъде съвсем различно. Щеше ли изобщо да вижда Оливър? Щеше ли в неговия задъхан ритъм на живот да се намери място и за нея? Нямах ли да бъде прекалено зависима тогава? Какво ли мислеше Оливър? Изпитваше огромна нужда да бъде с него. А той?

— Това пък какво е? — гласът му прозвуча учудено и ласкаво. Взе я в прегръдките си, преди да дочака отговор, а ръката му изтри бликналата в ъгълчето на окоото ѝ сълза.

— Не ми хареса идеята да се обличаме — опита да се пошегува тя с тих, някак отпаднал глас.

— И на мен, Лес, но все някога ще трябва да го направим, нали?
— и двамата мислеха в този миг за едно и също, и го разбраха.

— Ще трябва...

— Не ми харесва и мисълта да се разделя с теб — съвсем неочаквано изрече той.

— И на мен — прошепна Лесли, а в дъното на душата ѝ трепна надежда. Това беше първият намек, и то съвсем недвусмислен, от негова страна, че би искал да я вижда и в Ню Йорк. Нямахте да е лесно връзката им да продължи. Но нямаше и да е невъзможно. Още повече, че и двамата го искаха. — Никак не ми харесва — повтори, все още с насълзени очи, но вече по-спокойна и усмихната.

— Чудесно. Хайде тогава да отидем до града. Трябва да купя едно-две неща.

— Нямам нищо против.

— А после ще се разходим по кея, ще хапнем някъде, ще слезем до плажа... А какво ще кажеш да вечеряме в ресторант? За последен път.

— Приема се — в гърлото ѝ бе заседнала буца, която с усилие преглътна...

Последният им ден на острова беше наситен с преживявания. По някакво негласно споразумение те обикаляха, разговаряха, поглъщаха всичко с очи, само и само да не останат насаме с мрачните си мисли.

А и Густавия сякаш беше по-оживена от всеки друг път. Разходиха се, закусиха, после — за ужас на Лесли, влязоха в един магазин за бижута и Оливър ѝ купи златна огърлица с аметисти.

— Не мога да приема такъв подарък, Оливър — задъха се тя.

— Как да не можеш? Макар и със закъснение, това е подарък за рождения ти ден — закачи колието на врата ѝ, отстъпи назад и я огледа с нескрито възхищение.

— Наистина нямаше нужда — и за да прикрие смущението си, рязко подхвърли: — Тони не ти е поръчвал такова нещо, нали?

Очите му потъмняха от гняв и тя помисли, че ще я удари.

— Права си, не ми е поръчал. Идеята беше моя.

— Извинявай! Не исках да кажа... — не смееше да го погледне.
— Колието е толкова красиво! А ти си го купил специално за мен...
И... Не ме бива да получавам подаръци — смутено призна тя.

— О, мила! — нежно обърна лицето ѝ към себе си и се вгледа в него. — Избрах я за теб само защото... Защото ти и аз прекарахме няколко чудесни дни. И исках нещо да ти напомня за тях, когато се върнеш в Ню Йорк.

— Не бих могла да ги забравя. Никога!

— Дано — дрезгаво промълви той и отчаяно я стисна в прегръдките си.

Тази нощ се любиха дълго и вплетените им в прегръдка тела сякаш се заклинаха да не забравят нищо, свързано с магията на изминалите дни...

На сутринта се опитаха да задържат мига за последен път. Любиха се отново, с отчаяна, непримирима безнадеждност. И двамата се страхуваха от това, което ги очакваше.

На обяд се качиха в самолета пребледнели и смълчани. Пристигнаха в Ню Йорк смутени, напрегнати и угрижени. Посрещна ги смразяваща зимна вечер.

Оливър качи Лесли в едно такси. Тя вдигна към него трескав, отчаян поглед, който обещаваеше, молеше, заклинаше...

— Ще ти се обадя, чу ли, Лес?

— Добре, обади ми се — и се извърна, за да скрие бликналите в очите ѝ сълзи.

СЕДМА ГЛАВА

Оливър остана загледан в таксито, докато то се скри от погледа му. Лесли отнесе със себе си частица от сърцето му. Не можеше да определи кога се влюби в нея — дали, когато видя откритата ѝ лъчезарна усмивка, или когато на градския плаж, нейното тяло, сред толкова други, го привлече като магнит. А може би бе обикнал едно хремаво, ядосано елфче с виолетови очи? Нямахше никакво съмнение, че я обича. Бе хлътнал до уши. И не знаеше какво да предприеме...

А най-лошото беше, че стана недоразумение... И виновен за това беше не друг, а самият той. Собствената му шега щеше да му излезе солена. Какво знаеше за него Лесли? Че е фотомодел. При това — изключително привлекателен. Не беше лошо само по себе си. Не беше и лъжа. Но не беше и цялата истина. Какво излизаше? Че е заблудил жената, която го обичаше и му вярваше...

— Хей, приятел, задържаш колоната! Качваш ли се, или не?

Изтръгнат от мрачните си размисли, Оливър се озърна и видя разгневеното лице на един таксиметров шофьор. Кимна му механично, грабна куфарите си, намести ги на задната седалка и се качи в таксито.

Нали всъщност не беше излъгал, а само беше премълчал истината? Нали наистина се снимаше за реклами понякога? И това му харесваше. Но беше прекалено зает, за да го прави по-често. Зает със своята напрегната, натоварена работа, която обаче не би заменил с никоя друга. И за която Лесли не знаеше. Образът ѝ отново завладя мислите му. През целия път беше бледа като смъртник, а ръцете ѝ бяха студени. Почти не разговаряха. А имаха да си кажат толкова много неща!

По-скоро той трябваше да ѝ обясни всичко за себе си. Докрай. Но не събра смелост — страхуваше се, че вече е късно и пропусна последната възможност. А се беше опитвал, и то неведнъж. Ала всеки път Лесли го спираше, уверяваше го, че нищо, освен него самия няма значение за нея... И той не настояваше повече. За първи път оставяше

една жена да го отклони от намеренията му. И за първи път беше влюбен, нали?

Загледа се през прозореца. Ню Йорк изглеждаше грозен и сив, подгизнал от хлъзгава киша. Бе съвсем различен от слънчевия Сейнт Бартс! Оливър потръпна — по дяволите, в костите му се просмукваше студ!

Уморено се облегна назад, сгуши се в яката си и се опита да върне спомените от последните дни — сякаш за да се сгрее. За миг като че ли успя. Колата се носеше в мрака, а той си мислеше за плажа, за онази вила, за кипящата от живот Густавия, за Лесли. Цяла седмица бяха живели заедно. Бяха се любили.

Оливър бе от хората, за които само миналото не е достатъчно. То беше неделимо от настоящето и бъдещето. А настоящето бе това такси, което се носеше по калните улици на Манхатън. Бъдещето... Страхуваше се от него — той, който никога, от нищо не се беше страхувал. Бе заложил на карта всичко. И всичко можеше да рухне в един-единствен миг...

Таксито най-сетне спря. Оливър плати на шофьора и измъкна куфарите. На входа ги посрещна портиерът.

— Добър вечер, доктор Еймс. Да ви помогна ли?

Оливър поклати отрицателно глава, вмъкна багажа в асансьора и след малко влезе в своя апартамент на осемнадесетия етаж. Остави куфарите някъде в коридора, отпусна се на дивана и затвори очи.

Тя вече му липсваше. В стаята беше толкова пусто и тихо... Спомни си как нейното ненаатрапливо присъствие превръщаше всеки миг в празник.

Какво да прави? Можеше да ѝ се обади още сега, да ѝ каже цялата истина и да се надява, че гневът ѝ ще премине. А можеше да признае всичко в писмо, придружено от огромен букет червени рози. Или да се втурне в квартирата ѝ неочаквано и час по-скоро да оправи нещата...

По дяволите тоя Жо Дюран! Лесли мразеше лъжата, но този негодник беше превърнал чувството ѝ в болезнена нетърпимост към всяка недомлъвка. Оливър щеше да сърба попарата, която друг беше надробил. Не беше скрил от Лесли истината с лоши намерения, просто не намери подходящ момент да ѝ каже. Сега се чувстваше като измамник.

Взираше се в мрака с широко разтворени очи, после изведнъж скоочи от диванчето, втурна се в коридора, грабна куфарите, отнесе ги в спалнята и ги стовари на леглото. Остана така, замислено загледан в тях, свъсил вежди.

— По дяволите! — вдигна слушалката на телефона и я остави. Крачеше из апартамента като лъв в клетка — отчаян, гневен, непримирим.

На всичко от горе клетката беше златна — луксозен апартамент в „Ийст Сайд“, един от най-изисканите квартали на Ню Йорк. Може би Лесли очакваше нещо подобно, все пак фотомоделите бяха добре платени.

Обичаше своя дом, придобит с цената на упорит труд. Красивите килими, меките кресла, изящните кръгли масички и редките предмети не можеха да се сравнят с мизерната, тясна квартира, в която родителите му го бяха отгледали с цената на много лишения. Гордееше се, че успя да им купи онази къща с градинката. Заслужаваха я и така й се радваха!

Телефонът извънтя и прекъсна размислите му. Беше личният му телефон, а не онзи в кабинета. Той грабна слушалката.

— Оливър? Най-послед се прибра! Тони е. Как мина?

— О, Тони, здравей! Как си? — Оливър се мъчеше да скрие разочарованието си, защото се беше надявал, че може да е Лесли.

— Добре съм. Разправяй ти! — гласът му беше напрегнат. — Тя не се разсърди много, нали?

— Е — въздъхна Оливър, — в началото не беше очарована, обаче й мина.

— Така си и знаех — ухили се Тони. — Разчитах на чара ти, приятелю. Ако някой може да се справи със сестра ми, това си ти. Добре ли прекарахте?

— Чудесно. Ти беше прав. Вилата наистина е великолепна. Също и островът. Имахме слънчево време...

— Хайде, хайде, Оливър! Не на мен тия! Мислех, че можем да говорим без заобикалки. Е, как беше?

— Наистина чудесно.

— И?

— Подробностите си остават за нас.

— Все пак тя ми е сестра, Еймс. Нямах да те изпратя там, ако не вярвах, че ще се... разберете.

— Разбрахме се — засмя се Оливър, развеселен от нетърпението на своя приятел. — Зависи какво точно имаш предвид.

— Ами, Лесли е малко... особена. След многото неуспешни опити да я запозная с мъже, които биха я заинтригували, почти се бях отчаял. И това, че случайно познавах мъжа от онази реклама, ми се стори дар божи.

— Значи все пак работата е била нагласена — мрачно отбеляза Оливър.

— Тя не се обиди, нали?

— Не. Още не.

— Какво искаш да кажеш? — с някак равен глас попита Тони.

Оливър наведе глава и отвърна глухо:

— Прекарахме чудесно. Беше просто невероятно.

— Е?

— Мисля, че сестра ти се влюби в забележителния фотомодел Оливър Еймс.

— Фотомодел?! Не й ли каза истината?

— Това също е истина. Макар и само част от цялата.

— И тя не знае останалото?!

— Не го знае.

— Намерил си кого да лъжеш!

— Не съм я лъгал.

— Тогава си премълчал истината, а то е същото. Господи, направо не е за вярване. Смятах, че още щом се запознаете, ще й кажеш за себе си. Ама и ти си един праволинеен... Досуц като нея. А имаш ли представа какво мисли тя по въпроса за лъжата? Съвсем категорична е по въпроса. Известно ли ти е?

— Известно ми е.

Въпреки собственото си раздражение, Тони успя да долови необичайно сломения глас на своя приятел.

— Добре ли си? — по-меко попита той.

— Не съм! — избухна Оливър. — Блъскам си главата как да й кажа с какво се занимавам, без да си навлека гнева й. Та тя би могла да ме намрази! Направо да ме презре!

— Оливър, тя означава ли нещо за теб? — гласът от другата страна на линията беше внимателен, съчувствен...

— Дали означава! По дяволите! Не че държа точно ти да ми станеш зет след всичко, в което ме забърка, но...

— Лесли ме наведе на тази мисъл, Оливър — кротко забеляза той. — Аз само задвижих нещата.

— О, да. Това променя всичко.

— Не се сърди, приятелю. Мога ли да ти помогна?

— Дори не се опитвай. И изобщо не споменавай на Лесли за този разговор! Предпочитам сам да се оправям...

— Внимавай, тя е опасна!

— На мен ли го казваш?

— Ще можеш ли да се справиш?

— Да.

— Добре, приятелю. Желая ти успех!

Наистина, ако някой можеше да се справи с Лесли Париш, това беше само Оливър, мислеше брат й. Въпреки неприятното недоразумение, скоро всичко щеше да се оправи. Бе сигурен.

Самият Оливър не беше толкова оптимистично настроен. Любовта преобразява дори най-трезвомислещите хора, отнема им възможността да преценяват нещата правилно, кара ги да действат прибързано... А той искаше да избегне всичко това.

Изпита нужда от глътка алкохол. Сипа си малко уиски с лед. Нима се разделиха едва тази сутрин? Бяха заедно, докосваха се, любиха се. Спомняше си всяка една от блажените минути, когато милваше крехкото й тяло. Тя му се отдаваше с толкова жар! Нито за миг не се беше преструвала. Нито за миг не беше скрила любовта си, дори когато не я изричаше с думи. Не я беше молил да го обича, не й беше свалял звезди. Ала чувстваше нужда да бъде с нея, да чува гласа й, а същото желание виждаше изписано и на нейното лице. Лесли го обичаше. Той я обичаше. Оставаше само да й каже цялата истина.

Обзет от отчаяна решителност, той вдигна слушалката. От „Телефонни услуги“ бързо му дадоха номера й. Той го набра, без да губи нито миг. Телефонът от другата страна иззвъня веднъж, втори път...

— Ало? — гласът й прозвуча задъхано, сякаш беше тичала, за да вдигне слушалката.

— Лесли?

— Здравей! — тихо каза тя. Той усети усмивката в гласа ѝ.

— Значи пристигна благополучно?

— Да, а ти?

— И аз се прибрах — с облекчение се отпусна на един стол. Стигаше му да чуе гласа ѝ, за да е щастлив. — Как си?

— Добре. Малко ми е... студено.

— И на мен — и двамата знаеха, че не само нюйоркската зима е причината за това. — Имаш ли някакви проблеми с къщата? — тя живееше в стара, усамотена къща, заобиколена от малка горичка, и Оливър се безпокоеше за Лесли.

— Проблеми? Не — прошепна тя. — Просто е някак... самотно.

— Липсваш ми.

— И ти на мен — помълча и изведнъж плахо попита: — Оливър, кога ще те видя?

Сърцето му се сви. Можеше да си представи какво ѝ е струвало да зададе въпроса. Тя толкова искаше да бъде еманципирана и независима! Мразеше се, че я е принудил да попита първа.

— Точно за това ти се обаждам, мила. Искаше ми се да прекараме следващия уикенд заедно. Само двамата, в моята виличка. В петък вечер ще мина да те взема, а в неделя ще те върна. Какво ще кажеш?

— Това ще е направо чудесно! Само не знам как ще издържа до петък. Нищо, все някак ще избутам седмицата — и тя се засмя със звънлив радостен смях, който го изпълни с неописуемо щастие. — А ти какво ще правиш дотогава? Имам предвид... Освен да рекламираш онзи парфюм?

От седмото небе той полетя направо към земята и избърбори:

— О, нищо особено. Имам няколко реклами на дрехи и разни дреболии. Говори ли с Тони?

— Не още. Наистина трябва да му се обадя и да му благодаря за... чудесния подарък. Благодаря и на теб, Оливър.

— За какво?

— За това, че се погрижи за мен, когато бях болна, за това, че с теб ми беше толкова хубаво, за колието...

— С него ли си сега?

— Да — промълви тя.

— Радвам се — осъзна, че може да си говорят до безкрай. Искаше да ѝ каже, че я обича, но се смути и изрече: — Значи в петък, към шест. Ще вечеряме някъде по пътя.

— Чудесно.

— Тогава до петък — гласът му прозвуча дрезгаво.

— До петък — тихичко отвърна Лесли.

— Пази се, Лес.

— И ти. Оливър? Аз... Благодаря ти, че се обади.

— Оставаше и да не се обадя! Лека нощ, мила.

Остана седнал. Бе преизпълнен от щастие. Тя беше същинско чудо! Толкова я обичаше! И беше по-смела от него. Не се боеше да му покаже, че го обича. А защо той не смееше да го изрече? Повтаряше си го непрекъснато, не се опита да го скрие дори от Тони. Защо тогава? Може би се срамуваше да ѝ признае това, преди да е узнала останалото. Може би се страхуваше, че не би му повярвала, ако разбере, че е премълчал нещо толкова важно...

Безоблачното щастие отстъпи място на мрачна угриженост. След няколко дни на вилата щеше да ѝ признае всичко. Лесли щеше да го изслуша по-спокойно, щеше да разбере и да прости. Щеше да ѝ докаже, че я обича! Имаха на разположение целия уикенд. Оливър се успокои, взе огромната купчина писма и се затвори в кабинета си. Около час по-късно изслуша телефонния секретар, изтегна се на коженото канапе и уморено затвори очи. След малко се беше пренесъл на хиляди километри отгук, в Сейнт Бартс...

Лесли също успя да прегледа пощата, после вдигна слушалката и избра номера на брат си.

— Тони?

— Лес! Как си?

— Страхотно! Благодаря ти. Подаръкът беше чудесен.

— Хареса ли ти? Уха!

— И какво? — имаше чувство, че тегли думите с ченгел от устата ѝ. — Смятате ли да се виждате и занапред?

— Аха — сърцето ѝ заби по-силно. — Имал вила в Бъркшир. Ще ходим там през уикенда.

— Поздравявам те! — възкликна той. Значи Оливър беше решил да направи признанието си в Бъркшир. Идеята не беше лоша. Чудесно местенце. Романтично. Уединено.

— А как вървят нещата тук, Тони?

— С пълна пара. Татко още е във Финикс.

— Още? Мислех, че се е върнал още миналата седмица.

— Трябваше, обаче...

— ... голфът му хареса — довърши тя вместо него.

— Има нещо такова.

— А как са твоите немирници?

— В момента са отгатък и играят. Не чуваш ли страхотната врява?

— Още не са си легнали?

— Утре свършва ваканцията и сега са в стихията си. Ако успея да ги вдигна за училище, ще е невероятно постижение.

— Виж ги ти, малките дяволчета! А татко им не може ли да каже тежката си дума?

— Не може, защото в момента си говори с теб.

— Причината е уважителна. Е, няма да те задържам повече. Искане ми се да звънна и на Бренда, и на Даян. Те как са?

— Бренда е добре. Ходиха с децата на ски и се върнаха поосвежени и отпочинали — той помълча и се намръщи. — Даян обаче ме безпокои...

— Какво се е случило?

— И аз не знам точно. Държи се някак странно. Миналия понеделник изобщо не се прибрала и Брад си изкарал акъла. Накрая открил, че му е оставила някаква бележка.

Лесли също се разтревожи за Даян. Открай време сестра ѝ бе прекалено чувствителна, а напоследък изглеждаше напрегната и личеше, че не е щастлива. Все пак никога досега не беше изчезвала.

— И къде е била?

— В някакъв хотел.

— Тук, в града?

— Да. Имала нужда да поразмисли насаме. Поне така каза. Не можах да измъкна много от нея. Прибра се във вторник вечерта и изобщо не ѝ се говореше.

— Да няма някакви проблеми в работата?

— Как да няма! С нея и така се работи трудно, а напоследък е станала почти невъзможна. Все нещо не ѝ харесва и никога не знаеш как ще реагира. Много е избухлива. Защо наистина не ѝ се обадиш, Лесли? Може би ще имаш по-голям успех от мен.

— Знам какво я тревожи. Брад е в дъното на всичко.

— Ами! Момчето не е лошо.

— Тони! Той се мъкне с разни...

— Не ми казваш нищо ново.

— Новото е, че Даян е научила. Ако той изобщо се е опитвал да го скрие.

— Е, той не е светец, но да се вярва на всички приказки...

— Достатъчно унижително е да ги чуеш.

— Хайде, Лес! Даян не се хваща така лесно на въдицата. Пък и не вярвам, че Брад би постъпил така с нея.

— Не вярваш или не искаш да повярваш?

Хванат натясно, Тони се обърка.

— Разбира се, не съм сигурен. Не го познавам достатъчно добре, за да гарантирам за него. Знам само, че си разбира от работата. А ако Даян продължава в същия дух, едва ли ще може да го задържи.

— Това е ужасно! Още повече, щом Даян се държи така, вина има точно той! Добре, мога да приема, че тя има и други проблеми. Но представяш ли си как се чувства всеки път, когато узнае за поредната... авантюра на Брад? Тони, как се чувстваше ти, когато жена ти ти изневеряваше?

— Това беше удар под кръста, Лес.

— При това добре премерен. Кажи де!

— Бях ядосан — отвърна сериозно той. — Наранен. Объркан. Потиснат. Безпомощен.

С болезнена яснота Лесли си спомни мига, в който откри, че Жо Дюран е женен. Понякога я обхващаше подобна тревога и когато си представяше Оливър с някоя друга жена.

— Благодаря ти, че беше откровен. Е, сега мислиш ли, че на Даян ѝ е лесно?

— В такъв случай всичко зависи от Брад. Боя се, че ние с теб едва ли ще можем да ѝ помогнем, Лес...

— Все пак ще ѝ се обадя. Може би с мен ще е по-откровена. А понякога на човек му олеква, като сподели с някого.

— Знаеш ли — прошепна Тони, — ти си толкова добра...

— Тя ми е сестра.

— Спомняш ли си, преди време не искаше да имаш нищо общо с останалите Париш. Мислехме си, че сме те загубили завинаги.

— Имах нужда да си поема дъх. И сега понякога изпитвам такава необходимост.

В слушалката се изви несвързан порой от звуци, а после се чу гласът на Тони:

— Джейсън, остави го на мира! Момчета, ако не престанете... Марк, качвай се горе! Веднага! — все още задъхан, каза на Лесли: — Миличка, налага се да приключим.

— Чух. Хайде, иди при тях, Тони! Аз ще звънна на Даян. И още веднъж ти благодаря за Оливър.

— Няма за какво — усмихна се брат й. — Беше ми много приятно. И дано още дълго си ми благодарна.

Грейнала в отговор на невидимата му усмивка, Лесли затвори телефона. Сърцето и мислите й бяха изпълнени с Оливър. Но тя не забрави за Даян. Набра номера й. Брад вдигна слушалката и изръмжа, че сестра й е в стаята си, чете и не желае да я безпокоят. Лесли не искаше да настоява и да усложнява обстановката, затова го помоли да предаде на сестра й, че я е търсила и пак ще се обади.

Но се оказа, че е безкрайно трудно да се свържеш с Даян. Тя три пъти звъня в кантората й — напразно.

Била излязла. Едва след вечеря успя да я чуе. Разговорът им обаче се оказа изпитание и за двете.

— Даян? — никаква реакция. — Аз съм Лесли. Не ме ли позна? — сестра й продължаваше да мълчи. Лесли отчаяно забърбори: — Обаждах се снощи, нали се върнах от Сейнт Бартс и исках да се чуем, но ти си четеше и...

— Кажи.

— Какво ти е, Даян? Звучиш ужасно...

— Благодаря.

— Не исках да те обидя. Просто... — чувстваше се страшно неудобно. — Наред ли е всичко?

— Да.

— Как е... Брад? — все пак се осмели да попита Лесли.

— Добре.

— Ей, да не ви прекъснах вечерята?

Сигурно имаше причина сестра ѝ да се държи хладно. А може би се бяха карали с Брад и той бе някъде край нея.

— Не.

— Слушай, Даян, какво ще кажеш да обядваме заедно някой ден?
Още тази седмица?

— Защо не? Ще ти се обадя.

— Какво ще кажеш за сряда? — подхвърли Лесли.

— Не знам. Ще ти се обадя.

— Обещаваш ли? — Даян рядко ѝ се обаждаше.

— Да.

— Помисли си за сряда.

— Казах, че ще ти се обадя.

— Моля те, Даян! Непременно трябва да си поговорим — Лесли се опита да внуши на сестра си мисълта, че се нуждае от помощ. Безрезултатно.

— Пак повтарям, че ще ти се обадя! — Даян започваше да губи търпение.

— Добре. Ще чакам.

Даян затвори, без да каже нищо повече. Лесли веднага се обади на Бренда. Но така и не можаха да решат нещо за Даян.

— Дали няма някакви неприятности в кантората? — предположи Лесли.

— Възможно е. Но не е особено вероятно — въздъхна Бренда.

— И все пак, трябва да направим нещо — отчаяно поклати глава Лесли. Досега не беше приемала съвет от никого, освен от Бренда. Сестра ѝ беше човек, на когото може да се разчита — сериозна и уравновесена... По ирония на съдбата несполуките в личния ѝ живот само бяха засилили болезнения ѝ стремеж към повече порядък в света около нея.

— Засега ще поддържаме връзка. Ще обядваш ли с нея в сряда?

— Почакай. Това го предложих аз, така че не е сигурно. Дори съм готова да се обзаложа, че Даян няма да ми се обади.

— Тогава ѝ се обади пак утре вечер. Ще я преследваш, докато се предаде.

— Казвам ти, Бренда, гласът ѝ беше леден.

— Предполагам. Ще ѝ мине.

— Може би. Все пак има нужда от помощта на квалифициран специалист — предпазливо подхвърли Лесли, въпреки че предварително знаеше отговора на Бренда.

Никой от семейството не уважаваше психиатрите, а Бренда беше особено категорична по въпроса. Човек на здравия разум, тя вярваше, че всичко в живота си има естествено и логично обяснение. Например, когато първият ѝ брак се провали, тя потърси причините в изключителната си професионална заетост. Просто все не ѝ беше стигало време за съпруга ѝ. Лари, вторият ѝ съпруг, беше по-сърдечен и весел. Бе му достатъчно да бъде с нея дори само през свободното ѝ време. На свой ред Бренда се стараяше да ѝ остава повече свободно време, въпреки че никога не би признала пред Лари дълбоката си емоционална потребност да бъде с него. А той, какъвто си беше добряк, дори не очакваше подобно признание. Просто се радваше, че са заедно.

— Квалифициран специалист ли? Искаш да кажеш — някое психиатърче, нали? — неприязнено попита Бренда. — Съмнявам се, че ще стане. Не може да няма непосредствена причина за странното ѝ държание. Права си, че има лабилна нервна система. И точно заради това има нещо, което я е изкарало съвсем извън релси.

— Е — разколебана, въздъхна Лесли, — добре. Ще се постарая да измъкна какво. Ще те държа в течение.

— Хей, а как мина почивката ти? — гласът на Бренда вече не беше напрегнат.

Почивката... Самото ѝ споменаване накара сърцето на Лесли да спре за миг.

— Беше... страхотно.

Дали Бренда знаеше нещо? Дали Тони ѝ беше споменал за малката си шега?

— Как беше времето?

— Чудесно! Да видиш само какъв тен имам!

— А почина ли си?

— Разбира се.

— Много се радвам, Лес. Хайде тогава... До скоро!

— Ще ти звънна, Бренда!

Лесли остави слушалката и се отдаде на мислите си за Оливър. След първите мъчителни часове на раздялата бе сигурна, че той никога

няма да ѝ се обади. Затова пък каква радост беше, когато чу гласа му! На Сейнт Бартс всичко изглеждаше толкова просто. В Ню Йорк обаче животът беше съвсем различен. На пръв поглед, щом двамата се обичаха, не би трябвало да има никакви пречки. Да, но тя можеше само да предполага за дълбочината на чувствата на Оливър. Не биваше да забравя, че той е фотомодел, а значи и актьор до известна степен. На Сейнт Бартс беше готова да се закълне, че я обича. Тук се чувстваше доста объркана и несигурна.

Уикендът щеше да бъде показателен. Оливър имаше пет дни на разположение да прецени какво място заема Лесли в живота му. Ако се обадеше в четвъртък вечер с някакво скалъпено извинение, всичко щеше да е ясно. Но дори ако уикендът минеше чудесно, можеше ли да бъде сигурна, че Оливър не иска само да се поразнообрази и разтовари в края на седмицата? Щеше ли изобщо някога да разбере какво изпитва към нея? Щеше ли да му повярва? Когато бяха заедно, доверието бе съвсем естествено. Но далеч от Оливър тя се разкъсваше от съмнения.

За Лесли това беше една тежка седмица, през която не се случи почти нищо, само душата ѝ се мятеше между възторга и отчаянието. От една страна, се чувстваше чудесно сред децата, те поглъщаха цялото ѝ внимание. Ала през свободното ѝ време беше кошмар. Най-сетне разбра какво я измъчва. Тишината в празната къща. Нямахше желание дори да се храни сама, всяка вечер я плашеше мисълта, че свършва работа и ще трябва да угаси лампата, да се пъкне в студеното легло и да остане насаме с мислите, от които не можеше да заспи. И все пак имаше мигове, в които се чувстваше и влюбена, и щастлива, и изпълнена с надежди.

Като по някаква ирония на съдбата, кризата на Даян беше единственото, което изтръгваше Лесли от собствените ѝ подлудяващи мисли... Както и очакваше, сестра ѝ не се обади. Лесли почака до сряда сутринта, после сама опита да се свърже с нея — първо в кантората, после у тях. Даян си беше вкъщи. Не, не била болна. Не, нямало да могат да се видят на обяд. Не, точно сега не можела да говори... Когато затвори телефона, Лесли беше повече от сигурна, че нещо не е наред. Вечерта, вместо да се отдаде на мисли за Оливър, тя отиде направо у Даян.

Отвори ѝ Брад. Не беше много красив, но като бизнесмен бе над средното равнище. Ала амбициите далеч надхвърляха възможностите му. Когато искаше можеше да бъде очарователен. На лицето му се разля широка усмивка.

— О, Лесли! Каква изненада! Не те очаквахме. Как си?

— Добре съм, Брад. А ти?

— И аз. Хей, откъде този страхотен тен?

Значи Даян не му беше казала.

— Прекарах една седмица на вилата. Беше чудесно. Даян вкъщи ли е?

Той се усмихваше все така чаровно, но някак извинително.

— Знаеш ли, тя преди малко си легна...

— Сериозно? Толкова рано? Да не е болна?

— А, не! Нищо ѝ няма. Напоследък доста се изморява в... кантората. Обсъждат новите модели за есента и са много заети.

— Разбирам — какво щеше да постигне, ако възрази, че все не може да я открие в кантората? — Сигурен ли си, че не ми е сърдита за нещо? Оставам с впечатлението, че ме избягва. Все се случва така, че не мога да поговоря с нея.

— Такава си е! — разсмя се той и шеговито прошепушна: — Кралицата днес не е в настроение. Но съм сигурен, че не ти се сърди. Тя сама ще те потърси, като ѝ мине.

Звучеше убедително. Само дето Брад не я бе поканил и стояха в антрето. Лесли отстъпи назад, като си играеше с ключовете си — бяха ѝ дали да разбере, че е излишна...

— Тогава няма да ви притеснявам повече... Ако има някакъв проблем, можете да ми звъннете.

— Какъв проблем може да има? — почуди се Брад, прегърна я през рамо прекалено сърдечно и... я насочи към вратата.

Този път бе доста припрян и това го издаваше. Тя винаги усещаше, че той преиграва, а това я държеше нащрек, още преди да научи за подвизите му.

— Е, ако има нещо, обадете се...

— Всичко е наред. Изобщо не се безпокой, Лес — наведе се да я целуне по бузата.

Вече в колата, Лесли отвратено изтри бузата си и рязко потегли. Беше направила каквото може. Но не постигна нищо. А и щом така

недвусмислено ѝ показваха, че не желаят помощта ѝ, нямаше никакво намерение да им се бърка повече. И без това изведнъж ѝ се прииска да си помечтае за Оливър.

Той беше много по-красив от Брад. И най-важното — много по-искрен. Тя си направи чай и се мушна в леглото с книга в ръка, ала продължи да мисли за него. Единствено той можеше да разпали чувствеността ѝ. Не, тази вечер нямаше да може да чете. Угаси лампата, пъкна се под завивките и се унесе в мечти за обещания уикенд...

За нещастие, щеше да си остане само с мечтите. В четвъртък следобед, точно когато се прибираще от работа, телефонът иззвъня. Краката ѝ се подкосиха и едва успя да вдигне слушалката. За огромно нейно облекчение не беше Оливър.

Беше Брад, ужасно разстроен.

— Моля те, Лесли, ела бързо! Не знам какво да правя! — бе зарязал преструвките си.

Лесли усети, че стомахът ѝ се свива на топка.

— Какво има, Брад? Какво се е случило?

— Тя се беше затворила в стаята си. Аз се прибрах преди малко и открих, че е изпаднала в... някакъв пристъп...

— Какво искаш да кажеш?

— Нарязала е всичко... с ножица... Чаршафите, възглавниците, завесите, дрехите... Всичко!

— Успокой се, Брад! — опита гласът ѝ да звучи спокойно, макар че краката ѝ се подкосяваха от притеснение. — Само се успокой! Какво прави сега?

— Това е проблемът! Сега е в кухнята. Чупи чинии! Хвърля ги една след друга, а щом се опитам да я спра, ги мята по мен! Трябва да дойдеш, Лесли! Отказва да разговаря с мен. Не мога да я спра... И не знам какво да правя...

— Тръгвам веднага, Брад. Ти стой там! Обади ли се на Тони?

— Какво може да помогне той? Знаеш, че е дебелокож като носорог.

Двамата мъже винаги се бяха спогаждали или поне така изглеждаше, ала Лесли усещаше, че Брад се чувства някак гузно пред

Тони.

— Добре, ще видя какво мога да направя. Ти само я наблюдавай да не се нарани. Ей сега идвам! — тя прекъсна връзката и бързо набра номера на Тони. Той бе не само шеф на компанията, но и глава на тяхното семейство...

Стиснала слушалката, Лесли нетърпеливо потрепваше с крак... Отсреща най-после вдигнаха и Лесли чу нечий ядосан глас:

— ... защо все аз трябва... Ало?

— Марк, ти ли си?

— Не. Аз съм Джейсън.

— Джейсън, обажда се леля ти Лесли. Татко ти вкъщи ли е?

— Аха. Чакай малко!

Тя се молеше той да побърза... Най-сетне!

— Тони! Слава Богу, че те открих!

— Какво има, Лес? Случило ли се е нещо?

— Брад току-що ми позвъни... Даян е... по-зле.

— По-зле?!

— Буйства.

— Буйства?!

Колкото може по-спокойно, Лесли повтори всичко, което беше чула от Брад.

— Отивам там. Брад е съвсем объркан. Не че аз не съм... Но трябва да направим нещо! — Тони настойчиво мълчеше и тя попита: — Ти как смяташ? Не трябва ли... да повикаме някого? Не че идеята много ми допада, ала съм притеснена за Даян. Беше много мило и деликатно от наша страна да наблюдаваме странностите ѝ с надеждата, че скоро ще ѝ мине, обаче сега вече сме длъжни да направим нещо. Страхувам се за нея!

— Съгласен съм — бавно отвърна Тони. — Отивай и виж с какво можеш да помогнеш. Аз ще дойда... малко по-късно.

— Благодаря, Тони! — бързо затвори и грабна палтото си. Чувстваше се някак по-спокойна, защото Тони бе поел нещата в свои ръце, и щеше да се справи. Щеше да намери добър, квалифициран психиатър...

Отвори ѝ Брад. Бе смутен. Лесли влезе и я побиха тръпки.

— Къде е тя? — успя само да попита.

— В хола — отвърна той тихо. Погледът му блуждаеше.

В първия миг Лесли се почуди как не е усетил приближаващата криза, но веднага се упрекна за собствената си безчувственост — животът на този човек се разпадаше, а тя седнала да се чуди... Че беше негодник, беше, ала в този миг предизвикваше само съжаление. Килимите бяха осеяни с парчета строшен порцелан. Лицето на Лесли ставаше все по-мрачно.

— Как е Даян сега?

— Чиниите свършиха. Пък и вече остана без сили. Сега седи в хола и плаче...

Тя връчи на Брад палтото си и се запъти към хола. На прага се спря за миг. Даян се беше свила в едно от огромните кресла и изглеждаше уязвима и безпомощна в бялата си, дълга до петите нощница. Навела глава, скрила лицето си в ръце, тя изобщо не помръдваше.

— Даян! — прошепна Лесли със свито сърце, прекоси бързо стаята и коленичи до сестра си. — Каж ми какво има — Даян хлипаше тихо, безутешно, сляпа и глуха за всичко наоколо. — Погледни ме! Това съм аз — Лесли. Искам да ти кажа нещо... Хайде, недей да плачеш!

Много бавно, като замаяна, сестра ѝ вдигна подпухналите си очи. Изглеждаше съсипана, както в оня злощастен ден, когато беше само на осемнадесет и загуби най-важното състезание по гимнастика в живота си.

— Лесли... — подсмръкна тя.

— Какво има, Даян? — погали я по бузата. — Какво се е случило?

— О, Лес! — сълзите отново я задавиха. — Всичко... така се обърка... че аз... съвсем си изгубих ума...

— Хайде... Всичко ще се оправи... — Лесли хвана ръката ѝ.

— Не... Ти не ме разбра... Всичко рухна... Всичко... В кантората не могат да ме понасят... За тях съм едно нищо... Брад не може да ме понася... Не го свърта вкъщи...

— Не си права, Даян!

— Знам какво говоря! — изведнъж изкрещя Даян. — Мразя го! Мразя всички!

— Шшшт. Ти изобщо не го мислиш.

— Мразя ги!

Лесли мълчаливо галеше ръката ѝ. Ако Даян беше малко момиченце, щеше да знае как да я успокои. Щеше да ѝ поприказва кротко, щеше да я утеши и на другия ден тя дори нямаше да се сеща за своя пристъп на необузdana ярост. Но тук нещата бяха далеч по-сериозни. Даян не беше на четири, а на тридесет и две години. И този пристъп би могъл да има много по-лоши последици. А и всички онези дълги мъчителни дни на депресия... О, къде ли се бавеше Тони?

— Даян, сега си просто ядосана и...

— Не съм ядосана! — тя отново избухна в плач.

— Не искаш ли да пийнеш нещо? — предложи Лесли. — Чаша вино? Топло мляко? — Даян поклати глава, като не спираше да плаче. — Да те заведе ли да си легнеш?

— Къде? Спалнята е надолу с главата...

— Може и тук, на дивана. Ще ти донеса одеяло.

— Недей! Не искам!

— Хайде, миличка... Недей да плачеш...

— Не се чувствай... длъжна да останеш!

— Изобщо не се чувствам длъжна!

— Аз съм... направо невъзможна... И съм... в тежест на всички...

— Не и на мен — твърдо заяви Лесли, а сърцето ѝ се свиваше от жал. Никога не беше виждала толкова отчаяно, разстроено и съсипано лице.

В този миг най-после се появи Тони.

— Даян? — той загрижено се наведе над нея. — Как си?

Тя го погледна стреснато и се разтърси от ридания.

— Тони? Ти защо? Не трябваше да идваш! Не трябваше да ме виждаш... такава... — тя отново скри лицето си с ръце.

— Даян, аз дойдох с един... човек. Той иска да си поговорите. Ще се опита да ти помогне. Доктор Еймс, това е сестра ми. Даян, това е...

Лесли не чу повече нищо. Тя беше замръзнала на място, зениците ѝ се разшириха от смайване, надеждата в тях се превърна в объркване, а объркването — в ужас...

ОСМА ГЛАВА

Доктор Еймс? Той ѝ хвърли бегъл, мрачен поглед и се обърна към Даян.

— Здравей, Даян. Май не ти е много весело?

Тя местеше въпросителен, някак обвиняваш поглед от Тони към Лесли.

— Това пък какво е? — измърмори тя.

Лесли не можеше да ѝ отговори, дори и да искаше. Беше смаяна не по-малко от сестра си. Тони предпочете изобщо да не отговаря. Оливър отново се обади:

— Ще се опитам да ти помогна.

— Вие... да не би да сте... псих...

— Точно така психиатър съм — гласът му беше странно спокоен, ако се съди по отчаяните погледи, които хвърляше на Лесли. Но тя чуваше само думите и се опитваше да ги осмисли, а изобщо не забелязваше болката, изписана на лицето му.

Психиатър?! Сигурно беше някаква шега. Пред нея стоеше поразително красивият фотомодел, безгрижният, свободен като птица Оливър. Мъжът, когото мислеше за жиголо... *Нейният* Оливър! Със същите черти, със същата загоряла от слънцето кожа, със същите красиво посребрени слепоочия...

И все пак, не беше същият. Дали заради строгия костюм, ризата и вратовръзката? Дали заради сериозността, изписана на лицето му? Беше го виждала сериозен и на Сейнт Бартс. Само че сега това беше... професионална сериозност. Лесли впери удивен, безпомощен поглед в Тони, който също я наблюдаваше втренчено. Със съзнанието, че е оставил Даян в сигурни ръце, той съсредоточи цялото си внимание върху Лесли. И тя внезапно осъзна, че брат ѝ през цялото време е знаел. Ами разбира се! Нали играеха тенис заедно? Нали бяха... приятели!

Изведнъж почувства, че не ѝ достига въздух, рязко се изправи и тръгна към вратата. В този миг Оливър хвана ръката ѝ и я спря.

Владееше се безупречно — лицето му изглеждаше спокойно, гласът му звучеше уверено... Само пръстите, стиснали ръката ѝ до болка, издаваха вълнението, което бушуваше в гърдите му.

— Защо не почакаш в другата стая? След малко ще дойда да поговорим.

В следващия миг, съвършено спокойно, сякаш нищо не се беше случило, той се обърна към Даян. Тони го остави насаме с нея и бързо последва Лесли. Застанала до отворената врата на балкона, тя дълбоко, отчаяно вдишваше хладния нощен въздух.

— Лесли... — тихо я повика Тони.

Тя рязко се извърна, изгледа го и отново впи поглед в заснежената зимна алея.

— Какво толкова страшно е станало, Лес? Е, добре, Оливър е психиатър, и какво? Те не хапят...

— Психиатър? — прошепна тя почти беззвучно. — Не мога да повярвам. Той е фотомодел. Един много красив фотомодел...

— Не, Лес. Той е психиатър. Освен това наистина е много красив и се снима като фотомодел... Понякога.

— Но аз... Той не може да е... Аз никога... — поклати объркано глава и се облегна на вратата, защото усети, че силите я напускат.

— Хайде да влезем вътре, Лес. Ще настинеш.

— Няма страшно. И да настина, доктор Еймс все ще се погрижи за мен. Веднъж вече го направи... Много способен лекар... Дявол да го вземе!

— Лес, какво чак толкова...

— Какво толкова ли? — нахвърли се тя върху брат си. — Лесно ти е да го кажеш! Не си живял с това приятелче цяла седмица! Не ти се е налагало да вярваш на лъжите му! — и не си влюбен в него, мислено продължи тя. Извърна настрани сгърченото си от болка лице и промълви: — Какво му пречеше да ми каже? След всичко, което...

Тони я слушаше, сърцето му се късаше, а не можеше да ѝ помогне. Разбира се, най-лесното беше да ѝ каже колко страда самият Оливър, но бе обещал на приятеля си да не се намесва. И без това всичко стана заради него и вече се чувстваше достатъчно виновен. Отначало, разтревожен за Даян, съвсем не помисли за страданието, което ще причини на Лесли. Тя беше достатъчно силна, за да помогне на Даян, ала не и да понесе такава болка. И все пак, на кой друг

можеше да разчита? На Брад? Той и сега стоеше като дърво наред стаята, забил поглед в земята, и целият му хлапашки, самоуверен чар се беше стопил...

— Хайде да влезем на топло, Лес — повтори Тони.

Тя се стресна, погледна го замаяно, като изтръгната от сън, после бързо влезе навътре, но само за да вземе палтото си. Тони я наблюдаваше напрегнато.

— Къде отиваш?

— Вкъщи — наистина изпитваше нужда да остане сама и да събере мислите си.

— Почакай, Лес! Не можеш да си тръгнеш просто така!

— Не мога ли?

— Даян има нужда от теб.

— Даян получава квалифицирана помощ. Казах ти, той е изключително способен — язвително подхвърли тя.

— Знам това. Но... Тя има нужда и от нас.

— Ти нали ще останеш? Също и Брад. Не знам колко ще е от полза той, обаче съм сигурна, че от мен няма да има никаква полза. Поне тази вечер... — и заслиза по стълбите.

— Но Оливър ти каза да почакаш!

— А ти кажи на Оливър — извика тя от улицата, — че не приемам нареждания от никого! Най-малко от него!

— Лесли!

Тя хлопна вратата на колата и запали мотора. Тони остана, загледан след фучащата кола, като се молеше само за едно — дано сестра му да намали скоростта, преди да се е забила в някой стълб. Непременно трябваше да ѝ се обади, за да се увери, че се е прибрала благополучно.

Когато се върна в хола, Оливър седеше до Даян и ѝ говореше с тих, успокояващ глас. Като видя Тони, той му направи знак с ръка, потупа Даян по рамото и тръгна по коридора. Там двамата мъже заговориха съвсем тихо.

— Мисля, че най-лошото мина — обясни Оливър. — Сега е само уморена и объркана. Ще ѝ дам успокоителни, за да заспи — хвърли бърз поглед на приближаващия се Брад, после отново се обърна към Тони. — Някой трябва да остане при нея — намръщи се и се огледа. — Къде е Лесли?

— Отиде си — неохотно съобщи Тони и забеляза как челюстта на приятеля му се стегна.

— Страхотно... — измърмори като на себе си Оливър и прокара пръсти през косата си, после се обърна към Брад: — Жена ви е доста разстроена. Има нужда от почивка, но и от някой, с когото да си поговори. Ще остана, докато заспи. А вие ще имате ли грижата да я доведете в кабинета ми утре сутринта?

Брад се размърда неспокойно.

— Нали не мислите, че тя, трябва... въъ... да бъде вкарана в... болница, нали?

— Не, не мисля — натъртено заяви Оливър. — Това само ще влоши нещата.

— Ами ако пак започне да... буйства? Виждате на какво прилича къщата.

— Няма. Кризата е преминала и сега Даян е под наблюдение. Но има нужда от цялото ни разбиране и подкрепа.

— Едва ли обаче има нужда от мен — мрачно възрази Брад. — Дори не иска да се доближа до нея. Колко пъти вече опитах?

— Защото до голяма степен проблемът ѝ е свързан с вас — обясни Оливър без излишно съчувствие към мъжа, който беше оставил съпругата си да стигне до това състояние. Тони накратко го беше осведомил за семейния живот на Даян и сега Оливър, макар че не се опитваше да съди Брад, го наблюдаваше с нескрита враждебност. Още повече, че нямаше търпение да се махне от този дом и да потърси Лесли.

— Тони каза, че имате някаква домашна помощница.

— Ах, да! — изсумтя Брад. — Сигурно още се крие в кухнята.

— Мога ли да говоря с нея?

— Разбира се — Брад тръгна към кухнята.

— Ама и него си го бива — забеляза Оливър.

— Е... Даян си го обича — сви рамене Тони. — Поне доскоро беше така.

— Дори и сега! Иначе не би стигнала дотук.

— Толкова ли е сериозно, Оливър? Дали... ще се оправи?

Оливър сви рамене.

— Поприказвах с нея само няколко минути. Но установих, че има сериозни проблеми.

— Ще можеш ли да ѝ помогнеш?

— Трябва да мине време. И мисля, че моята помощ няма да е от решаващо значение.

— А чия? Най-добрият специалист си ти!

— Важното в случая е, че съм... емоционално обвързан с другата ти сестра и това може да предизвика някои усложнения — прекоси стаята с ръце в джобовете и застана до прозореца.

— Хайде, Оливър! — Тони се приближи до него. — Ако ти не ѝ помогнеш, не вярвам някой друг да успее.

Оливър го изгледа замислено.

— Вашето семейство не си пада много по психиатрите, нали?

— Защо мислиш така?

— Защото за хора от вашите социални кръгове е необичайно да прибегват до помощта на психиатър. Оставили сте я да стигне до това състояние и дори сега търсите помощта на специалист някак... неохотно.

— Отначало просто... не искахме да се бъркаме. Смятахме, че трябва да оставим Даян и Брад сами да разрешат проблема си. Едва днес разбрахме докъде са стигнали нещата. Лесли цяла седмица се опитваше да се види с Даян, ала напразно — Оливър не сваляше от него изпитателния си поглед и той избухна: — Добре де! Прав си — не си падаме много по психиатрите. Майка ми не беше особено щастлива през последните години от живота си. А онова приятелче, при което ходеше най-редовно, не ѝ помогна много.

— Майка ви е посещавала психиатър? — Лесли не му бе споменавала за това. — За какво по-точно?

— Депресия. Агресия. Чувство на гняв. Самота...

— Със съпруг и четири деца?!

— Имаше нужда най-вече от съпруга си, а той рядко се появяваше. Служебни пътувания и изобщо... Децата ти дават много, но те не са всичко. В живота ѝ зееше празнота, която ние не можехме да запълним.

— Как точно... умря тя?

— Не се е самоубила, ако това имаш предвид... Имаше рак. Мисля, че просто се предаде. Вярно, че разликата не е голяма...

Оливър нямаше време да отговори, защото Брад най-после се върна с една притеснена жена в бяла престилка. Оливър успя да

успокои жената, поприказва с нея, помоли я да наглежда Даян през нощта — не биваше да я оставя сама. Ако възникнеше някакъв проблем, щяха да му се обадят.

Оливър се върна при Даян, даде ѝ успокоително и ѝ помогна да се качи в една от спалните на горния етаж. През цялото време ѝ говореше тихичко, без да очаква от нея да му отговаря. Икономката ѝ донесе чаша топло мляко, Оливър ѝ помогна да го изпие и, въпреки че се разкъсваше от безпокойство за Лесли, остана търпеливо до леглото ѝ, докато се убеди, че е заспала дълбоко.

А Лесли се мъчеше да забрави този кошмар. Но не успя нито докато колата шеметно летеше към усамотената ѝ къща, нито когато се втурна в нея и си наля чаша от любимото си бяло вино. Прегледа пощата и я захвърли. Включи телевизора, след малко го изключи. Отвори хладилника и реши, че изобщо не е гладна.

Механично изтри появилата се в ъгълчето на окоото ѝ сълза, качи се в спалнята и си легна, без да пали лампата. Беше изморена и отчаяна, стомахът ѝ се бе свил на топка, в гърлото ѝ беше заседнала буца...

Когато телефонът иззвъня, тя го удостои само с един гневен поглед. Той звънна втори, трети, четвърти път ѝ тя реши, че това може да е Бренда, загрижена за състоянието на Даян.

— Ало? — беше нащрек, готова веднага да затвори в случай, че е Оливър.

Оказа се Тони.

— Слава Богу! — облекчено въздъхна той. — Не си се пребила по пътя!

— А ти какво очакваше? — раздразнението ѝ нарастваше.

— Ами като видях как потегли с колата...

— Вече можеш да си спокоен.

— А ти... Успокои ли се?

— Не буйствам!

— Не му стана никак приятно, като разбра, че си си отишла.

— Съжалявам. Как е Даян?

— Сложи я да си легне.

— О, страхотно!

— Просто я заведе горе. Даде ѝ успокоително и каза, че ще остане при нея, докато заспи.

— И после какво?

— И после... Сигурно ще тръгне да успокоява теб.

— Имах предвид, какво ще предприеме за Даян? — намръщи се тя. — Или смята, че като я завие и ѝ пожелае лека нощ, ще реши проблема ѝ?

— Утре ще я приеме в кабинета си.

— Страшно мило от негова страна!

— Наистина, като се има предвид колко е натоварен, а и това, че никак не му се искаше да се заеме със случая, заради... вашата връзка. Хайде, Лес! Ела на себе си!

— Нашата... връзка? Каква връзка е това? Щом сме взели да се лъжем...

Тони се опита да възрази, после реши да не усложнява нещата между тях и каза само:

— Не си права, Лес. Ще видиш, че всичко ще се оправи. Оливър ще ти обясни всичко. А сега трябва да изчезвам. До утре!

— До утре — вяло промълви Лесли, остави слушалката и се отпусна на възглавницата.

Дълго не можа да заспи, лежеше в тъмното, без да помръдва, и се чудеше как успя за втори път да се окаже измамена. След първоначалното вцепенение се появи остра, пареща болка.

Когато чу звънеца на входната врата, изобщо не се изненада. Очакваше, че той ще се появи. Постъпките на мъжете са лесно предсказуеми, особено когато е наранено скъпоценното им самочувствие, а тя засегна неговото с неочакваното си тръгане от Даян.

Тя лежеше в мрака и не помръдваше. Долу звънецът се късаше да звъни. После някой задумка по вратата. Лесли се обърна настрани и се сви на кълбо. Оливър я викаше. Лесли изпита някакво злорадо задоволство при мисълта, че ще го поизмъчи. И това му беше малко!

Но той се предаде само след няколко минути и тя доста се учуди. Застана нащрек, но отдолу не долиташе нито звук.

Надигна се в леглото и се заслуша неспокойно. Нищо. Измъкна се тихичко от леглото и долепи ухо до вратата. Пак нищо. Отишъл си

е! Този страхливец се е предал! Значи всичко на Сейнт Бартс е било само илюзия. Илюзия и... измама!

Изведнъж някакъв звук я накара да настръхне. В къщата се затвори врата... В следващия миг се чува стъпки и Лесли изгуби ума и дума. Някой се беше вмъкнал в дома ѝ! Защо алармената инсталация не се беше задействала? Дали бе забравила да я включи? Но откъде би могъл да влезе неканеният гост? Просто нямаше откъде да се вмъкне... Тя се закова на място. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Повтаряше си, че трябва да повика полицията, ала не можеше да помръдне, не можеше, не можеше...

— Лесли! Отговори ми! Знам, че си тук!

Сърцето ѝ продължи да бие лудо, макар че ужасът ѝ се стопи. Стъпките приближаваха... Тя едва се добра до площадката на стълбите, застана в тъмното и зачака.

Когато Оливър стигна до стълбите и вдигна поглед нагоре, първото, което видя, беше Лесли. Закова се на място, вперил поглед в нея.

— Слез долу, Лесли — помоли я той с някак напрегнат глас. — Трябва да поговорим.

— Как успя да влезеш? — с пресъхнало гърло проговори тя.

— През гаража. Ключалката не ме затрудни особено.

— А знаеш ли, че това се нарича „влизане с взлом“? Още един от твоите таланти, за който си... пропуснал да споменеш.

— За твое сведение — смути се той, но това не му попречи да свали палтото си, — ключалката ти изобщо не струва. И не би затруднила никого. Дори се учудвам, че съм първият, който се вмква оттам.

— Има алармена инсталация.

— Така ли? Не съм забелязал.

— Защото не беше включена — уморено въздъхна Лесли.

— Страхотно! Агентите от застрахователната компания направо ще изпаднат във възторг. Сериозно ли мислиш, че онова райберче на предния прозорец ще стресне крадците?

— Е, теб нали не те стресна. Но интересно какво щеше да правиш, ако алармената инсталация се беше включила и се беше оказал обкръжен от полицаи...

— Щях да им кажа истината — сви рамене Оливър.

— Аз пък щях да отрека, че те познавам.

— Слез долу, Лесли! — неволно повиши глас Оливър. — Искам да виждам лицето ти, когато разговаряме, а не да се вирам в тъмното, проточил шия нагоре, като последен глупак...

Тя отчаяно стисна перилата на стълбата и отвърна привидно спокойно:

— Че защо ти е необходимо да ме виждаш? За да наблюдаваш реакциите ми и да настройваш по тях собствените си отговори? За да следиш емоционалното ми състояние и да атакуваш слабите ми места? За да...

— Лесли! Слизай долу! — избухна изведнъж той, но се овладя и продължи по-спокойно: — Моля те! Денят не беше лек и за двамата ни. Аз също съм уморен и не съм искал всичко това да се случи...

— Оставаше и да си искал — язвително подхвърли Лесли. — Ти, разбира се, си се надявал играта да продължи, било ти е забавно...

Оливър не каза нищо, само я погледна... После рязко се отправи към барчето. Лесли бавно тръгна надолу по стълбите.

Срещнаха се на долната площадка. В ръцете на Оливър имаше две чаши. Подаде ѝ едната, тя я пое мълчаливо и влезе в хола. Нарочно избра него — липсваше му уюта на малкото кабинетче. Беше просторен, прохладен и... някак строг. Създаваше търсеното от нея чувство за дистанция. Лесли доволно се намести в едно от креслата и гордо вдигна глава — вече беше готова да изслуша Оливър.

Чакаше търпеливо, твърдо решена да не го предразполага с разговор. Чувстваше се слаба, безпомощна и... уязвима. Странно, когато се раздели с Жо Дюран, беше в много по-отмъстително настроение — гневна, силна, безмилостна. А сега сърцето ѝ пърхаше тревожно и плахо.

Оливър отпи от виното, разхлаби вратовръзката си и разкопча яката на ризата. После погледна Лесли и тихо каза:

— Смятах да ти кажа... този уикенд.

— Сериозно ли? — изречено с тъжна насмешка това изобщо не приличаше на въпрос.

Оливър прикова поглед в нея и се опита да обясни:

— Искях да ти кажа едва когато останем само двамата, откъснати от света. Боях се, че ще избягаш и няма да поискаш дори да ме изслушаш... Както виждаш, бил съм прав.

— А ти какво очакваше? Да вися и кротко да чакам някакво обяснение? А и тогава важното беше да се погрижиш за Даян.

— А ние двамата?

— Какво „ние двамата“? — тя механично отпиваше от виното, без да усеща нито вкуса, нито сгряващата му топлина. Подви крака под себе си. — Защо питаш мен? Ти си този, който съсипа всичко!

— Само ако ти го приемеш така. Грешката ти е, че ме сравняваш с Жо Дюран, Лесли. А аз не съм ти сторил нищо лошо. И изобщо не съм искал да ти причиня болка.

— О, да! Само ме излъга.

— Не съм те лъгал!

— Каза, че си фотомодел. А не психиатър!

— Наистина съм фотомодел. И ти го знаеш. Казах ти, че го правя за удоволствие. И това е самата истина. А че съм психиатър... За това изобщо не е ставало дума.

— И това според теб не е лъжа?

— На практика не е.

— Всъщност, Оливър, ти гледаш да изклинчиш. Накара ме да... О, по дяволите! — извърна глава, за да скрие сълзите и почти пресуши чашата си.

— Какво те накарах?

— Няма значение.

— Не ме разочаровай — подразни я той. — Мислех, че винаги казваш това, което мислиш. Явно съм се излъгал. Ти ли си същата жена, която направо ме попита защо толкова държа да остана във вилата, вместо да си намеря някой хотел?

— А може тази жена да се е уморила да я лъжат. Може да е решила, че няма смисъл да се доверява никому.

— Глупости! — избоботи гласът му. Надвеси се над нея. — Въпросната жена просто чувства, че гордостта ѝ е наранена, а е толкова уязвима, защото е влюбена и...

— Не е вярно!

— Така ли? — измърка той, почти допрял устни до бузата ѝ.

Тя затвори очи, безсилна да устои на познатата топлина, която се излъчваше от него. Пое с пълни гърди неговия дъх на чисто и свежо и се отдаде на насладата. Толкова дълго беше чакала този ден!

— Изобщо не е влюбена — повтори обаче упорито. Щом Оливър можеше да лъже, защо и тя да не може?

— Обичам те, Лесли! — прошепна той със затворени очи, като вдъхваше сладката ѝ близост. Толкова силно я желаше!

— Не! — изведнъж извика тя, рязко го отблъсна, скочи от креслото и профуча край него. — Не! — цялата трепереше. — Защо ми го казваш чак сега? Имаше достатъчно време да го направиш! Вече е много късно! Не мога да ти повярвам! Изобщо не искам да те слушам!

— Лесли... — тръгна към нея.

— Не се приближавай! — отстъпи към стената. Оливър продължи напред, тя опита да се изплъзне, но се озова направо в железната му прегръдка. — Пусни ме! Изобщо не ме докосвай!

— Трябва най-после да ме изслушаш! — изръмжа, после изведнъж изстена от болка, защото Лесли го беше ритнала по глезена. Но вместо да я пусне, я стисна още по-здраво, измъкна от ръцете ѝ чашата и продължи: — Стига детинщини, Лес!

— Сигурно си свикнал с подобни прояви — скърцаше със зъби и отчаяно се мъчеше да се освободи. — Нали си специалист в овладяването на разни пристъпи! Най-добрият! — колкото и да се извиваше, не успя да се измъкне от ръцете му, нито да го нарани отново.

— Казах ти, че не съм Жо Дюран! Няма да успееш да ме сригаш в слабините. Изобщо не исках... да употребявам насилие, ала трябва да ме изслушаш! — замъкна я на дивана.

— Дано все пак не съм те повредила! Тогаво какво ще стане със скъпоценните ти пациенти?! И с Даян? Ами колко ще страдат обожателките ти, като не те виждат вече по рекламите?

Той я притисна в ъгъла на дивана.

— Пет пари не давам за тях! Така че ще трябва да ме изслушаш, ако ще и да ми издереш очите! Избирай сега — да те вържа ли или ще се държиш прилично?

— Слушам те — промълви примирено тя.

Вгледа се в нея замислено, после се изправи. Пое дълбоко дъх, отдръпна се и застана с гръб към нея, пъхнал ръце в джобовете си. След малко заговори:

— Когато Тони ми предложи да прекарам една седмица на вилата, идеята ми се стори страхотна. Чувствах се изморен. Имах

нужда от почивка. После ми каза за теб и малката шега, която беше замислил и... Не видях в това нищо лошо! Реших, че е доста забавно и... съвсем безобидно. Тони каза, че си напълно независима и присъствието ми изобщо няма да ти пречи. Очаквах само да се посмеем първия ден и... толкова.

— А резултатът надмина всички очаквания — процеди Лесли.

— Вярно е. Не очаквах, че едно сладко виолетово елфче ще ме събуди с кихавица вместо с целувка.

— Сладко ли? — свъси вежди Лесли. — И ти реши, че ще го свикнеш да ти носи пантофките, като му подсвирнеш или му подхвърлиш парченце бисквита.

— Не — усмихна се той. — Сладко и нежно като цвете... Сякаш беше дошло направо от страната на приказките.

— Хайде стига, Оливър! Бях скапана и обляна в пот и се чувствах така, сякаш излизах от ада!

— Така или иначе — пристъпи към нея, — разбрах, че трябва да се погрижа за теб. Нали знаеш какво е да почувстваш, че някой има нужда от теб?

— Ти май не можеш без това, а? Свикнал си да се обграждаш с тълпи нещастници, които... имат нужда от теб.

— Говорех за себе си като човек. Не като лекар. И ти много добре ме разбра.

— За да е завършен образът на най-хармоничната личност?

— Чудесно ще си подхожда с образа на най-твърдата и независима жена. Не ти прилича да си злобна, Лес!

Нямаше какво да отговори. Той беше прав. Смутено сведе поглед и Оливър продължи по-меко:

— Ти сама вече си беше създала представа за мен — аз бях мъжът от рекламите. Честно казано, направо си вирнах носа — Лесли отвори уста и се опита да каже нещо, но той я спря. — Почакай, Лесли. Не ти се подигравам. Благодарение на теб, се видях в по-различна светлина. И ми хареса. Дори имах нужда от нещо такова, повярвай ми.

— Не мога да повярвам! — изглеждаше доста озадачена. — Не разбирам какво лошо има, че си психиатър?

— А според теб какво му е хубавото?

— При мен... Случаят е по-друг, Оливър. И отношението ми е чисто субективно, без никакво логично основание. Докато, виж,

обективно погледнато, дори ги уважавам, както и всички лекари. Направо им свалям шапка. Тяхното следване... не е шега работа.

— Все пак ти благодаря — иронично я погледна той, после продължи съвсем сериозно: — Има и по-лошо. Повечето хора ме подозират в нездраво любопитство или пък избягват погледа ми, убедени, че чета мислите им, а това никому не е приятно. Или са убедени, че един ден ще бъда по-зле и от пациентите си... В отношението си към психиатрите обикновено хората се делят на две категории. Едните се отнасят с нас като с прокажени — избягват ни, боят се от нас. А другите точно обратното — нямат търпение да ни засипят с проблемите си. Нямах представа колко досадно може да бъде.

— Не обичаш ли работата си?

— Обичам я, когато работя. Но не и по двадесет и четири часа в денонощието. Не и когато искам да си почина. Не и когато съм на гости у приятели или на театър, или на вечеря — свъси вежди. — Разбираш ли сега колко е потискащо навсякъде да виждат не човека, а табелката „Доктор Еймс, психиатър“? Разбираш ли какво облекчение е понякога да забравиш за професията си? — беше повишил глас от вълнение, ала изведнъж заговори по-тихо: — Ето защо не бързах да те извадя от заблудата. В края на краищата, това си беше моята почивка и имах право да ѝ се насладя. Чувствах се безгрижен, весел, млад и на драго сърце приех новата си самоличност.

Изглеждаше напълно искрен и Лесли почти... му повярва. Преди му вярваше напълно, а какво се оказа? Още не можеше да се отърси от преживяното унижение.

— Но ти ме остави да наприказвам такива глупости! И за многото жени, с които си бил, и за това, че скоро ще остарееш за фотомодел... Не мога да си спомня всичко! Даже те попитах дали родителите ти не се срамуват от това, с което се занимаваш...

— Тогава ти отговорих съвсем честно. Родителите ми наистина се гордеят с мен. А аз, освен всичко друго, наистина се снимам като фотомодел. Вярно, че това е само хоби, но от него си докарвам доста пари. Никога обаче не се бях чувствал като звезда в рекламата. Ти реши така, а аз просто не си направих труда да те опровергая — пое дълбоко дъх и се приближи до камината. Облегна се на студената решетка, загледа се в изстиналата пепел и продължи: — Снимките

винаги са били за мен един вид... бягство. Нещо по-различно, леко и освежаващо. От време на време имам нужда и от това. Ала от самото начало трябваше да ти кажа всичко.

— Трябваше... А защо не го направи?

Погледна я с изражение на разкаяно хлапе. Тя едва се сдържа да не изтича и да го прегърне.

— Защото отначало ми беше много забавно да играя ролята, която ми беше отредила. После започна да ми омръзва. Но вече бях отишъл твърде далеч, а и бях разбрал колко много означаваш ти за мен. Ти, която мразиш лъжата повече от всичко на света...

— И точно затова, защо не ми каза?

— Точно затова не ти казах. Уплаших се да не те изгубя! — избухна той.

— Уплаши се? Ти? — не се сдържа и го подразни Лесли.

— Да! Уплаших се! Аз! Защото вече бях разбрал, че те обичам! И че имам нужда от теб. И че много те желая... И че ти си тази, която съм чакал цели тридесет и девет години. Така че не можех да си позволя да те изгубя! Точно когато всичко обещавахе да бъде толкова хубаво. Освен това не знаех как ще реагираш, когато научиш, че съм психиатър. Възможно беше това... да усложни нещата. От друга страна, чувствах, че не е редно да премълчавам такова нещо — безпомощно разпери ръце. — Както виждаш, не ми беше лесно да реша какво да правя. А дните си минаваха и затъвах все повече. Накрая собствената ми шега ми излезе солена... Не мисли, че ми е било много приятно да те заблуждавам. Измъчвах се, но, по дяволите, изобщо не знаех как да постъпя! — дишаше тежко, а ръката му стискаше решетката така, че кокалчетата на ръката му бяха побелели. А когато видя посърналото лице на Лесли, се ядоса на себе си още повече. Толкова я обичаше, а й беше причинил страдание! — Опитвах се да ти кажа, Лесли. Няколко пъти опитах, Бог ми е свидетел. Но ти не ме оставяше да довърша и това беше... добре дошло за мен. А имаше моменти, когато направо се питах дали вече не знаеш. Помниш ли, веднъж на шега ме нарече „доктор Еймс“? Друг път ме помоли да забравя за малко навика си да разлиствам и анализирам нещата... — тръгна към нея, ала тя се отдръпна и застана с гръб към него, обърната към тъмния прозорец. Господи, та нали това беше *неговата* Лесли, жената, която обичаше!

— Спомням си — изведнъж заговори тя — как веднъж предположих, че Тони ти е платил, за да ме забавляваш. Ти се засмя и заяви, че никой не ти плаща през... свободните часове. И аз реших, че говориш за работата си като фотомодел. Господи, толкова исках да ти вярвам! — поклати глава и продължи отчаяно: — А какво излезе? Бях се заклела, че след онази история с Жо, никога вече няма да допусна мъж да ми влезе под кожата. Че никога вече няма да се хвана на въдицата. А се оставих да ми завъртиш главата. И ти повярвах... сляпо.

Оливър прекоси стаята с широки крачки и застана плътно зад Лесли, но без да я докосва.

— Любовта е сляпа... — опита да се усмихне той.

— Освен това сигурно е няма като риба... — изсмя се тя.

— Не е няма. Ако беше няма, как бих могъл да ти кажа, че те обичам, Лесли? А ти, ако не беше толкова обидена и ядосана, също щеше да си ми го казала досега...

— Как няма да съм обидена и ядосана? — огромните виолетови очи го гледаха умолително. — Чувствам се предадена...

— О, Лес! — в гласа му прозвуча болка. — Само не мисли, че съм те предал! — протегна ръка да я погали, ала Лесли се дръпна. — Аз съм си все същият човек! Щом можеше да обичаш фотомодела, защо да не можеш да обичаш психиатъра? С какво съм по-различен сега?

— Не съм обичала фотомодела! — извика Лесли, ядосана на себе си. Имаше нужда да го докосне, да се приюти в прегръдките му, да намери топлина и забрава. — Просто... се поддадох на очарованието на острова. Там дори въздухът е наситен с романтика! И да не беше ти, пак щях да се влюбя... в някой друг! Да, обаче... Магията се разруши! Това е!

— Затова ли мълча по време на обратния път? Затова ли с такава радост прие да прекараме уикенда заедно? Затова ли ми се отдаде с толкова нежност и, ако сега те грабна и те занеса горе, пак би го направила? Ти не спиш с всеки срещнат. Забрави ли?

Сърцето ѝ отчаяно заби. Дали защото беше много добър психиатър или просто — много наблюдателен мъж, този човек ѝ задаваше съвсем целенасочени въпроси. Но тя нямаше да се предаде лесно!

— Както знаеш, ти си доста добър в леглото — започна тя и сама се удиви на хладния си глас. — А може и аз да съм имала нужда да избягам от утвърдения си образ — колко спокойно говореше, а в гърдите ѝ бушуваше същинска буря! — Може да ми е било омръзнало да бъда скромната разумна детска учителка. Може за мен да е било истински празник да прекарам с теб една седмица на острова... Може дори да съм съжалявала, че почивката е свършила толкова скоро. И затова да съм приела поканата ти за уикенда. Може и аз да съм си... поиграла, да съм направила малко бягство, а?

Успя! Най-после успя! Оливър изведнъж се стегна и се отдръпна от нея като ударен.

— Не ти вярвам!

— Ти си знаеш. Е, донякъде си прав — след като двама души са си поиграли някой и друг ден, вече става много трудно да отделиш истината от лъжата. Но мисля, че вече трябва да си вървиш. Играта свърши — заяви тя, без да го поглежда.

— А, не! — изведнъж извика Оливър, рязко я обърна към себе си и я разтърси. — Не ти вярвам, Лесли! Приказвай си каквото искаш, но не можеш да ме заблудиш! Добре те познавам!

Тя опита да се измъкне от желязната му прегръдка и заговори, докато отстъпваше към вратата:

— А ти какво искаш, Оливър? Да повярвам на всички онези глупости, които ми наговори за психиатрите? Защото, ако искаш да знаеш, и аз съм жив човек и имам тайни като всички останали... И не ми е приятно някой да ме вижда като на длан! — краката ѝ се подгъваха и тя потърси опора в дръжката на вратата. — Сега си върви или ще извикам ченгетата да те арестуват за влизане с взлом. А това ще навреди на професионалната ти репутация! И на двете!

Той я изгледа втренчено. Не вярваше нито дума от това, което чу, обаче опитите му да спре Лесли само още повече я разпалваха. Трябваше да има начин да успее. Ако можеше да размисли спокойно. Но той не беше в състояние да го направи — изразходваше цялата си енергия само за да запази спокойствие. Взе палтото си и тръгна с наведена глава към вратата, като промълви:

— Това не е краят, Лесли.

— Ще видим — прошепна тя, а душата ѝ се гърчеше от болка.

Оливър само поклати глава. Протегна ръка да я погали, ала Лесли отново опита да се отдръпне. Този път обаче той я изпревари и успя да разроши косата ѝ.

— Не, Лес. Онова, което двамата с теб преживяхме на Сейнт Бартс, не беше само игра и ти го знаеш. Уверил съм се, че повечето хора прекарват целия си живот в очакване да им се случи нещо подобно. Аз вече знам, че точно ти си тази, която търся. Но ще трябва да почакам, докато и ти се увериш в това — лекичко прокара пръст по бузата ѝ.

Лесли искаше да се отдръпне, но се закова на място, останала без сили. Копнееше за този мъж, но той не трябваше да го разбере...

— На Сейнт Бартс аз най-последно намерих щастието, Лесли, и проклет да съм, ако го оставя да ми се изплъзне!

За миг тя помисли, че Оливър ще я вземе в прегръдките си. Разтвори широко очи и тежко преглътна. Но още преди да реши дали и този път ще се съпротивлява, той отстъпи назад, закопча палтото си и... си тръгна.

Тя гледа след колата му, докато се изгуби от погледа ѝ, после се качи в спалнята си и заспа, обляна в сълзи...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Цели две седмици от Оливър нямаше и следа. Това бяха две безкрайно дълги седмици, през които Лесли преосмисляше отново всичко казано и преживяно, всичко, което се беше случило. И докато се взираше в собствената си душа, все още очакваше Оливър да се появи отнякъде. А че той ще се появи, в това нямаше никакво съмнение — беше забелязала как припламна погледът му, когато ѝ говореше за намереното от него щастие, и нейната женска интуиция през цялото време я държеше нащрек.

Отначало изпитваше гняв — ядосваше се на Оливър, че я беше измамил, а и на самата себе си — че се беше хванала на въдицата му. Болеше я много, защото като него беше повярвала, че най-после е намерила щастието, а той я беше излъгал и развалил всичко.

Жалко само, че там, на Сейнт Бартс, наистина бяха преживели... нещо по-различно от всичко, което ѝ се беше случвало досега. Нещо, което можеше да накара сърцето ѝ да бие лудо, нещо, което сега ѝ липсваше.

Всъщност винаги ѝ бе липсвало. Дори когато си мислеше, че най-после се е успокоила с работата, която обичаше, се оказа, че тя не е достатъчна. Лесли имаше нужда от дом, от съпруг, от свои собствени деца. И от любов, най-вече от любов, топлина и близост. Беше вече на тридесет години — не беше ли чакала достатъчно?

Нещо по-различно... Дори да е било само илюзия, то беше дар, истинска благодат. Сияние, неочаквано озарило нейния блед живот...

Към края на първата седмица гневът ѝ почти се беше стопил и бе отстъпил място на тъгата. Толкова ѝ се искаше да повярва на всичко, което Оливър ѝ беше казал последната вечер, но, уви. Не можеше. Страхуваше се отново да повярва и отново да остане излъгана. А бе преживяла нещо толкова хубаво! И сега сякаш губеше завинаги мечтата си, един приятел, жива част от себе си...

И се чувстваше самотна. Страшно самотна. Дори когато беше с децата, в нея пулсираше познатата болка. Единственото хубаво нещо

беше, че благодарение на грижите на Оливър, Даян започваше да се оправя. Лесли поддържаше постоянна телефонна връзка с Тони и нея. Бренда обаче подозираше, че с Лесли нещо не е наред.

— Гласът ти е някак странен, Лес — забеляза тя една вечер.

— Знаеш, че се тревожа за Даян.

— Не е само това.

— А какво друго?

— Ами... Оливър?

— Какво Оливър? — приглушено попита Лесли.

— Тони ми разказа всичко...

— Няма право!

— Той ти е брат. И се безпокои.

— Напълно излишно.

— Не личи... Поне по гласа ти.

— Моля те, Бренда! Нямам никакво желание да споря...

Но сестра ѝ не млъкваше:

— Той нещо по-различно ли е... Този Оливър?

Нещо по-различно... Лесли прехапа устни. И Бренда ли можеше да чете мисли като Оливър?

— Да — въздъхна тя. — Поне за мен.

— Тогава му го покажи, Лесли.

— Бренда!

— Добре де, добре. Все пак опитай.

— Опитвам — измърмори Лесли.

Лесли току-що се беше прибрала, когато на вратата се позвъни. Тя замръзна на мястото си — дали този път не беше Оливър, най-последно решил да се върне в живота ѝ? Не, беше само пощальонът, който ѝ връчи някакъв пакет и си замина.

Какво беше пък това? Нетърпеливо разкъса хартията и след малко държеше най-сладкото плюшено коте, което беше виждала, откакто беше на седем години, и едно друго котенце, досущ като това, замина към пералнята, за да не се върне никога повече... Казваше се... Джигс. Тя се усмихна и поклати глава. После зачете картичката, която придружаваше подаръка:

*„Не е само детска играчка,
която да гушкаш и мачкаш,
а мъничко коте, което,
знам, ще ти грабне сърцето.
И на което завивдам,
че може все да те вижда.“*

С обич,
Оливър.

Краката ѝ отмаяха. Отпусна се на най-близкия стол, притиснала котето до гърдите си, и... заплака.

Мина още една седмица. Вечер Лесли заспиваше сама, прегърнала котето. Всъщност дълго не можеше да заспи.

С течение на времето дори успя да свикне с мисълта, че Оливър е психиатър. Раздразнението ѝ отстъпи място на любопитство. Фотомодел и психиатър — ама че съчетание! Още на Сейнт Бартс винаги ѝ беше интересно да узнае нещо повече за живота на Оливър. Но никога не го разпитваше, защото ѝ беше някак неудобно. А той самият рядко се сещаше да задоволи любопитството ѝ...

Затова Лесли беше принудена да разчита предимно на въображението си и, както преди си го беше представяла да крачи из ателието си, небрежно наметнал халат, така сега го виждаше, облечен в строг костюм, седнал в кабинета си, наведен над бюрото, или заслушан в разказа на някой от своите пациенти...

Тя знаеше, че е еднакво внимателен към всеки от тях, винаги изпълнен със съчувствие и готов да помогне. Той умееше да предразполага хората, умееше да те накара да се почувстваш обичан, нужен, единствен и неповторим... Умееше, и още как!

Лесли успя да отпъди тази натрапчива мисъл и опита да си представи какво ли прави Оливър вечер, когато се прибере у дома. Той живееше в един от най-хубавите квартали, можеше да си позволи почивка на Сейнт Бартс, както и да подарява златни огърлици с аметисти... Значи бе сред преуспяващите. Беше се издигнал с цената на собствените си усилия в един свят, от който тя винаги беше опитвала да избяга.

Дните минаваха, Лесли се люшкеше между надеждата и отчаянието, ту страдаше от отсъствието на Оливър, ту беше благодарна, че си е отишъл, ту се успокояваше, че той не е фотомодел, ту предпочиташе да е... Ту се гордееше с това, че с психиатър, ту настръхваше при мисълта, че това му позволява да знае какво става в съзнанието ѝ. Ту беше готова да му прости, ту си мислеше, че няма да го направи за нищо на света...

И се чувстваше все по-объркана.

Към края на четвъртата седмица мислеше за него не по-малко от преди. А приближаваше пролетта, всичко се пробуждаше за нов живот и любов и Лесли изпитваше по-остра от всякога болка.

Една сутрин Оливър ѝ изпрати букетче теменужки — весело ококорени, нежни и свежи... Картичката, написана с познатия, едър и стремителен, почерк, гласеше:

„Винаги когато видя теменужки, се сецам за теб и...
Не мога да им устоя. Ще се погрижиш ли за тях?
С обич,

Оливър“.

Това само влоши нещата. Всички чувства, тревоги, копнежи, съмнения се надигнаха в гърдите ѝ и забушуваха. А тя натопи букетчето и опита да се заеме с всекидневните си задължения.

Вечер се прибираше сама, както обикновено, но сега въкъщи беше някак по-различно. От вазичката на кухненската маса я гледаха теменужките. Оливър я беше помолил да се грижи за тях и тя им даряваше нежност.

Една дъждовна вечер в средата на седмицата, Лесли се прибра от работа и откри, че в мазето е станало наводнение. Опита да пусне старата помпа, предвидена за тази цел, ала напразно. Дълго се бори с нея, все по-отчаяна и обезкуражена. Блъскаше и натискаше проклетата машина.

Точно тогава на входната врата се позвъни. Обляна в пот, Лесли тихичко изруга и се втурна нагоре по стълбите, като изтриваше в движение мръсните си ръце. Изправи се на пръсти, надникна през прозорчето в антрето и видя едра мъжка фигура, застанала пред

вратата. Слава Богу, беше спасена! Пребори се с цял куп ключалки и отвори.

Пред нея, в локва от дъжда, стоеше не друг, а самият Оливър. Лесли бързо го пусна да влезе.

— Здравей! — той съблече мокрото си палто. — Брр! Вали като из ведро! Извинявай, че нахълтах така...

— Слава Богу, че дойде, Оливър! Разбираш ли от водни помпи? — пое палтото му.

— Моля?

— Проклетата водна помпа! — поведе го право към мазето. — Имаш ли представа как се задвижва това чудо? Дали пък не се е повредила? — прескачаше по няколко стъпала наведнъж и подвикваше на смаяния Оливър, който я следваше. — В мазето вече е същински потоп, още малко и водата ще залее пещта, тогава ще остана без отопление и...

— Чакай малко. Нека да погледна.

Оливър клекна и се загледа в странната машинария. После съблече пуловера си, подаде ѝ го, нави ръкавите на ризата си, хвана помпата и започна да оправя нещо.

— Просто не мога да повярвам — говореше тя като на себе си. — Два пъти в годината идват техници да проверят помпата. Последния път ми казаха, че всичко е наред... Ти как мислиш? Трябва ли да повикам водопроводчика?

— Мисля — изпъшка Оливър, — че последния път са дръпнали ръчката надолу и сега тя е заяла. Чакай малко... Ето! — едно последно усилие и помпата се задвижи. Оливър се изправи, като изтръскваше водата от ръцете си.

— Значи помпата не е била включена — поклати глава Лесли. — Няма що, хубава първоаприлска шега. Чакай, сега ще ти донеса кърпа — и тя понечи да се втурне към стълбите, но Оливър я задържа.

— Кърпата може да почака. Аз обаче не мога... — и я притегли към себе си.

Едва сега тя действително осъзна присъствието му. Той беше тук. Все пак дойде. Освен ако... не беше още една първоаприлска шега.

— Хей, Лес! Не гледай така страшно. Искам само да те целуна.

Бе смаяна, ала не направи опит да го спре. Дали той подозираше каква борба се водеше в нея? „Обичам го. Не го обичам. Имам нужда

от него. Не е вярно, нямам. Вярвам му. Не, не му вярвам. Желая го. И това не е вярно. Вярно е...“

Целувката ѝ върна онези топли, волни като птица дни. Наистина ли бяха минали цели пет седмици от последната ѝ среща с него? В тези първи мигове в нея говореше само сърцето и тя отвърна на жадната му целувка. Той зарови устни в косата ѝ.

— О, Лес, откако мечтаех за това... — после се отдръпна и я погледна.

Очите му си бяха такива, каквито ги помнеше още от Сейнт Бартс — топли и омагьосващи. Лесли извърна глава, сякаш да се предпази от техния огън, и притисна до гърдите си пуловера на Оливър. После се изкашля неспокойно и измърмори:

— Все пак трябва да ти донеса някаква кърпа — и се втурна нагоре по стълбите.

Усмихна се, загледан след нея. Ръцете му бяха вече съвсем сухи, но тя имаше нужда да дойде на себе си. Какъв късмет бе помпата! Беше напрегнат и нямаше настроение да разбива ключалки и да прескача през прозорци. Бе имал дълъг уморителен ден, а навън беше дъждовно и мрачно. Почти се беше надяван да се случи някакво чудо. Лесли бе имала достатъчно време да премисли всичко и беше получила достатъчно доказателства, че не я е забравил. Сега беше настъпил решителният миг...

— Ето, вземи — тя му подаде кърпата. После се облегна на вратата и зачака той да заговори пръв.

Но Оливър не бързаше. Не беше сигурен как ще приеме думите му. Избърса се най-спокойно, оправи ръкавите си, взе пуловера... Лесли го наблюдаваше търпеливо, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Бе все така красив, може би дори още повече. От дъжда косата му изглеждаше потъмняла. Като че ли беше поотслабнал...

— Ето — подаде ѝ той най-сетне кърпата. — Благодаря ти.

— Аз ти благодаря. Ако не беше ти...

— ... щеше да е водопроводчикът — спокойно довърши той.

— Е — смутено въздъхна тя, като избягваше настойчивия му поглед, — все пак ти благодаря — не знаеше какво повече да каже. А толкова се радваше, че го вижда! Но защо се беше появил така изведнъж след цели пет седмици? Дали защото искаше да я види? Да можеше само да спре да се съмнява, да повярва, че му е липсвала...

— Как си, Лесли?

— Добре — неуверено отвърна тя. — Благодаря ти за котенцето. И за цветята.

Оливър забеляза колко трудно ѝ е да се отпусне и реши да смени тактиката.

— Виж какво — бодро заговори той, — защо не излезем да се поразходим?

— В този дъжд?

— Защо не? Ако искаш, разбира се. Отдавна е време за вечеря, а май забелязах някакво ресторантче на десет минути оттук.

Тя кимна и прехапа устни замислено. И тук можеше да измисли нещо за вечеря. Ала да гледа Оливър Еймс, седнал в нейната кухничка, щеше да ѝ дойде твърде много.

— Е, какво ще кажеш, Лес?

— Не зная...

— Яла ли си нещо от сутринта?

— Не.

Това реши въпроса.

— Да тръгваме тогава. Тъкмо ще ми правиш компания. Ще хапнем и ще си поприказваме. После ще те върна с колата — тя все още се колебаеше и Оливър я подразни: — Хайде, няма да те изям.

— Да не мислиш, че ме е страх?

— Тогава защо да не отидем?

„Защото ме боли да те виждам... — помисли тя. — От друга страна, ме боли, когато не те виждам... Всъщност и аз не знам защо!“
А на глас рече:

— Да отидем, Оливър. Защо не?

В ресторантчето Лесли отново зачака той да заговори пръв. В края на краищата, щом беше дошъл, значи имаше да ѝ казва нещо. И наистина, сякаш в отговор на нейната мълчалива молба, Оливър го направи:

— Винаги съм искал да стана лекар — тихо започна той. — Още от малък. А към края на следването се ориентирах към психиатрията.

— Защо?

— Защо чак тогава ли? — намръщи се и поклати глава. — Ами защото мечтаех за нещо... по-блясково. Като например да стана

хирург. Щях да извърша невероятни операции, щях смело да експериментирам, щях...

— Какво се случи?

— Какво ли? Пълнен провал. Изобщо не ставах за хирург. Открих, че нито мога да оперирам, нито съжалявам за това. Скалпелът е само инструмент — студен и безразличен. А психиатърът няма нужда от никакви инструменти, освен от собствения си мозък. Това ми хареса. Беше предизвикателство за мен. Е, славата щеше да е по-малка, обаче щях да получа вътрешно удовлетворение.

— Запази ли се това... удовлетворение?

— Да, поне до голяма степен. Разбира се, имам и пациенти, на които, поради една или друга причина, не успявам да помогна. Затова пък, когато успея...

— Даян като че ли се оправя — прекъсна го тя, но изведнъж се сети: — Извинявай! Знам, че не бива да говорим за нея.

— Можем, стига с нищо да не накърняваме доверието между лекар и пациент. Наистина има напредък. Тя започва да излиза от черупката си — лекичко се намръщи. — Започна да ми се обажда доста често, което от една страна е нормално за човек в нейното състояние, който току-що е почувствал нужда от доверие... Но от друга страна, се страхувам да не стане... прекалено зависима от мен.

— Често говоря с нея и мисля, че няма причини за безпокойство.

— Да, тя наистина се оправя.

Лесли само кимна, защото изведнъж се замисли — каква ирония на съдбата, че Даян има пълно доверие на Оливър, а самата тя не може да се отърве от съмненията си. Може би точно с нея нещо не беше наред. Испита нужда да говори, за да не потъне в мрачни мисли.

— Значи ти харесва да се занимаваш с частна практика?

— Да.

— Като че ли не си много сигурен.

— Сигурен съм — този път гласът му звучеше по-уверено, но той замислено въртеше чашата с вино в ръцете си. — Само че не съм сигурен докога ще ми харесва. Виж, Лесли, два пъти седмично преглеждам пациенти в болницата „Белвю“ и като че ли предпочитам това пред частната практика.

— Защо? — знаеше, че частната практика се смята за по-престижна, да не говорим, че беше и по-доходна.

— Заради същото удовлетворение. Случаите са по-разнообразни, проблемите често пъти са по-сериозни. Някак чувствам, че от мен има по-голяма полза. А и тези пациенти никога не биха могли да си позволят да платят висока такса за частен преглед.

— Тогава защо изобщо се занимаваш с частна практика? — настоя Лесли. — В „Белвю“ биха те назначили на драго сърце.

— Така е.

— Тогава?

Той издържа на погледа ѝ.

— Заради парите. Заради парите, които ми носи частната практика.

Значи и той е като другите, помисли си тя. Откритието не я зарадва.

— Колко благородно! — заяде се с него.

— Просто е по-разумно — не се смути от насмешливия ѝ поглед той. — Искам да имам семейство, жена и деца, за които да мога да се грижа. Бих желал да ги водя в хубави ресторанти, да им осигуря хубав дом, да пътуваме, да ходим на театър, да им купувам подаръци... Вече десет години спестявам пари. След още няколко ще мога да си позволя всичко това. Тогава ще приема редовно място в някоя болница, все едно коя, без от това материално да пострада семейството ми.

Лесли почувства, че няма какво да отвърне. Този път не ѝ беше спестил истината. За голямо свое учудване откри, че уважението ѝ към него не е намаляло. Дори напротив.

— Разкажи ми за своето семейство, Оливър — помоли тя.

И той ѝ разказа за родителите си, които цял живот се бяха блъскали, за да издържат него и сестра му, и на които най-накрая и той бе успял да помогне. Разказа ѝ за годините, прекарани в колежа, описа ѝ как преминават дните му, запозна я с някои от най-необичайните си случаи. Наблюдаваше го с все по-голям интерес, симпатия и съчувствие. От време на време и двамата избухваха в смях, който още повече ги сближаваше...

Във вторник, докато седяха в киното, допрели глави, и чакаха филма да започне, Оливър сподели за участието си в разследването на

някои криминални случаи и за книгата, която възнамеряваше да напише.

В събота се разхождаха, хванати ръка за ръка, извън града и весело бърбеха. Той ѝ разказа за неколцината си добри приятели, за своята любов към тениса, за мечтата си един ден да обиколи с яхта Средиземно море.

Следващия понеделник Оливър настоя да я заведе на приема, който сестра ѝ Бренда даваше по повод някаква годишнина от създаването на първите компютри в тяхната фирма. Лесли нямаше желание да ходи. Подобни събирания я отегчаваха до смърт. Но под натиска на Бренда и Оливър най-накрая се предаде. Оказа се, че в компанията му дори подобно мероприятие се превръща в истински празник. Единственият по-неприятен момент беше, когато се натъкнаха на Даян и Брад. Даян изглеждаше смутена, потисната и нервна в тяхно присъствие. Оливър се държа любезно и с лекота, а Лесли забрави за случилото се, още щом излязоха от салона...

През тези първи пролетни дни сърцето и преливаше от любов. Оливър беше внимателен и искрен, говореше за всичко друго, но не и за... любов. Изобщо не споменаваше за това. След всяка среща я изпращаше до дома ѝ, прегръщаше я, усмихваше ѝ се нежно и си тръгваше, без дори да я целуне. Като че ли вече не изпитваше физическо привличане към нея.

Иначе се виждаха често. Всяка вечер ѝ се обаждаше, просто за да си поприскават, да чуе как е минал денят ѝ, да ѝ разкаже за своя... Някой път усещаше умората в гласа му, опитваше се да го утеши, да го разведри... Но никога повече не ѝ каза, че я обича. И, разбира се, тя не смееше сама да заговори за това...

— Здравей, мила.

— Здравей!

— Как мина денят ти?

— Ммм... Горедолу. Три дечица се разболяха и трябваше бързо да ги изпратя вкъщи. Тоест закарах ги. Затова пък днес се срещнах с онази жена, която ще започне от есента. Много ми хареса.

— А дали ще хареса и на децата?

— Така мисля. Оставих я при тях, докато обикалях с колата. И се убедих, че наистина е добра. Много е сърдечна.

— А има ли опит?

- Уха! Отгледала е шест деца! Ей, а ти как я караш?
- Не е зле.
- Какво стана с човека от болницата, онзи, който си блъскаше главата в стената?
- Укроти се. Сега докараха един танцьор на степ.
- И танцува ли?
- Не спира. Слушай, Лес. За уикенда в Бъркшир... Какво ще кажеш, да опитаме пак, а?
- Наистина ли?
- Защо не? Само ако искаш, разбира се.
- Искам! И още как!
- Добре тогава. Петък, в шест.
- Нека да е в шест и петнадесет. Малко съм суеверна.
- Добре. До петък тогава!
- Довиждане, Оливър...

Този път за малко да стане... Той ѝ се обади в пет и половина. Гласът му беше необичайно напрегнат. Лесли веднага разбра, че нещо се е случило.

- Какво има, Оливър?
- Възникна... един проблем. Страхувам се, че ще се забавя.
- От кабинета ли се обаждаш? — можеше да мине да го вземе.
- Не.
- От болницата?
- Не — за пръв път отговаряше така неохотно. Наистина ставаше нещо сериозно.
- Ще ми кажеш ли какво се е случило?
- Получи се едно усложнение, свързано с Даян, Лес — тихо отвърна той.
- О, не! Какво ѝ е?
- Всичко ще се оправи, мила. Тя просто... се държи малко странно.
- Там ли си сега?
- Да. Виж какво, това може да отнеме доста време. Защо не звъннеш малко по-късно, когато самият аз ще бъда наясно...
- Оливър!

— Моля те, Лес, не ми задавай повече въпроси! — гласът му звучеше настойчиво. — Поне засега. Знаеш откога чаках тази вечер. Едва ли мислиш, че ще ми е приятно, ако заради Даян всичко се провали. Ако искаш, нека ти се обадя аз.

— Добре.

— И, Лесли?

— Да?

— Обичам те!

— И аз те обичам!

Оливър помълча, връхлетян от някакво огромно, необяснимо отчаяние, и глухо повтори:

— Ще ти се обадя.

Когато затвори телефона, в очите ѝ имаше сълзи. Оливър изглеждаше сломен... И ѝ каза, че я обича... Какво се бе случило?

Всичко беше много объркано, но Лесли изведнъж усети, че е повярвала на Оливър безрезервно, веднъж завинаги. Нищо друго нямаше значение. Сега вече знаеше какво да направи.

След половин час пристигна у Даян. За нейно огромно смайване паркингът беше задръстен от коли. Колата на Даян, на Тони, на Оливър, на Бренда... И още една... Прехапа устни и позвъни.

Задъхана, Бренда ѝ отвори вратата със замах.

— Лесли, ти пък какво правиш тук?

— Ами ти?

— Дойдох да помогна.

Лесли мина покрай нея и в движение свали палтото си, като се оглеждаше. Къде бяха всички? Какво е направила пак Даян? Чу гласове в хола и се отпрати натам.

— Лесли, моля те, почакай! — опита се да я спре Бренда, но Лесли вече стоеше на прага, а всички погледи бяха приковани в нея.

Това, което видя, на пръв поглед приличаше на мило семейно събиране. Нямаше хаос, нямаше сълзи. Само някакво напрежение бе изпълнило стаята — като предчувствие за буря, която всеки момент щеше да се разрази. Даян, с невъзмутимо и предизвикателно изражение, се бе разположила царствено в едно кресло. Съпругът ѝ стоеше прав зад нея като верен страж и гледаше свирепо. На дивана пък седеше някакъв непознат мъж, зализан и доста неприятен. Той стана противен на Лесли още от пръв поглед. Тони развълнувано

крачеше насам-натам, а някак встрани от цялата групичка, до прозореца стоеше Оливър. Лицето му не издаваше нищо. Единствено Лесли забеляза стиснатите му устни, сянката на умора на челото, прекалено изправената му стойка... Тя се обърна към него и прошепна едва чуто:

— Какво става тук?

— Не трябваше да идваш — мрачно отвърна той, но Даян го прекъсна гневно:

— А защо? Тя трябва да знае! Всички трябва да знаят, а най-вече тя! Нали си е изгубила ума по теб! Мисля, че има право да научи.

— Даян! — срязва я Тони. — Достатъчно!

Очите на Даян започнаха да хвърлят мълнии.

— Когато вестниците гръмнат, така или иначе, ще научи! Нали ти е сестра, защо искаш да криеш от нея?

— Какво иска да скрие? — с мъка промълви Лесли. — Какво криете всички? За какво изобщо говорите? — погледът ѝ безпомощно се спря на Оливър. Той мълчеше.

Затова пък Брад отговори:

— Както изглежда, твоето приятелче никак не си губи скъпоценното време. Опитал се е да прелъсти жена ми!

Очите на Лесли се разшириха от изненада.

— Моля? — едва промълвиха устните ѝ.

Тогаваше се обади Тони с тих, някак равен глас:

— Даян обвинява Оливър, че е злоупотребил със служебното си положение. Твърди, че е направил опит да я изнасили, като го представил за... финален етап от провежданото лечение.

— Що за глупост? — възрази Лесли с учудващо спокойствие. — Оливър никога не би го направил!

— Значи аз лъжа?! — извика Даян. — Слушай, той ти е замаял главата, както направи и с мен! Само че аз не съм хлътнала по него и този път номерът не мина!

Лесли преглътна тежко и отвърна все така спокойно:

— А какво казва в защита самият Оливър?

— Отричам — кратко отвърна Оливър.

— Е, ще продължи да отрича и пред съда! — гневно повиши глас Брад и се обърна към човека на дивана. — Решихме Хенри да ни представя...

— Какво ви става? — Лесли смаяна поклати глава. — Има ли поне един нормален човек сред вас? О, Боже, не че от Даян човек не може да очаква...

— Лесли! — рязко я прекъсна Оливър, после добави по-тихо: — Моля те... — очите му, вперени в нейните, продължиха недоизреченото: знаеш, че тя е болна, остави я да си говори, ще видиш, че всичко ще се оправи, вярвай ми, обичам те...

Тя кимна едва забележимо и се отпусна на най-близкия стол. Щеше да остане докрай.

— Е, добре — уморено въздъхна Тони. — Докъде стигнахме?

Брад заговори, като гледаше жена си с необичайна топлина, от която на Лесли ѝ се повдигаше:

— Даян разправяше как е било от самото начало. Та, както каза, скъпа...

— Какъв е смисълът от всичко това? — избухна Бренда. — Какво всъщност искате вие двамата? Да ви плати за... нанесени щети? За пари ли сте закъсали?

— Въпросът е принципен — намръщи се Брад. — Оливър се опита да разруши брака ни и сериозно влоши състоянието на Даян.

— Чакай малко — обади се Оливър. — Не бъркаш ли нещо? Всичко тръгна оттам, че бракът ви се разпадаше, а състоянието на Даян едва ли можеше да бъде по-лошо. Ако си спомняш, през спалнята ви сякаш беше минала вихрушка... Едва тогава се появих аз. Дойдох, защото ме повикахте.

Брад продължи със същия суров тон на обвинител:

— Сега не говорим за това, което е било, преди да се появиш, а за това, което се е случило заради теб!

— Само че в съда ще искат да знаят как и защо съм се забъркал в цялата тази история — кротко забеляза Оливър. — Ще се интересуват какъв е бил бракът ви, преди аз да се появя, какво е било психическото състояние на Даян... Наистина ли държите жена ви да преживее всичко това?

— Като знам, че след това ще загубиш разрешителното си да практикуваш лекарска професия, наистина държа.

— Това няма да стане, Брад. Никой няма да ми отнеме разрешителното без доказателства и при тези абсурдни показания.

— Жена ми ще свидетелства срещу теб. Какво повече от това? Съдиите днес винаги са готови да защитят една жена, която е била изнасилена, нали, Хенри?

— Жена ти не е била изнасилена! — нетърпеливо възрази Оливър. — Един скандал е всичко, което можете да постигнете! Големи заглавия във вестниците и... куп клюки!

— Да се вдигне шум ще бъде напълно достатъчно — меко отбеляза Даян. Тя се усмихна на Лесли и сбърчи нос. — Не бих желала да ме виждат в компанията на тип със съмнителна репутация и при това без работа, а ти, Лес?

— Съвсем си откачила — прошепна Лесли.

— Даян — намеси се Бренда, — не смяташ ли, че вече е време да спрете? Един такъв скандал ще навреди на компанията и ги го знаеш.

— Не и ако аз съм потърпевшата.

— Но не си! — търпението на Тони също се беше изчерпало. — Бренда е права. Стига с тези глупости!

— Значи глупости?! — закрещя Даян. — Естествено, не ти си изнасиленият!

— А да не би ти да си изнасилената? — осведоми се Тони с медено сладък глас.

— Да! — Даян вирна брадичка. — Той го направи! Може би дори не съм единствената! Може би всяко хубаво момиче, което попадне в ръцете му... Не знам. Това е работа на съда. Но това, което причини на мен...

— И какво точно ти причини? — попита я Бренда най-безцеремонно. — Кажи де, какво? Хайде, разправи ни.

— Той ме прелъсти, за да завърши курса на лечението.

— Пфу! Звучи като изрезка от вестник.

— Но той ме прелъсти!

— Как те прелъсти?

— Бренда! — изхълца Даян.

— Обясни ми! Не ми стана много ясно.

— Той... — за първи път Даян се поколеба — Той... ме облада.

— Къде? — настоя Бренда.

— Почакайте малко — намеси се адвокатът Хенри. Гласът му беше противен като цялата му външност. — Не мисля, че моята клиентка с дължна да отговаря на въпросите ви.

— Вашата клиентка — войнствено пристъпи към него Бренда — случайно ми се пада сестра. А човекът, когото обвинява, случайно е много близък на другата ми сестра. Така че ще ѝ задавам такива въпроси, каквито намеря за добре! — и тя отново се обърна към Даян. — Кажете сега! Къде те облада!

Даян неспокойно се размърда, без да поглежда Оливър.

— В кабинета си...

— На бюрото ли? — попита я Бренда почти ласкаво.

— Не... На кушетката...

— На кушетката ли провежда той сеансите си?

— Не. Аз... Седях на един стол.

— И как се озова на кушетката?

Даян ставаше все по-неспокойна и раздразнителна. Приличаше на момиченце, което са хванали в лъжа и което се опитва да се измъкне, но само все повече се оплита в лъжите си.

— Той ми каза да легна, за да ми бъде по-удобно...

— И ти легна.

— Нали е лекар! И ти щеше да легнеш.

— И после ти каза да се съблечеш?

— Чакай малко — намеси се Брад, но Тони рязко го прекъсна:

— Остави я да отговори! Започна да става интересно.

— Въпросите станаха прекалено... лични — възрази Брад.

Ноздрите на Тони се разшириха заплашително:

— А чувствата, които засягате, не са ли прекалено лични? — пое дълбоко дъх и се обърна към Бренда: — Давай.

Тя незабавно продължи безмилостния си разпит:

— Какво стана, след като ти легна?

Даян заби поглед в килима.

— Той ми каза... Каза ми... — махна с ръка и потръпна. — Е... Сецате се какво!

— Не се сецам. Кажете!

— Опитай да си представиш, Бренда! Какво може да каже един мъж, когато се опитва да прелъсти една жена?

— Не мога да си представя. В живота ми е имало само двама мъже и никой от тях не се е опитвал да ме прелъсти на... подобно място. Защо просто не кажеш?

Даян се поколеба, намръщи се и стисна дръжките на фотьюйла:

— Наприказва ми... разни мили неща.

— Какви например?

Ако търпението на Бренда се изчерпваше, то Даян вече бе напълно изтощена. Тя впери яростен поглед в сестра си и занарежда:

— Каза, че... щяло да ми се отрази добре, че било най-съществената част от лечението... Каза още, че много ме желаел, че... щяло да ми хареса... — постепенно гневът ѝ отстъпи място на горчивина. — Каза, че Брад е бил луд да ме пренебрегва и да си има работа с всички онези жени, които не можели да стъпят на малкото ми пръстче... — скочи от мястото си с насълзени очи, без да забелязва внезапно разкривеното лице на съпруга си. — Каза ми, че още съм млада и... красива! Че ме обича! — огледа се и дръзко заяви: — Наистина беше чудесно! Той беше толкова мил, внимателен и нежен... — погледът ѝ, обърнат към Лесли, беше тържествуващ, изпълнен със злорадство. — Той наистина е добър любовник, Лесли! Много опитен и нежен... Не е егоист... като Брад... — изскърца със зъби тя, после се отпусна в креслото, отметна глава назад и, докато останалите я наблюдаваха със смесица от гняв, отчаяние и съжаление, промълви замечтано: — Кожата му беше стегната и гладка... Беше толкова силен и мъжествен... И ме желаше. Наистина ме желаше... И аз го желяех... — затвори очи и пое дълбоко дъх. — Винаги ще си спомням този аромат...

— Какъв аромат? — прошепна Лесли, поразена от представлението на сестра си.

Даян отвори очи и я погледна със съжаление.

— Неговият... На „Ом Премие“... — тя поклати глава. — Не всяко момиче може да се похвали с толкова красив психотерапевт...

— Той не употребява парфюм — тихо изрече Лесли.

— Моля? — извърна се към нея адвокатът.

Тя го погледна право в очите и натърти:

— Казах, че той никога не употребява парфюм. Знам го със сигурност, защото прекарах една седмица с него на вилата в Сейнт Бартс — обхваната от удивително спокойствие, тя се приближи до Оливър и го прегърна, после продължи: — А пък и не виждам причина да си слага парфюм — сълзите в очите ѝ още не бяха изсъхнали, но на устните ѝ играеше усмивка. Прошепна: — Обичам те, Оливър.

Той повтори думите ѝ като ехо и в този миг Лесли разбра, че всичко ще бъде наред...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Очарована, Лесли поглъщаше с очи тялото на сияещия Оливър. Беше чудесен! Тъмни, разрошени от любовта къдрици падаха на челото му. По страните му се забелязваше едва покарала брада. Носът му беше прав, устните — леко разтворени. Разхвърляните чаршафи едва прикриваха небрежно оголената плът на хълбока...

Със затаен дъх Лесли следеше изваяните мъжествени очертания на любимото тяло, чиято кадифена мекота вече така добре познаваше... Този мъж я вълнуваше не по-малко от преди. И винаги щеше да я вълнува. Погледът ѝ се плъзна по покритите със златисти косъмчета гърди и се спря на лицето му...

— Къде беше? — сънено промърмори той изведнъж и протегна ръце към нея.

За един-единствен миг тя премина разстоянието от банята до неговата прегръдка и, вече сгушена в него, промълви:

— Бях се загледала в теб... Спомнях си първия път, когато те видях...

— На Сейнт Бартс ли?

— Не, в списание „Мъжка мода“. Ти беше толкова красив... А аз така се бях заяпала в онази реклама, че Тони сигурно ме е помислил за луда. В погледа ти имаше детска чистота и уязвимост. Ти изглеждаше толкова самотен и влюбен, някак... трогателен. Направо изгарях от желание да те докосна!

— Дълго време изобщо не си личеше — подразни я той и я притисна към себе си.

— Знам — целуна топлата кадифено мека кожа.

— Защо се върна, Лес? Защо реши да останеш при мен?

Тя се замисли, заслушана в нощните звуци на Бъркшир. Бяха пристигнали късно през нощта и Оливър още не беше успял да ѝ покаже красивите хълмове. Но шепотът на вятъра в горските листа, крясъкът на нощните птици, шумоленето на тревите я изпълни с наслада.

— Мисля, че... Никога не съм си тръгвала... Не съм те напускала — призна тя, като милваше тялото му. — Още на Сейнт Бартс разбрах, че те обичам. Никога преди не бях изпитвала подобно чувство.

— Трябваше да ми кажеш.

— А ти каза ли ми?

— Не. Защото още не знаеше всичко за мен. Чувствах, че преди това нямам право да ти го кажа. Защото, когато узнаеше цялата истина, щеше да ме презреш, че не съм бил напълно искрен с теб, и всичко щеше да отиде по дяволите! За да ти кажа тези две думички, първо трябваше да спечеля цялото ти доверие. И да го заслужи.

— Но аз ти вярвах. Против волята си, но... ти вярвах.

— А каза, че не ми вярваш.

— Излъгах те. Бях обидена и ядосана. Чувствах се като пълна глупачка. Освен това, през цялото време ме беше измъчвала мисълта за всички онези блестящи жени, с които не можех да се сравнявам. А после, като разбрах, че си психиатър...

— Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Какво мога да имам против?

В тъмнината очите му лукаво проблеснаха.

— Ами... Самите психиатри са малко по-различни.

— Не и ти.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Разсъждаваш, почти толкова безпогрешно, колкото и сестра ми Бренда — когато Оливър я изгледа така, сякаш тя не беше с всичкия си, поясни: — Как иначе щеше да измислиш такъв великолепен план и да го приложиш толкова хладнокръвно? Говоря за тези кошмарни пет седмици... Ужасно ми липсваше и аз напразно се мъчех да си те представя по-черен и от самия дявол... А когато ми изпрати котенцето, сърцето ми щеше да се пръсне от радост...

— Хареса ти, нали? — прошепна Оливър и я погали. Кожата ѝ беше толкова нежна... — Всичко беше добре обмислено. Искях да ти дам достатъчно време да се успокоиш и да се увериш, че ти липсвам. Тогава щях да ти разкрия всичко за себе си, щях да ти дам възможност да ме опознаеш... Щях да те доведа тук и да започна ухажването от самото начало. Но в никакъв случай не трябваше да бързам и да

насилвам нещата. До тази вечер всичко вървеше по план... Сега имам чувството, че май избързах...

— И добре направи! — усмихна се Лесли.

— Всичко стана заради теб! Дори не можах да помисля — оправда се той и я погледна невинно.

— И през цялото време ти дори не ме целуна — продължаваше да се чуди Лесли. — Имах чувството, че си престанал да ме желаеш...

— Това влизаше в замисъла — намигна ѝ той. — Все някога щях да си наваксам. Всъщност тази история с Даян дори ни помогна — задвижи нещата.

Притиснаха се още по-плътно един към друг.

— Оливър, ще се оправи ли тя?

— Мисля, че да. Препоръчах на Тони един мой колега, много добър специалист. Вече трябва да се справи с Даян...

— Как мислиш, защо тя го направи?

— Защото ни видя заедно на приема у Бренда. По време на продължително лечение понякога се случва пациентката да си въобрази, че е влюбена в своя лекар. Та нали тя черпи от него сили и вяра в живота! А аз от известно време усещах, че Даян започва да става прекалено зависима от мен...

— Спомням си, ти ми спомена...

— Дори се принудих да съкратя сеансите от три на два пъти седмично. Може би това допълнително я е стреснало. Пък и все се тревожеше за онова копеле Брад. А когато една жена се чувства нежелана и нелюбима... И точно тогава ни видя, прегърнати, на приема у Бренда. Изпитала е ярост, завист, безумна ревност... Знаем ли още какво. С цялата грубо скалъпена история е искала да отмъсти не само на нас, но най-вече на Брад — да му даде да разбере, че все още е желана...

— Толкова ми е жал за нея!

— И на мен. Тя наистина е нещастна. Мисля, че двамата с Брад трябва да се разделят. Дори онази криза не е успяла да го стресне. Даян твърди, че и досега той се среща с разни мацета и мисля, че не греши.

— А ние сме толкова щастливи... Оливър?

— Ммм?

— А ти как се оказа у тях снощи? Изненадана съм, че Даян ти е дала възможност да се защитиш.

— Тони ми я даде. Даян му се обадила да го повика, а той се свърза с мен и Бренда. Разбрал, че адвокатът им ще бъде там и се надявал, че с общи усилия ще се оправим.

— А защо на мен никой не се обади? — тихо попита Лесли.

Оливър лекичко я целуна по носа.

— Нямаше смисъл да те тревожим излишно. Планът им и без това беше съшит с бели конци... Но все пак едва ли щеше да ти е леко да изслушаш всичко това.

— Но нали беше само лъжа!

— Обаче достатъчно противна — той помълча за миг. — Лесли?

— Ммм?

— Ти повярва ли?

Тя го изгледа учудено:

— Какво?! Не, разбира се. А ти да не би да се опасяваше от това?

— Да си призная, малко. Мислех си, че и без това съм изгубил доверието ти.

— А мислиш ли, че можеше да се стигне и до съд?

— Да, като нищо. А в случая Даян беше права — един скандал щеше да бъде напълно достатъчен да навреди на кариерата ми. Не да ме унищожи, но да ми навреди непоправимо. Дори да бяха доказали, че съм невинен. За съжаление е така — той помълча, после добави развълнувано и много нежно: — Благодаря ти, Лесли.

— За какво?

— За това, че ми повярва.

Тя се засмя и опита да скрие смущението си.

— Е, ти си от хората, на които е по-трудно да не повярваш, отколкото обратното. С този твой невинен поглед... — и добави, вече напълно сериозно: — Преди малко попита кое ме е накарало да се върна при теб. Много неща. Първо, времето. Премислих това, което ми каза и открих, че си бил прав. А и толкова много ми липсваше! Освен това, наистина нямаше толкова голямо значение дали си фотомодел, или психиатър. Ти си беше все същият мъж, когото обичах. И колкото повече те опознавах, толкова повече се убеждавах в това. По едно време дори започнах да се срамувам от собственото си двуличие...

— Двуличие?! —

— Да. Напоследък не бях съвсем честна с теб. Преструвах се... че не те обичам, а те обичах... Много. Още от Сейнт Бартс. Но тогава се самозалъгвах. Повтарях си, че освен мига нищо друго няма значение — нито миналото, нито бъдещето, нищо... А трябваше да бъда по-открита с теб. Не биваше да се боя от чувствата си. Тогава и ти щеше да ми кажеш... всичко. Но аз се боях да не разруша илюзията. Предпочитах една красива илюзия, отколкото нищо. Сега разбираш ли, че и аз съм имала вина? Създадох си една илюзия и... се вкопчих с нокти и зъби в нея. Наивно си мислех, че ще се върна в Ню Йорк и ще те забравя. Осъзнах грешката си едва в таксито...

Оливър нежно погали лицето ѝ и прекъсна мрачните размисли:

— Обичам те, мила! Още ли не си разбрала колко?

Тя го прочете в очите му и прошепна:

— Знаеш ли, доктор Еймс, безкрайно съжалявам твоите пациентки. И им съчувствам, защото ако бях от тях, и аз щях да се влюбя в теб...

— Ако беше така — дрезгаво отвърна той, — сигурен съм, че през главата ми щяха да минат мисли, доста чужди на лекарската етика.

— Мисли ли?

— Да.

— И защо само мисли, доктор Еймс? Не съм ли достатъчно хубава за вас? Или не съм достатъчно богата? Или килограмите ми са в повече? Трябва да има причина...

— Ако искаш да знаеш, единствената причина е, че онази кушетка е страшно неудобна!

— О, значи си я изпробвал!

Той я ощипа за наказание.

— Седял съм на нея. И един-два пъти съм се опитвал да поспя...

— А друго?

— Друго — не. Поне засега. Но ако толкова държиш, можем да опитаме.

— О, не знам... Това няма ли да противоречи на лекарската етика?

— Но ти не си ми пациентка!

— Да, обаче...

— Защо направо не си кажеш, че съм ти омръзнал?

— Шегуваш ли се? Просто... ще ми бъде неудобно... В този кабинет идват хора с такива сериозни проблеми, а ние...

Оливър също изведнъж стана сериозен и прошепна в ухото ѝ:

— Ти си невероятна жена, знаеш ли?

Една дълга, опияняваща целувка ѝ попречи да отговори. Когато най-после откъсна устни от нейните, той я попита:

— Значи наистина това, че съм психиатър, не те безпокои?

— Напротив. Гордея се с теб.

— Тогава трябва да се срещнеш с родителите ми — засмя се той.
— Вече имате сходно мнение по някои въпроси.

— Много бих искала да ги видя.

— А ще се омъжиш ли за мен?

— Много бих искала да направя и това — когато той започна да я целува упоително, тя едва успя да промълви: — Оливър... Може ли само... да те помоля за една... услуга...

— Казвай.

Дланите ѝ се плъзнаха по раменете, гърдите, надолу, където плътта ставаше все по-топла и все по-нежна...

— За снимките ти по разни реклами... Когато се оженим... може ли да...

— Слушам те, мила.

— Не зная... Толкова е глупаво...

— Хайде де, изплюй камъчето!

— Моля те... да не се снимаш гол... Не бих могла да понеса други жени да гледат тялото ти... Искам те само за себе си! Казах ти, че е много глупаво!

— Защо да е глупаво, Лесли? — тихо отвърна Оливър. — Кое е глупаво? Това, че ме обичаш и искаш да бъда само твой? И аз ще бъда, но... при едно условие.

— Казвай!

— И ти да бъдеш само моя. Завинаги. И още сега да вляза във владение на тялото ти. Така ще е справедливо, нали?

— Предполагам.

— Как така „предполагам“?! Предполага се, че трябва да бъдеш замаяна от щастие...

— Ами... душата ми? Не искаш ли и нея?

— Душата ли? О! За нея ще трябва да помислим... Всъщност тя няма да ни пречи — винаги можем да я оставяме в някоя малка кутийка тук, на нощното шкафче... Хей! Не ме гъделичкай!

— Рекламата излезе права. Ти си нещо по-различно... Истински дявол...

— Имаш ли нещо против?

— Всъщност... не. Абсолютно нищо! — усмихна му се с ведро, спокойна усмивка, а в очите ѝ грейше любовта...

Издание:

Барбара Делински. Нещо по-различно

ИК „Коломбина прес“, София, 1993

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0102-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.